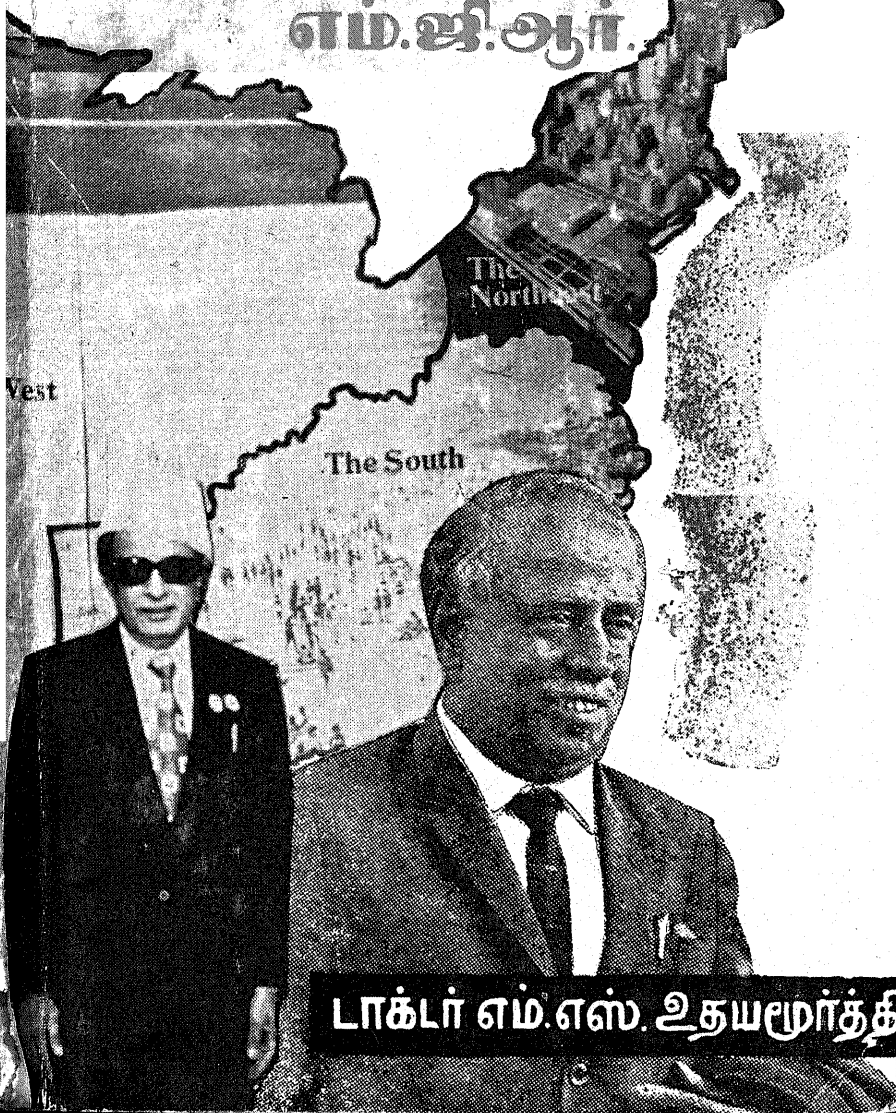
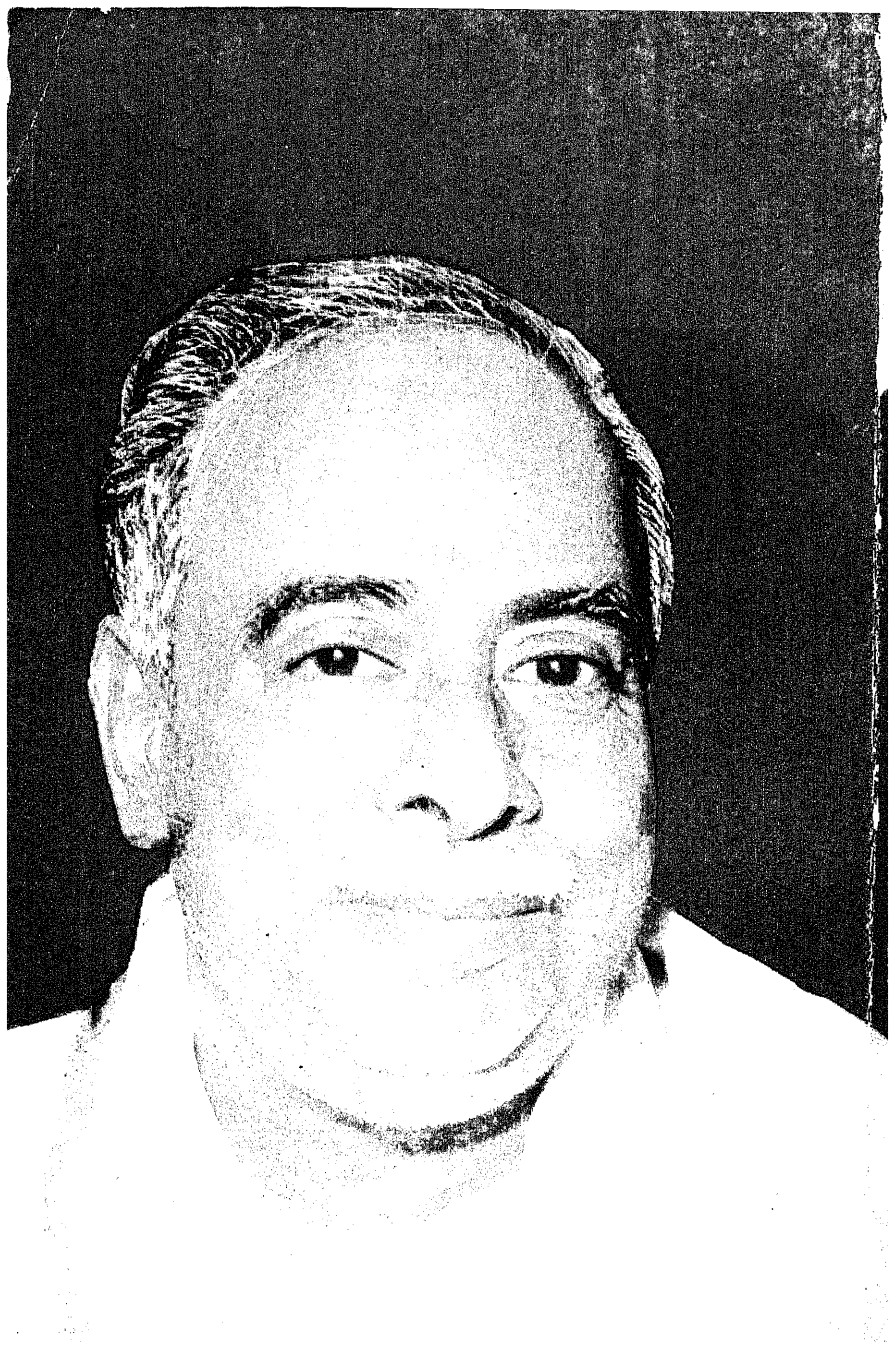

180

அமெரிக்காவில் - அண்ணா எம்.ஜி.ஆர்.

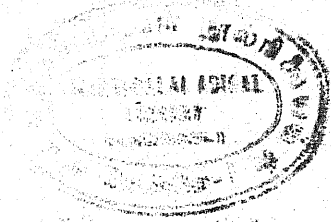

டாக்டர் எம்.எஸ். உதயமூர்த்தி

அமெரிக்காவில்
அண்ணா -
எம்.ஜி. ஆர்.

1024

டாக்டர் எம். எஸ். உதயமூர்த்தி

வித்வான் பதிப்பகம்

3/1 ஆலிவர் ரோடு,
சென்னை - 600004

முதற்பதிப்பு : பிப்ரவரி 1975
உரிமை பதிப்பகத்தாருக்கே.

விலை ரூ. 4.50 34212

அச்சிட்டோர் :
மெட்ரோபாலிடன் பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை-2.

என்றுமே புதுமைக்கு முதல் நண்பன் எதிர்ப்பு சக்தி தான். எதிர்ப்பு இல்லாமல், எங்கும் எந்தத் துறையிலும் புதிய சக்திகள் நிலை பெற்றதில்லை.

இன்று தமிழக அரசியல் துறையில் ஒரு புதிய சகாப்தத்துக்கு நம்பிக்கை நாயகனாகத் திகழ்பவர் மக்கள் திலகம் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் தான். எனவே, அவருக்கு எதிர்ப்புகள் தோன்றுவதில் வியப்பில்லை.

சமீபத்தில் அவர் மேற்கொண்ட அமெரிக்கப் பயணத்தை ஒட்டித்தான் எத்தனை எதிர்ப்புக்கள், எத்தனை கேள்விகள்?

‘அவருக்கு உண்மையாக அமெரிக்காவிலிருந்து அழைப்பு வந்ததா? அமெரிக்கா செல்ல அவருக்கு என்ன கல்வித் தகுதி இருக்கிறது?’—இப்படி எல்லாம் விசித்திரமான கேள்விகள்!

இது, இந்த நாட்டைப் பிடித்த சாபக்கேடு. காலம் காலமாக ஒவ்வொருவரைப் பற்றி இப்படிக் கேள்விகளை மேல்தட்டு மனிதர்கள் கேட்பதும், பின் அவர்களுக்குக் காலமே பதில் சொல்லிவிடுவதும் இந்த நாட்டின் நடை

முறையாக இருந்து வருகிறது. திரு. காமராசரைப் பற்றி இப்படித்தான் கேட்டார்கள்; திரு. கருணாநிதியைப் பற்றியும் இதே கேள்வியைத் தான் கேட்டார்கள். மற்ற எந்தக் குறை இருந்தாலும், கல்லூரிப் படிப்பு என்ற கல்விக் குறைவு அவர்களுக்குக் குறைபாடாக இருந்த தில்லை என்பதைக் காலம் நிரூபித்தது. ஏன், அறிஞர் அண்ணாவைப் பற்றியே 'இவருக்கு ஆளத் தெரியுமா?' என்று கேட்டார்கள்.

மக்கள் திலகத்தைப் பற்றி இன்னும் ஒரு படி அதிகமாகக் கேட்கிறார்கள். 'சினிமா நடிகர் அரசியல் தலைவராக முடியுமா?' என்று சினிமாத் துறையில் இருந்து கொண்டு அரசியல் பேசும் சிலரே கேட்கிறார்கள்.

செருப்பு தைக்கும் தொழிலாளியான ஸ்டாலின் அரசியல் தலைவராக உயர்ந்ததை வாய் ஓயாமல் பாராட்டுவார்கள்; அதேபோல் ஓட்டல் தொழிலாளியாக இருந்து உயர்ந்த டிட்டோவைப் பாராட்டுவார்கள்.

ஆனால் அவர்களையெல்லாம் வீட வல்லமையாக மக்கள் சக்தியைத் தன் பின் கொண்டிருக்கும் திரு. எம். ஜி. ஆர். அவர்களை மட்டும் உதாசீனமாகப் பேசுவார்கள். இந்த முரண்பாட்டுக்குப் பெயர் அவர்களுடைய அறியாமையா, பித்தலாட்டமா என்று புரியவில்லை.

இந்தக் கோமாளித்தனமான விமரிசகர்களுக்கு எல்லாம் காலம் ஒரு நாள் ஆணித்தரமாகப் பதில் சொல்லத்தான் போகிறது.

ஆனால், காலத்தின் தீர்ப்பு வரை காத்திருக்காமல் இந்தக் கேள்விகளுக்கு முன்னறிவோடு அழுத்தமாக இன்றே பதிலளித்திருக்கிறார், பேராசிரியர் டாக்டர் எம். எஸ். உதயமூர்த்தி அவர்கள்.

திரு. உதயமூர்த்தி அவர்கள் அமெரிக்காவில் குடியேறி, அங்கேயே பேராசிரியராகப் பணி புரிந்து வருபவர்; தமிழகத்துக்குத் திரும்பும் அவசியமோ,

தமிழகத்து அரசியல் தலைவர்களின் தயவை எதிர்பார்க்கும் நிலையோ இல்லாதவர்; பேரறிஞர் அண்ணா, திரு. கருணாநிதி, மக்கள் திலகம் ஆகியோர் அமெரிக்காவில் பயணம் செய்தபோது அன்பின் காரணமாக மூவருக்கும் உடனிருந்து உதவியவர். அவர்கள் பயணத்தைப்பற்றி, கட்சிச் சார்பற்ற சுதந்திரமான பத்திரிகைகளுக்கு, தன்னிச்சையாகக் கட்டுரைகள் எழுதியவர்.

அந்தக் கட்டுரைகளில் தாம்—'பேரறிஞர் அண்ணாவுக்குப் பின்னால், அமெரிக்காவில் அண்ணா அவர்கள் பெற்ற வரவேற்புக்கு குறையில்லாமல்—ஏன் ஒரு படி முனைப்பாகவே— மக்கள் திலகம் அவர்கள் அமெரிக்காவில் வரவேற்பையும் அபிமானத்தையும் பெற்று அனைவரின் கருத்தையும் கவர்ந்தார்' என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

தமிழகத்தில் யாருடைய பிரதி உபகாரத்தையும் விரும்பாத அவர் ஒரு சுதந்திரமான பத்திரிகையில் மக்கள் திலகத்தின் உண்மையான செல்வாக்கைப் பற்றி உள்ளம் சிலிர்த்து எழுதியிருக்கிறார் என்றால் அது உயர்வு நவீற்சி அல்ல; மறைக்க முடியாத உண்மை.

அவர் தம் கட்டுரைகளில் இதை ஏனோதானோ என்று பொதுப்படையாகச் சொல்லவில்லை. அவர் கூறும் ஒவ்வொரு கருத்துக்கும் மதிப்பீட்டுக்கும் அழுத்தமான அனுபவ பூர்வமான காரணங்களையும் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். மக்கள் திலகம் எம். ஜி. ஆர். அவர்களை, 'நல்லவராக', 'வல்லவராக', 'பண்பாளராக', 'வள்ளலாக', 'திறமை வாய்ந்த நிர்வாகியாக'ப் பல்வேறு கோணங்களில் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து அவர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்கள், அவருடைய ஆழமான சிந்தனைக்குச் சான்றாக உள்ளன.

பற்பல ஆண்டுகள் மக்கள் திலகம் அவர்களுடன் பழகினாலும் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதற்கரிய மகத்தான உண்மைகளை, இருபதே நாட்கள் மட்டும் அவருடன் பழகித் தெரிந்து சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியிருக்கும்

திரு. உதயமூர்த்தி அவர்களின் ஆற்றலைக் கண்டு நான் பிரமிக்கிறேன்.

அவருடைய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து இந்த நூல் வடிவில் சமர்ப்பித்திருக்கிறேன். அதற்கு அனுமதி தந்த அவர் அன்புக்கு நன்றி.

மக்கள் திலகம் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் ஒரு தனி மனிதரல்ல; மாபெரும் மக்கள் சக்தியின் வட்சியத் திருவுருவம். ஏழைகளுக்காக இரங்கும் அவருடைய இதயத்தை ஒவ்வொரு ஏழையின் இதயமும் நன்றியுடன் புரிந்துகொண்டிருக்கிறது. கூர்மையான அரசியல் மதி நுட்பத்தால் மேல்தட்டு அரசியல் மேதைகளைக் கவர்ந்திருக்கிறார். பேச்சிலும் செயலிலும் உள்ள நேர்மையால், சாமான்ய — போலி அரசியல்வாதிகளிலிருந்து அவர் தனித்து உயர்ந்து நிற்பதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள்.

அவருடைய தன்னலமற்ற பரந்த இதயத்தால், அறவோர், சான்றோர், தாய்க்குலம், இளைஞர் அனைவருடைய பேரன்பையும் தனதாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இதுவே இவர் பின்னால் திரண்டு நிற்கும் மக்கள் சக்திக்குக் காரணம். அந்த மக்கள் நாயகனைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள இச்சிறு நூல் ஓர் எளிமையான கருவியாகப் பயன்பட்டால், அது நான் பெற்ற பெரும்பேறு.

புதிதாகப் பதிப்பகம் தொடங்கியிருக்கும் நான் பேரறிஞர் அண்ணா — மக்கள் திலகம் இருவரையும் பற்றிய இந்த அருமையான கட்டுரைத் தொகுப்பை முகல் நூலாக வெளியிடுவதில் அளவில்லாப் பெருமை அடைகிறேன்.

எனது முயற்சி வெற்றி பெறத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் பேரன்பையும் பேராதரவையும் சிரம் தாழ்த்திக் கோருகிறேன்.

வணக்கம்.

சென்னை }
26-2-'75 }

வித்வான் வே. லட்சுமணன்

அமெரிக்காவில்

அண்ணா

அன்பு வழியில் உலகத்தைக் கவர்ந்தார் அறிஞர் அண்ணா.

‘கம்பரசம்’ எழுதியவர் ‘மது ரசம்’
 அருத்துவாரோ என்று எதிர்பார்த்தேன்.
 ஆனால் அண்ணாவோ “டொமேடோ ஜூஸ்”
 என்றார். — ஆசிரியர்

1 அண்ணா எனும் மந்திரச் சொல்

குளிரும், மழையும், பனியுமாகப் பெய்யும் அமெரிக்காவின் விசித்திரமான வசந்த பருவ காலத்தில், அன்று அசாதாரணமாக வெயில் எரித்துக் கொண்டிருந்தது. அமெரிக்கர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து, “என்ன அழகான வெயில்?” என்று கூறி அனுபவிக்கும் ஒரு நாள்.

நியூயார்க் நகர, ஜான் எஃப் கென்னடி விமான நிலையத்தை வலம் வந்தவண்ணம், பாரிசிலிருந்து வரும் ‘ட்வா’ விமானம் வந்து இறங்குகிறது. மணி 1-15. 2-15-க்கு வரவேண்டிய விமானம், ஒருமணி முன்னதாக வந்து விட்டது, பலரை ஏமாற்றிவிட்டு. எனினும், திரளான இந்தியர்கள் விமான நிலையத்தில் அங்குமிங்கும் சென்றுகொண்டும், பேசிக்கொண்டும் நிற்கிறார்கள். “வந்து விட்டது”, “வந்து விட்டது” என்ற குரல்கள். வரும் வழியை நோக்கி ஓட்டம். பெண்கள் பலர்; குடும்பங்களுடன் சிலர். அதோ ஐ. நா. தூதுவர்திரு. பார்த்தசாரதி, தமக்கே உரிய இனிய புன்முறுவலைத் தவழ விட்ட வண்ணம் நின்று கொண்டிருக்கிறார். இந்தியாவின் நியூயார்க் பிரதிநிதி டாக்டர் குப்தா நின்று கொண்டிருக்கிறார். பற்பல அதிகாரிகள்; பேராசிரியர்கள்; காமிராவைப் பிடித்த வண்ணம் நிருபர்கள்.

குள்ளமான, சிறு தொந்தி படைத்த மனிதர் ஒருவர், ஏறுகொண்ட நடையுடன், பீடு கொண்ட பார்வையுடன், அகன்ற மீசை, அகல வெள்ளைப் பற்கள் முறுவலிக்க, கை கூப்பி வருகிறார்.

“அண்ணா!”

“அண்ணா!”

“அதோ பாருங்கள், வருகிறார்” என்று பேசும் குரல்கள், அவர் வரும் திசையை நோக்கின. பூமாலை போடுகிறார்கள். அவர்கள் முகத்தில்தான் எத்தனை மகிழ்ச்சி!

“அண்ணா என்ற சொல் ஒரு மந்திர வார்த்தை” என்கிறார், ஒரு தமிழர், அருகிலுள்ள வெள்ளைக்காரரிடம்.

“நான் நம்புகிறேன்” என்கிறார் வெள்ளைக்காரர்.

புடவை அணிந்து நிற்கும் சில அமெரிக்கப் பெண் மணிகள் நம் கவனத்தைக் கவர்கின்றனர். தாடி அணிந்து முண்டாசு கட்டியிருக்கும் சிங்குகள் சிலர் ஆவலுடன் நோக்குகின்றனர். “அண்ணாதுரையைக் கண்டதும், அந்தக் கூட்டத்திலே ஓர் அலை; ஒரு துடிப்பு; ஒரு பிரகாசம்; ஒரு மகிழ்ச்சி! ஆர்வத்தை வெளியிட முடியாமல் நிற்கும் நிலை!”

அண்ணா பலருடன் கை குலுக்குகிறார். “நலமா?” என்ற அன்பு மொழி. அவசரமாக விமான நிலையத்தில் தங்கள் அலுவல்களைப் பார்க்கப் போகிற அன்னியர்கள் கூட, ஒருகணம் நிற்கிறார்கள். “என்ன இங்கே கூட்டம்?... இந்தியாவின் பெரிய மனிதரோ?”

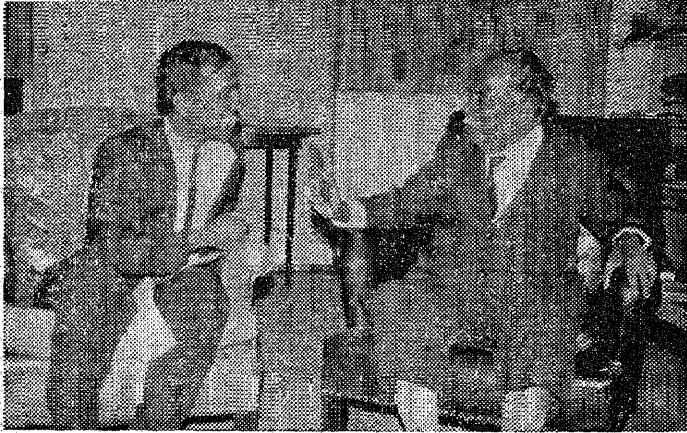
“ஆம்! நேருவின் பேச்சுக்கு அடுத்தபடியாகப் பெரும் கூட்டங்களை ஈர்க்கும் தென்னிந்தியாவின் தலைவர்.”

“யு மீன் செளத் இண்டியா?”

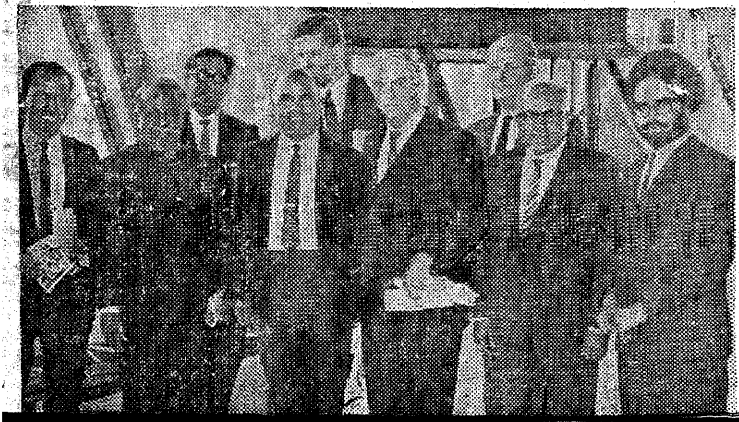
“எஸ்... மெட்ராஸ்”

அடுத்த ஒரு மணி நேரமும். அமெரிக்காவின் ஓட்டம் நிறைந்த வாழ்க்கையில் கலந்து கொள்ள, கறுப்பு நிற காடிலாக். அவரை நியூயார்க் நகரின் வீதிகளில் அழைத்துச் செல்கிறது. சாலையில் சாரி சாரியாகச் செல்லும் காரர்கள். வீதி மருங்கில் தமிழகத்தின் கோபுரங்களைவிட உயர்ந்த

டாக்டர் உதயமூர்த்தியுடன் அண்ணா

அண்ணாவும் நண்பர்களும்

கட்டடங்கள். 'உயர்ந்த எண்ணங்கள்—உழைப்பு—
உயர்ந்த கோபுரங்கள்' என்று எண்ணி யிருப்பாரா?
அல்லது, 'பணம் இருக்கிறது, கட்டுகிறார்கள்...' என்று
எண்ணியிருப்பாரா?

“அண்ணாதுரை”, “அண்ணாதுரை” என்ற வார்த்
தைகள் ஏப்ரல் முதல் தேதியிலிருந்து அமெரிக்காவில்
தமிழர்கள் இருக்குமிட மெல்லாம் எதிரொலித்தன.
கலிபோர்னியாவிலிருந்து நியூயார்க் வரை, டெக்சாசி
லிருந்து மில்வாக்கி வரை, தமிழர்களில் பலர் ஒருவருக்
கொருவர் போன் மூலம் கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நயாகராவுக்கு வருகிறாராமே, போய் வரலாமா?”

“அவருக்கு நம்மைப் பார்க்க நேரமிருக்குமா?”

“ஏன் சிகாகோவுக்கு அண்ணாதுரை வரவில்லை?”

“அவரது விஜய நிகழ்ச்சிகளைத் தாருங்கள்” என்று
வாஷிங்டனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்கிறார் ஒரு மில்வாக்கிக்
காரர்.

“பாரதி சங்கத்தில் பேசுவாரா?... ஏற்பாடு செய்ய
முடியுமா?” என்று நியூயார்க் தமிழர்களுக்குக் கவலை.

“எங்கள் கம்பெனி பிரசிடெண்ட், அவருடன்
தொழில் விஷயமாகப் பேச விரும்புகிறார்” என்று சில
இந்தியர்களின் வேண்டுகோள்கள்.

ஏன் அவ்வளவு பேர் அவரைப் பார்க்க ஆசைப்பட
வேண்டும்?

“என்ன அப்படி ஒரு கவர்ச்சி அண்ணாதுரையிடம்?”

கல்கி என்ற வசிஷ்டர் வாயால் ‘பெர்னாட்ஷா’ என்று
புகழப்பட்டவரை, ஒரு பத்திரிகையாசிரியரை, சீர்திருத்த

வாதியை, தலை சிறந்த பேச்சாளரை, தமிழர்கள் எங்கு சென்றாலென்ன அவ்வளவு எளிதில் மறந்துவிட முடியுமா? அமெரிக்கத் தமிழர்களிடையே 'ஏதோ தங்கள் மிக நெருங்கிய சொந்தக்காரர் ஒருவர் வருகிறார்' என்பது போன்ற உணர்ச்சி இருந்ததில் அதிசயம் ஏதுமில்லை.

முதல் நாளே அண்ணாவின் வருகைபற்றித் தகவல் சேகரிக்க, இந்தியாவின் ஐக்கியநாட்டுத் தூதுவராலயத் திற்குச் சென்றேன்.

"அண்ணா வருகிறாரே, தெரியுமா?" என்று சிலரைக் கேட்டேன்.

"தெரியும். நான் மிஸ்டர் வடக்கன்சேரி. இன்று, இதுவரை சமார் நூறு போன் கால்கள் அண்ணாதுரை வருவதைப்பற்றி வந்துவிட்டது. இது மாதிரி எப்போதும் வந்ததில்லை. அண்ணாதுரை பெரிய லீடராக்கும்" என்கிறார் அந்தக் கேரளக்காரர்.

அவர் வருவதை முன்னிட்டு நூறு மோட்டார் கார் கொண்ட அணிவகுப்பு ஏற்பாடு செய்வதாக இருந்தார்கள் என்றும், பின்னால் இது அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் அழைப்பு என்பதனால் விட்டு விட்டதாகவும் சிலர் கூறினார்கள்.

அண்ணாதுரையின் கார், பல மாட மாளிகைகளையும் கடந்து நியூயார்க்கின் பெரும் செல்வந்தர்களும், செல்வாக்குள்ளவர்களும் வசிக்கும் 'பார்க் அவென்யூ' 510-ம் கட்டடத்தின் முன் நிற்கிறது. இது புகழ்பெற்ற 'சேஸ் மேன்ஹாட்டன் பாங்கின்' ஒரு பகுதி. உள்ளே பல மாடிகளில் பல மனைகளில் குடியிருக்கிறார்கள். 12-ம் மாடியில், குஷன் படைத்த நீல நிறக் கதவில் அலங்கரிக்கப்பட்ட இல்லம், நம் தூதுவர் பார்த்தசாரதியின் இல்லம். இங்கு தான் நம் தூதுவரின் விருந்தினராக, அண்ணாதுரை நியூயார்க்கில் தங்கியிருக்கிறார்.

மாலை ஐந்து மணிக்கு அண்ணாதுரை ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு விஜயம் செய்கிறார். அங்கே எல்லா நாட்டுக் கொடிகளும் அணிவகுத்துக் கம்பீரமாகப் பறக்கின்றன. அங்கே பாரதத்தின் கொடி, பட்டொளி வீசிப் பறந்திடப் பார்க்கிறோம்.

அண்ணாதுரையும், தூதுவர் பார்த்தசாரதியும், அண்ணாதுரையின் காரியதரிசி திரு. சொக்கலிங்கம் பின் தொடர ஐ. நா. வின் துணைக் காரியதரிசி திரு. சி. வி. நரசிம்மனுடன் கை குலுக்குகிறார்கள். பின் திரு. நரசிம்மன் அண்ணாதுரையை அடுத்த அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அங்கே ஐ. நா. வின் பொதுக் காரியதரிசி ஊதாண்ட் எழுந்து அண்ணாவை வரவேற்றுக் கை குலுக்குகிறார்.

சற்றைக்கெல்லாம் அண்ணாதுரையைக் கௌரவிக்கும் வண்ணம், சி. வி. நரசிம்மன், ஒரு சில உயர்தர ஐ. நா. அதிகாரிகளுக்கும், வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களுக்கும் ஒரு 'காக்டெயில்' பார்ட்டி அளித்தார். பார்ட்டிக்கு ஊதாண்ட் வந்திருந்தார். புகழ்பெற்ற நீருபர்களான, பி. டி. ஐ. யைச் சேர்ந்த ராகவன், 'இந்து' ஈஸ்வர் சாகர், 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' ரெட்டி முதலியோர் காணப் பட்டார்கள்.

அண்ணாதுரை வந்த களைப்பில் அருகேயிருந்த சோபாவில் அமர்ந்து விட்டார். எல்லோரும் அவர் அருகில் அமர்ந்து சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஹாலில் உயர்தர மது வகைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அமெரிக்க முறைக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்ட இந்தியர்கள், தங்களுக்கு வேண்டியதைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அண்ணாவுக்கு என்ன பிடிக்கும், என்ன கேட்கப் போகிறார் என்று ஆவலுடன் பார்த்திருந்தேன். "கம்பரசம்" எழுதியவர்,

‘மது ரசம்’ அருந்துவாரோ என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அண்ணாவோ, “டொமேடோ ஜூஸ்!” என்றார்.

‘இந்தியா ஹவு’சில் இரவு ஏழு மணிக்கு அண்ணா துரைக்கு வரவேற்பு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அதற்குச் சிறிது நேரம் இருந்ததனால், காரில் ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினார்கள்.

ஒரு நாலு முழ வேஷ்டி, ஒரு ஜிப்பா, மேலே ஒரு நீண்ட துண்டுடன் கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கும் அண்ணாவைக் கோட்டிலும், சூட்டிலும், பூட்சிலும் காண்பது காணற்கரிய காட்சி!

“நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்?” என்று என்னைக் கேட்டார் ஜி. பார்த்தசாரதி.

“இந்த நாட்டின் சில மூலிகைகளிலிருந்து புற்று நோய்க்கான மருந்தைக் காண்பதில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். நமது மணத்தக்காளிச் செடியில் புற்று நோய்க்கான மருந்து இருப்பதாக, விஸ்கான்சினில் கண்டிருக்கிறார்கள்.”

“கரிசலாங்கண்ணி மஞ்சள் காமாலைக்கு எவ்வளவோ தேவலாமே! அன்பழகனுக்கு மஞ்சள் காமாலை வந்தது. அல்லோபதி ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. கடைசியில் கீழ்ப்பாக்க இந்திய மருத்துவக் கல்லூரியில், கரிசலாங்கண்ணியைத்தான் கொடுத்தார்கள்... உடனே, சரியாகப் போய்விட்டது” என்கிறார் அண்ணாதுரை.

“வீட்டிலெல்லாம் கரிசலாங்கண்ணியைப் பயிர் செய்து வைத்துக் கொள்வது வழக்கம்தானே!” என்கிறார் ஜி. பார்த்தசாரதி.

“நமது ஊர் நித்யகல்யாணிச் செடியிலிருந்து ஒரு மருந்தைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள், ‘எலைலில்லி’ என்ற பெரிய மருந்துக் கம்பென்!” என்கிறேன் நான்.

“நமது ஊரில் நிறைய மூலிகைகள் இருக்கு. பலராமையா இதையெல்லாம் பற்றி நல்ல புத்தகம் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால், நம்மகிட்டே இருக்கிற எல்லாப் பொருள்களுமே கச்சாப் பொருளாதானே இருக்கு!” என்கிறார் அண்ணாதுரை.

ஒரே சிரிப்பொலி!

எதிரே சிவப்பு விளக்கு. கார் நிற்கிறது. அருகே இடித்துக் கொண்டு வந்து நிற்கிறது ஒரு பெரிய கறுப்பு நிறக் காடிலாக். உள்ளே ஒரு டிரைவர் காரை ஓட்ட (அமெரிக்காவில் நீங்கள் கார் டிரைவருக்குச் சம்பளம் கொடுத்து டிரைவர் வைத்துக்கொள்ள முடியுமானால், நீங்கள் லட்சாதிபதியாக இருந்தால்தான் முடியும்.), பின் சீட்டில் ஒரு பெண்மணி (ஆண்மணியோ?) உட்கார்ந்திருக்கிறார்.

“அமெரிக்காவில் சில சமயத்தில் ஆணை, பெண்ணை என்று உருவத்தைப் பார்த்துச் சொல்வது கஷ்டம். ஆணும் நீண்ட தலை மயிர் வளர்த்துக் கொள்கிறான். பெண்ணும் கிராப் வைத்துக் கொள்கிறாள். ஆணும் கால்சட்டை போட்டுக் கொள்கிறான். பெண்ணும் போட்டுக் கொள்கிறாள்.”

அண்ணா கேட்டு நகைக்கிறார்.

அடுத்த காரில் இருந்த அழகாகக் கத்தரித்து விடப்பட்ட ‘பூடில்’ நாய், தன் வெண் தாடியை நீட்டி, அமெரிக்காவின் விருந்தினரான அண்ணாவைப் பார்க்கிறது.

“இந்த ஊரில் நாய்க்குத் தலைமயிர் வெட்டிவிடப் பெரிய வேறர் டிரைவர்கள் இருக்கிறார்கள். பெரிய பணக்காரர் சீமாட்டிகள் நாய்க்கு உயர்தர ஆபரணமெல்லாம்

போட்டு, வெளியே உலாவ அழைத்துப் போவார்கள்” என்று கூறிச் சிரிக்கிறார் ஜி. பி.

“பணம் கிடக்கிறது. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை” என்கிறார் அண்ணா.

கார் சென்ட்ரல் பார்க்குக்குள் செல்கிறது. நமது தூதுவரின் டிரைவர் சார்லி என்ன அழகாக அத்தனை ஓட்டம் நிறைந்த நியூயார்க் வீதியில், அநாயாசமாக, லாகவமாக வட்டம் அடிக்கிறார்! கண்டால் நீங்கள் அயர்ந்துதான் போவீர்கள்!

ஓவ்வொரு சதுர அடி நிலமும் ஏராளமாக விலை போகும் நியூயார்க் நகர மத்தியில், மனிதன் ஒரு பெரிய பூங்காவை நிர்மாணித்து, அதில் ஓர் ஓடையை வெட்டி, வளைந்த பாதைகளைக் கட்டி, காரிலே சென்று களிக்கும் வசதியுடன் இயற்கையின் எழிலை அனுபவிக்க முயல்கிறான்,—அதுதான் நியூயார்க்கின் சென்ட்ரல் பார்க்!

தேங்கிக் கிடக்கும் தண்ணீரும், தூங்கி வழியும் மரங்களும், பொழுது போக்கக் குந்திக் கிடக்கும் மக்களும், முன்னேற்றத்தின் இடர்ப்பாட்டை நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

கார் 64-வது தெருவில், இந்தியா ஹவுசின் முன்போய் நிற்கிறது. வானுயர்ந்த, கம்பீரமான கட்டடம். திரு. அண்ணாதுரைக்கென, அண்ணா வைப் பார்க்க விரும்பும் இந்தியர்கள் அனைவருக்குமாகத் தம் சொந்தப் பொறுப்பில் நமது தூதுவர் பார்த்தசாரதி பெரிய பார்ட்டி ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். பாரதி சங்கத்தின் உறுப்பினர்களான ராஜன், சர்மர், விஸ்வநாதன் அனைவரும் அளவு கடந்த உற்சாகத்துடன் இந்தியக் குடும்பங்களைக் கொண்டு ருசி மிக்க சிற்றுண்டிகளைத் தயார் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். மற்றும் மது வகைகள்; பழச் சாறுகள்; டொமேடோ ஜூஸ்!

கூப்பிய கரங்கள் ஒரு முகமாக அண்ணாவை வரவேற்கின்றன. இருநூற்றைம்பதுக்கும் மேற்பட்ட இந்தியர்கள், தனியாகவும் குடும்பத்துடனும் அங்கே வரிசையாக அண்ணாவுடன் கை கூப்புவதில், கை குலுக்குவதில் பெருமை கொள்கின்றனர்.

போலிஷ் தூதுவர், பர்மியத் தூதுவர், ரஷ்யத் தூதுவர், சிங்கப்பூர், சிலோன், மலேசியா, பிரான்ஸ்-தூதுவர்கள் அனைவரும் அண்ணாதுரையைக் காண வருகின்றனர். மற்றும் பற்பல அமெரிக்கர்கள். மிஸ்டர் ஹர்மன்கிரிபி அங்கே நிற்கிறார். சென்னையில் அமெரிக்கத் துணைப் பிரதிநிதியாக இருந்த மிஸ்டர் கிரிபி, தமிழில் ஓரிரு வார்த்தை கூற முயல்கிறார். ஆனந்தவிகடன், தினமணி பற்றிப் பேசுகிறார். மிஸ்டர் கிரிபிதான் அண்ணாவின் பயண ஏற்பாடுகளைக் கவனித்து உடன் செல்பவர். மிஸ்டர் லூனவ், அங்கே பெண்கள் மத்தியில் காணப்படுகிறார். அண்ணா பார்க்கும் இடங்களைப் பற்றித் திட்டம் தந்த, வாஷிங்டன் அதிகாரி அவர்.

சிலோன் தூதுவர் அமரசிங்கா, மண்டபம் காம்ப் பற்றியும், கச்சத் தீவு பற்றியும் அண்ணாவிடம் ஏதோ கூறுகிறார். அண்ணாவின் பதிலும், தொடர்ந்து சிரிப்பொலியும்தான் கேட்கிறது.

“அண்ணாதுரையுடன் சேர்ந்து நிற்கவும் பேசவும் ஆசைப்படும் இத்தகைய கூட்டத்தை இந்தியா ஹவுஸ் இதுவரை கண்டதில்லை” என்கிறார் ஒரு வடக்கத்திக் காரர்.

“உங்களுக்கு அண்ணாதுரையைப் பற்றி என்ன தெரியும்?” என்கிறேன் பர்மியத் தூதுவரைப் பார்த்து.

“அவர் சென்னையின் ஹீரோ அல்லவா?... எல்லாம் சென்னையின் அரசியலைக் கவனித்துக் கொண்டதான்

வருகிறோம்” என்று, ஒரு நமட்டுச் சிரிப்பைச் சிரிக்கிறார் அவர்.

அழகிய மாணவிகள், குடும்பப் பெண்கள், எல்லோரும் பண்பும் கலாசாரமும் நிறைய நின்றதும், நடந்து கொண்டதும் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. பல மாணவிகள் அண்ணா அருகில் நெருங்கிப் போக முடியாமல் நின்று கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் சிறிது நேரத்தில் அண்ணாவைச் சுற்றி ஆலோசனை சொல்வோரும், சந்தேகம் எழுப்புவோரும், தெளிவு பெறுவோரும், அண்ணாவின் மொழிகளைக் கேட்க விரும்புவோரும் சூழ்ந்து கொண்டு விட்டார்கள். அண்ணா எழுந்து நட மாடாததனால் வந்த விளைவு இது. இதனால் ஒரு சில மாணவர்களே பேசும் உரிமையை, சலுகையை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டார்கள். பேச விரும்பியிருக்கக் கூடிய பலருக்கு இதனால் சந்தர்ப்பமில்லாமல் போய் விட்டது.

“அண்ணா பேசுவாரா?”, “அண்ணா பேசுவாரா?” -இதே குரல்கள்.

“உங்கள் பேச்சுக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள், ஏமாற்றுகிறீர்கள்.” மீண்டும் மீண்டும் இதே வேண்டுகோள்கள் பலரிடமிருந்து.

“இருங்கள், ஜி, பி, யைக் கேட்கிறேன்” என்கிறார் அண்ணா.

“இத்தகைய பார்ட்டிகளில் பேசுவது வழக்கமல்ல” என்று இதமாகக் கூறுகிறார் ஜி. பி.

அவர் செய்தது சரியான முடிவுதான் என்பது சற்றைக் கெல்லாம் தெரிந்தது. சில மாணவர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்ததையும், பிடிக்காததையும், காரசாரமாக விவாதிக்கத் துவங்கினர். ஜி. பி.யின் முடிவால், அண்ணா வந்ததில்

மகிழ்வும் நிறைவும் பெற்ற கூட்டம், கொள்கைகளால் குடு படாமல், அதே இனிமையுடன் கலைந்தது.

“மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறீர்களே. தொழிலுக்கும் கல்விக்குமல்லவா முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டும்! அப்போதல்லவா நாடு முன்னேறும்?” என்று கேட்கிறார், கொலம்பியா பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக இருக்கும் டாக்டர் செட்டி.

“ராஜாஜியும் அதைத்தான் கூறினார். மொழிப் பிரச்சனைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவர்கள் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நாங்கள் அதைச் சமாளிக்கிறோம். இது அவர்கள் துவங்கியது.”

எல்லோரையும் தள்ளிக் கொண்டு ஓர் அமெரிக்கர்கை நீட்டுகிறார். “மிஸ்டர் அண்ணாதுரை, நான் நியூயார்க் பல்கலைக் கழகத்தில் தென்கிழக்கு ஆசிரியர் பற்றி ஆராய்ந்து வரும் பேராசிரியர். உங்கள் ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன். நான் உங்களை இந்நாட்டிற்கு வரவேற்கிறேன். பலர் உங்களிடம் வந்து பல எக்கச்சக்கமான கேள்விகளைக் கேட்பார்கள், தைரியமாக அவர்களைப் பார்த்து ‘நரகத்திற்குப் போ’ (Go to Hell) என்று சொல்லுங்கள். நீங்கள் புதிய தலைமுறையின் தலைவர். மாறுபட்ட கருத்துக்கள் கொண்டவர்.”

என்ன அப்பட்டமான பேச்சு!

* * *

மாணவர்கள் அன்பினால், ஆர்வத்தினால் அண்ணாவைத் துளைத்தெடுத்தார்கள். அண்ணா கூறினார்: “இத்தாலியில் போப்பைப் பார்த்து விட்டு வந்தேன். அங்கே சுமார் 30 மாணவர்கள் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். பாரிசுக்குப் போனேன். அங்கே சுமார் ஆறு ஏழு இந்தி

யர்கள், வேலையிலிருப்போர் வந்திருந்தனர். இங்கோ நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இவ்வளவு பேர் வந்திருக்கிறீர்கள்.”

“அண்ணாவிடம் நீங்கள் என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்கிறேன். டாக்டர் சக்குபாயும் ஆறுமுகமும் கூறுகிறார்கள்: “மொழிக் கொள்கையில் உறுதியாக இருங்கள் என்று கூறப் போகிறோம்.”

அண்ணாவின் அருகில் வசதியான இடத்தைப்பிடித்து உட்கார்ந்து கொண்ட கண்ணாடிக்காரர் “மொழிப் பிரச்சனை உள்நாட்டுப் போரில் முடியுமோ என அஞ்சுகிறேன்” என்கிறார்.

“இத்தாலியில் வடக்கு வளத்துடனும், தெற்கு ஏழைமையிலும் இருக்கிறது. செல்வம் கொழிக்கும் அமெரிக்காவில்கூட ஏழைமையும், இன வேறுபாடும் கொண்ட

போப்பாண்டவருடன் சந்திப்பு

நீக்ரோ வாழும் பகுதிகள் இருக்கின்றன. இந்தப் பிரச்னைகள் — வேறுபாடுகள் — உள் நாட்டுப் போரையா கொண்டு வந்து விட்டன? பிரச்னையிலிருந்து நமுவப் பார்ப்பவர்கள் 'உள் நாட்டுப் போர் வந்துவிடும்' என்று பயமுறுத்திப் பிரச்னையிலிருந்து தப்பிக்கப் பார்க்கிறார்களோ என்றுதான் நான் அஞ்சுகிறேன். நாம் பிரச்னைகளைத் தீர்க்க முயல் வேண்டும். அவற்றிடமிருந்து நமுவ முயலக் கூடாது."

"உங்கள் கொள்கைகளால் இந்திய ஒற்றுமை பாதிக்கப்படுகிறதே" என்கிறார் ஒருவர் கவலை தொனிக்க.

"நாங்கள் பிரிவினைக் கொள்கையை நிச்சயமாகக் கைவிட்டு விட்டோம். நான் ராஜ்ய சபையில் அது பற்றிப் பேசிய போது, ராஜ்ய சபை மெம்பர்கள் என்னை வானளாவப் புகழ்ந்தார்கள். 'இனி எல்லோரும் ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்து வாழ்வோம்' என்றார்கள்... நான், 'மலபாரில் ஜனநெருக்கம் மிக மிக அதிகமாயிருக்கிறது. மக்கள் வாழ, பயிர் செய்ய இடமில்லாது இருக்கிறார்கள். ஆகவே ஒரு கோடி மக்களைப் பீகாருக்கோ, ராஜஸ்தானுக்கோ குடியேற்றுவோம். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?' என்றேன். 'அது பெரிய அபாயமான புதிய பிரச்னைகளைக் கொண்டு வரும்' என்றார்கள்! நீங்கள் ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள் - ஏதோ நாங்கள் குறுக்கே நிற்பது போல! அஸ்ஸாமிலே 'அஸ்ஸாம் அஸ்ஸாமியருக்கே...' 'இந்தியர்களே வெளியேறுங்கள்' என்று போர்டு போட்டுக் கிளர்ச்சி நடந்தது."

" "உங்கள் கல்விக் கொள்கையைக் காட்டி, டில்லி அரசாங்கம் ஒன்றும் இடையூறு கொடுக்காதா?"

"கல்வி, ஒரு மரண விஷயம். டில்லிக்கு அதில் உரிமை ஏதும் கிடையாது" என்று அழுத்தம் திருத்தமாசுக் கூறுகிறார்."

“நாட்டின் ஒற்றுமைக்கு நீங்கள் கூறும் யோசனைகள் என்ன?”

“வருகிற இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு விவாதத் திற்குரிய பிரச்சனைகளில் தலையீடாதீர்கள் என்பேன்... தலையீட்டால்— விளைவு தடுக்க முடியாத ஒன்று.”

‘என். எரி. எரி.’, ‘மாணவர்-பஸ்காரர்கள் சண்டை’—இவை பற்றிப் பற்பல கேள்விகள்.

இரவு மணி எட்டரை. அண்ணா கை கூப்பிய வண்ணம் காரில் ஏறுகிறார்.

“நான் அண்ணாவை நாளைக்கு அரை மணி நேரம் பார்க்க வேண்டும்” என்கிறார் ஒரு மாணவர். அவர் அண்ணாதுரையுடன் ஒரே மேடையில் முழங்கியவராம்.

“நீங்கள் பார்க்க இயலாது” என்கிறார் அவர் காரிய தரிசி சிரித்துக் கொண்டே.

“இங்கே பார்க்கா விட்டால் விடமாட்டேன். நியூஹை வனுக்கு வருவேன்” என்கிறார் அவர். எத்தனை கோபம்!

அமெரிக்காவில் அண்ணாதுரை, அமெரிக்கர்களைப் பார்த்தார். அந்நாட்டுத் தலைவர்களைப் பார்த்தார்; பிரமுகர்களைப் பார்த்தார்; அழகிய இடங்களைப் பார்த்தார்; அயல்நாட்டுத் தூதுவர்களைப் பார்த்தார்; இந்தியப் பெருமக்களைப் பார்த்தார்; ஆனால் மாணவர்களிலோ அவர்—தம் பல தம்பிகளைப் பார்த்தார்.

“நயாகரா நீர் வீழ்ச்சியைப் பார்த்தோம். அது ஒரு ‘எழில் தோட்டம்’. வெகு ரம்மியமாக இருந்தது. அமெரிக்கா பக்கம் அவ்வளவு இல்லை. ஒரே தொழில் மயமாக இருந்தது.”

— அண்ணா

2 அண்ணாவின் பார்வையில் அமெரிக்கா

சீனிக் கிழமை காலை. அண்ணாதுரை நியூயார்க்கிலுள்ள ‘சோனா’ என்ற இந்தியக் கைத்தறிப் பட்டுத் துணிக் கடைக்குச் சென்றார். அங்கே ஓர் அழகிய வெள்ளைக்காரப் பெண், சேலையுடுத்தி அண்ணாவை வரவேற்கிறார். அண்ணா பின்னால் கூறுகிறார்; “நம்ம சிவராவ் திருமணம் செய்து கொண்ட ஸ்வீடிஷ் பெண்தான் இவர்” என்று.

காஞ்சிபுரம் மனிதர், நியூயார்க்கில் வந்து, காஞ்சி புரத்தைக் கண்டு களிக்கிறார்; அதாவது, காஞ்சிபுரம் பட்டுச் சேலைகளைப் பாராட்டுகிறார்.

ஒரு சாதாரணப் பட்டுச் சேலையின் விலையைக் கேட்கிறார். விலை நூறு டாலர் என்கிறார்கள்.

“நூறு டாலர் என்றால் 750 ரூபாயாகிறது. காஞ்சியிலோ சென்னையிலோ 120 ரூபாய்க்கு வாங்கலாமே” என்று எண்ணுகிறார். ஏன் காஞ்சிபுரம் சேலைகளோ, பிற இந்தியப் பொருள்களோ அமெரிக்காவில் அதிகம் விலை போவதில்லை என்று அண்ணாவுக்கு இப்போது புரிகிறது.

பல அமெரிக்கர்களுக்குப் பட்டு மீது மோகம்தான். ஆனால், எந்தப் பொருளுக்கும் அனாவசியமாக ஒரு காசு

அதிகம் கொடுக்க அமெரிக்கர்கள் முன்வருவதில்லை. “நான் பிற நாட்டுப் பொருள்களோடு நம் பொருள்களின் விலைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். ஏன் இப்படி விற்கிறார்கள் இங்கே என்று எனக்குப் புரியவில்லை” என்கிறார் ஐ.நா.வின் பொருளாதார நிபுணர் கிருஷ்ணன். “விலையைக் குறைத்து, பல கடைகளில் அமெரிக்கா பூராவுக்கும் ஒரு செயின் ஸ்டோர் மூலம் வீற்றால், காஞ்சிபுரம் நிறைய விற்குமே! யாராவது செயின் ஸ்டோர் மனிதரை இது விஷயமாக அணுக முடியுமா, பாருங்கள்” என்கிறார் அண்ணா, அருகிலுள்ளவரிடம். மற்றும் சென்னையிலிருந்து வந்த கூடைகள், வெண்கல—பித்தளைச் சாமான்கள் அங்கே கரட்சியளிக்கின்றன. இதில் வேடிக்கையும், வேதனையும் என்னவென்றால் நமது கூடைகளும், பிற பொருள்களும் கிடைக்குமிடம் நியூயார்க்கில் ‘சோனா’ கடை ஒன்றுதான். ஆனால், அமெரிக்கா பூராவும் உள்ள பெரிய மலிவு விலைக்கடைகளி லெல்லாம் (Discount Stores) மட்டைக் கயிறு, பித்தளைக் குதிரை, வெண்கல யானை, மூங்கில் கூடை, கோரைப் பாய் எல்லாம் ஐப்பான், ஹாங்காங், பிலிப்பைன் முதலிய நாடுகளிலிருந்து வந்து நிரம்பி விற்பனையாகின்றன. “ஒரு வெண்கல யானையை நிஜ யானை விலை சொன்னால், அமெரிக்கன் நிஜ யானையையே வாங்கி விட்டுப் போகிறான்!” என்கிறார் கிருஷ்ணன்.

இந்தக் குறையில் புதுமை ஏதும் இல்லை. இதுதான் நமது வழக்கம். ‘சோனா’ என்ற இடம், இந்தியாவிலிருக்கும் எத்தனையோ ஆராய்ச்சிக்கூடங்கள் போல அழகுக்காக. அதிகார நிறைவிற்காக இருக்கிறதே தவிர—பலனுக்காக இல்லை.

என்றுதான் நம் அதிகாரிகள் தொழில் செய்வது லாபத்திற்காக என்று உணர்வார்களோ?

கூலை மணி 11. அண்ணாதுரை நியூயார்க்கின் நகரத் துணை மேயருள் ஒருவரான பர்சி சட்டனூடன் பேச ஏற்பாடாகியிருக்கிறது. அன்று அங்கே பெரிய மாநாடு ஏற்பாடாகி யிருக்கிறது. நமது ஊர் போல் பெரும் மாநாடுகள் இங்கு நடைபெறுவது அபூர்வம். சிறு சிறு கூட்டங்களாக, தலைவர்கள் ஆலோசனை நடத்துவார்கள். பின் தலைவர்களின் கூட்டம் நடைபெறும். நீக்ரோக்களின் புனரமைப்பு பற்றிய அப்படி ஒரு முக்கியமான கூட்டம் இன்று இங்கே நடைபெறுகிறது.

மார்ட்டின் லூதர் கிங் சுடப்பட்ட சமயம் மற்ற எல்லா நகரங்களிலும் கலவரம் நிகழ்ந்த போது, இங்கு நியூயார்க்கில் கலவரம் நிகழாவண்ணம் மேயர் விண்ணேயும், பர்சி சட்டனும் நீக்ரோக்களிடையே பழகிப் பேசி, பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

சட்டனிடம், அண்ணாதுரை சேரிப்பிரச்சனை, கிராமத்திலிருந்து வருவோரது புனரமைப்பு, சுகாதாரம் பற்றிப் பல கேள்விகள் கேட்கிறார்: “பயன் தந்த ஒரு சந்திப்பு” என்று குறிப்பிடுகிறார் அண்ணா.

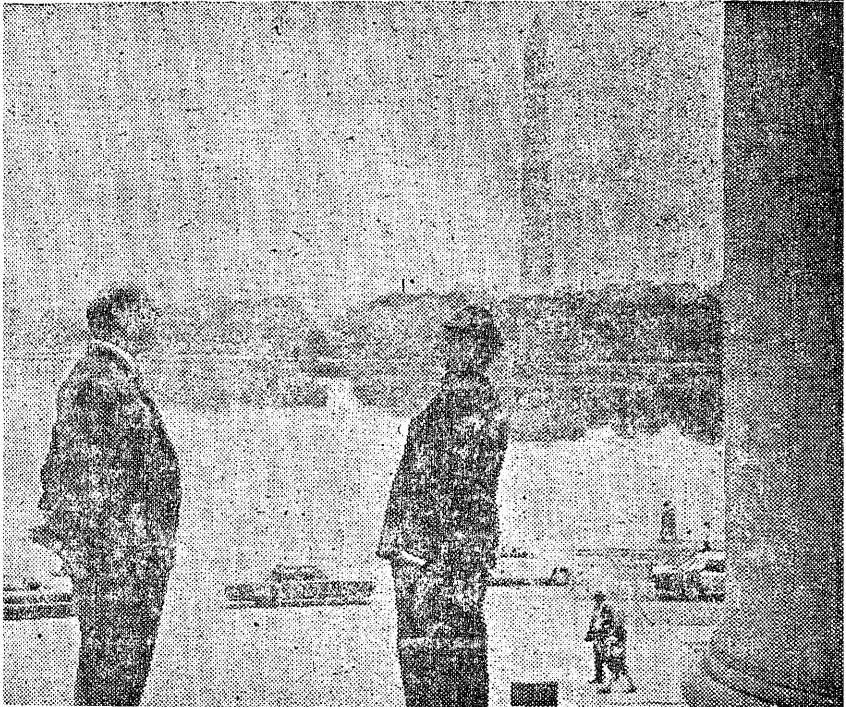
பின் இருவரும் ‘ஹார்லம்’ எனப்படும் நீக்ரோ வாழ் பகுதிகளைச் சுற்றிப் பார்க்க காரில் புறப்படுகிறார்கள். ஹார்லத்தில் உள்ள பூங்காவில் இரவு வேளைகளில் சென்றால் திருட்டு, கொள்ளை, கொலை நடக்குமாம்.

இப்படிப் பட்ட இடத்தில் அண்ணாதுரை “இறங்கி நடக்கலாமே!” என்கிறார். பர்சி சட்டனும், அண்ணாவும் நீக்ரோ வாழ் பகுதியில் நடக்கிறார்கள். பல நீக்ரோக்களுடன், “ஹலோ” என்ற அறிமுக விசாரணை, கைகுலுக்கல், கறப்பு மனிதர்கள், காக்கி மனிதர்களின் தலைவரைப் பார்க்கிறார்கள். “ஐ மேன்! வீர் ஆர் யு ப்ரம்?”

என்று ரீக்ரோவுக்கே உரித்தான ஆங்கிலத்தில் கேட்டிருந்தால், “மொழி பெயர்க்க” என்று அண்ணா கூறியிருப்பார்.

மறு நாள் அண்ணா நயாகரா சென்றார். நயாகரா வைத் தனியே சென்று பார்க்க விரும்புவதாகவும், பத்தினிகை நிருபர்கள் வரவேண்டாம் என்றும் திரு. சொக்கலிங்கம் கூறியதன் பேரில் நிருபர்கள் ஒருவரும் நயாகரா செல்லவில்லை. மேலும் நயாகரா முக்கியமாக, தேரிலவுக்காகப் புதுமணத் தம்பதிகளே செல்லும் இடமாதலாலும், நான் தேரிலவை நயாகராவில் கொண்டாடி விட்டதாலும் அண்ணாவைத் தொடரவில்லை.

வாஷிங்டனில் லிங்கன் நினைவுச் சின்னத்திலிருந்து ‘பொடோமாக்’ நதியைக்காண்கிறார் அண்ணாதுரை.

நயாகராவையும் தேவிலவையும் மனத்தில் கொண்டு, "ஏன் நீங்கள் தங்கள் மனைவியை அழைத்து வரவில்லை?" என்று அண்ணாவைக் கேட்கிறேன். "அவர்களுக்கு நல்ல உடம்பு இல்லை. அவர்களுக்குச் சிங்கப்பூர் பிடிக்கும். இன்று அவர்களிடம் டெலிபேரானில் பேசினேன். சிங்கப்பூரில் அவர்கள் என்னுடன் சேர்ந்து கொள்வார்கள்" என்கிறார்.

"நயாகராவை மிகவும் ரசித்ததாக அண்ணா கூறினார். வாய்ஸ் ஆப் அமெரிக்காவுக்கு நிகழ்ந்த பேட்டியில் அண்ணாவின் மேடைத் தமிழ் முத்திரைகளை முதன் முறையாகக் கேட்க முடிந்தது; "நயாகரா நீர் வீழ்ச்சியைப் பார்த்தோம். கனடா பக்கம் போய்ப் பார்த்தோம். அது ஒரு 'எழில் தோட்டம்,' வெகு ரம்மியமாக இருந்தது. அமெரிக்கா பக்கம் அவ்வளவு இல்லை. ஒரே தொழில் மயமாக இருந்தது." "

அங்கே திரு ராஜம் ராமசாமியைக் கண்டதாகவும், அண்ணாவின் வசதிகள் பற்றி அக்கறையோடு ராஜம் ராமசாமி விசாரித்தார் என்றும் கூறினார்.

ராஜம் ராமசாமி சென்னையில் தி.மு.க. வுக்கு எதிராக நின்ற காங்கிரஸ்காரர் அல்லவா?

"இந்த ஊரில் தேர்தல் நடக்கும் வரைதான் கட்சி வேறுபாடுகள். தேர்தல் முடிந்ததும் அவர்கள் கட்சி பற்றி நினைப்பதே இல்லை. நம் ஊரிலோ என்றால், எதிர்க்கட்சிக் காரனை எதிரியாகவே பெரும்பாலோர் கருதுகிறார்களே, ஏன்?" என்று ஒரு முறை அண்ணாவைக் கேட்டேன்.

"இன்னும் இரண்டு மூன்று முறை தேர்தல் வந்து ஆளுங்கட்சி மாறிக் கொண்டே இருக்குமானால், இந்த மனோபாவம் மாறி விடும்" என்றார் அண்ணா. "

நயாகராவுக்குப் பின் கன்னெடிக்கட் ராஜ்யத்தில் உள்ள லேக்வில் என்ற கிராமத்தில் உள்ள ஒரு பண்ணையில் இரவைக் கழித்தார். பண்ணையின் சொந்தக்காரர் மிஸ்டர் பிரிஸ்கோ, முன்னூையை ஆசிரியர். இப்போது ராஜ்ய விவசாய போர்டின் தலைவராக இருக்கிறார்.

கிராம வாழ்க்கையில் நேரம் ஒரு பொருட்டல்ல. அண்ணா சாவதானமாக எழுந்து, காலை உணவைக் குடும்பத்துடன், மேஜையில் அருந்துகிறார். விவசாய சம்பந்தமான பல பிரச்சனைகளை மிஸ்டர் பிரிஸ்கோவிடம் கேட்கிறார். பின்னால் நிகழ்ந்த பல பேட்டிகளில், விவாதங்களில் அவரது கருத்துக்கள் வெளிவருகின்றன.

"உங்கள் பண்ணையில் 200, 300 ஏக்கர் என்று வைத்துக் கொண்டு பெரிய இயந்திரங்களுடன் விவசாயம் பண்ணுகிறீர்கள். எங்கள் நாட்டிலோ 30 ஏக்கருக்கு மேல் ஒருவர் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். எங்கள் ஊரில் மக்கள் தொகை அதிகம். ஆகவே, உங்கள் முறைகளைக் காப்பியடிக்க முடியாது. எங்கள் நிலங்களுக்கேற்ப விவசாய அபிவிருத்தி செய்கிறோம், நல்ல விதை, உரம், பூச்சி மருந்து என. இப்போது சென்னை சிறு உபரி ராஜ்யம்" என்கிறார் அண்ணா.

“ஒரு கணம் கண்களை மூடிக் கொள்
கிறோம். மக்களின் இனம், நிறம் மறக்கப்
படுகின்றன; ஊர் மறக்கப்படுகிறது.
எங்கோ மிதக்கிறோம். வானவெளியில், இசை
வெள்ளத்தில் சஞ்சாரம் செய்கிறோம்.”

— ஆசிரியர்

3 அமெரிக்காவில் தமிழகம்

அமெரிக்காவில் அண்ணாதுரை ரசித்து மகிழ்ந்து
பொழுதைக் கழித்த ஒரு நாள், வெஸ்லியன் பல்கலைக்
கழகத்திற்கு அவர் சென்ற மாலை நேரமாகும்.

நியூஹேவனிலிருந்து புறப்பட்ட கார், அமைதி
நிரம்பிய கிராமாந்திரச் சூழ்நிலையை நீந்திச் சென்று,
டாக்டர் பிரௌனின் பண்ணை வீட்டின் முன் நின்றது.
அண்ணாவை வரவேற்க வந்தவர்கள் எல்லோரும், எல்லா
இடங்களிலும் கோட்டு, சூட்டு அணிந்துதான் வந்திருந்
தார்கள். ஆனால், இங்கே என்ன காண்கிறோம்? ஒரு
கணம் நாம் அமெரிக்காவில்தான் இருக்கிறோமா,
அல்லது சென்னையில் மாம்பலம், அடையாற்றில் இருக்
கிறோமா என்று நமக்கே சந்தேகம் வருகிறது. ஏனெனில்
இங்கே அமெரிக்கர்களும் இந்தியர்களும் வேஷ்டியில்,
ஜிப்பாவில் காட்சி தருகிறார்கள். சரிகைத் துண்டுகள்
தோளில் மின்னுகின்றன. அமெரிக்கப் பெண்கள்
பட்டுப் புடவைகளில் காட்சியளிக்கிறார்கள். கரங்கள்
கூப்புகின்றனர். பெரிய பூச்செண்டை அண்ணாவின்
கையில் அளிக்கிறார்கள். எத்தனை பாகவதர்கள், இசை
மன்னர்கள் அங்கே! அதோ, புகழ் பெற்ற நாட்டிய அரசி

பாலசரஸ்வதி நிற்கிறார். அவர் சகோதரர் குழல் வித்து வான் விசுவநாதன் நிற்கிறார் அருகே.

திரளான தமிழர்கள் வாயெல்லாம் பல்லாக, முகமெல்லாம் மலராக, கண்கள் எல்லாம் ஒளியாக நிற்கிறார்கள்.

“ஒரு மணி நேரம் கச்சேரி செய்யலாமா? நேரமிருக்குமா?” என்று அன்புடன் கேட்கிறார் விசுவநாதன். தலையாட்டுகிறார் அண்ணாதுரை. கச்சேரி தொடங்குகிறது.

ஒரு கணம் கண்களை மூடிக் கொள்கிறோம். மக்களின் இனம், நிறம் மறக்கப்படுகின்றன; ஊர் மறக்கப்படுகிறது. எங்கோ மிதக்கிறோம். வானவெளியில், இசை வெள்ளத்தில் சஞ்சாரம் செய்கிறோம்.

கம்பீரமான ஓர் அமெரிக்க இளைஞர்—திரு. ஹிக்கின்ஸ் வேஷ்டி கட்டிக் கொண்டு, ஜிப்பா அணிந்து “காமாட்சி.....” என்ற ஒரு தமிழ்க் கீர்த்தனையைப் பாடுகிறார். அவரை ஹிக்கின்ஸ் பாகவதர் என்றே செல்லமாக அழைக்கின்றனர். தியாகராஜன் வயலின் வாசிக்க. ரங்கநாதன் மிருதங்கத்துடன் பேச. நாகராஜன் கஞ்சிரா தட்ட, சீனிவாசன் தம்பூரா மீட்ட, தமிழராகி விட்ட மற்றோர் அமெரிக்க இளைஞர் பின்னாலமர்ந்து தாளம் போடக் கச்சேரி பிரமாதமாகக் களைகட்டுகிறது. பின் அரைமணி நேரம் நாகேஸ்வர ராவ் அதே பின்னணியுடன் வீணை வாசிக்கிறார். கடைசி அரைமணி நேரம், திரு விசுவநாதன் குழல் ஊதுகிறார். அது வெறும் மாணவர்களின் கச்சேரி அல்ல! புகழ் பெற்ற கலைஞர்களின் கச்சேரி!

அதே குரு சிஷ்யப் பரம்பரையில், இந்திய இசைக் கலைஞர் அனைவரும் “நாங்கள் எல்லோரும் இங்கு வரக் காரணமாயிருந்தவர் டாக்டர் பிரௌன்தான்” என்று

நன்றியறிதலோடு அவரை அண்ணாதுரைக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார்கள். மூப்பதே வயது கொண்ட இளைஞர், சதைப் பிடிப்பானவர், வேஷ்டி, ஜிப்பா அணிந்து கொண்டு, 'ஆசை கொள்ளும் கட்டு மீசை' யுடன் காட்சி தருகிறார். அண்ணாதுரை பார்க்கிறார்: "நமது ஊர் ராவுஜி போல அல்லவா இருக்கிறார்!" என்று சலுகையுடன் பாராட்டுகிறார்; "இங்கே தமிழ் நாட்டில் இருப்பது போலவே இருக்கிறது" என்று கூறி மகிழ்கிறார்.

"எம். ஜி. ஆர். வாழ்க!" என்ற குரல் கேட்கிறது. திரும்புகிறோம். டாக்டர் பிரௌன் மேலே அணிந்திருக்கும் சுறுப்பு, சிவப்பு-தி. மு. க. துண்டை நண்பர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள். அதன் பார்டரில் "எம்.ஜி.ஆர். வாழ்க!" என்று பின்னப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு கணம் எனக்குப் பெருவியப்பு. 'அமெரிக்கரான பிரௌனுக்கும், புரட்சி நடிகருக்கும் என்ன சம்பந்தம்?' என்ற கேள்வி எழ, டாக்டர் பிரௌனை அணுகினேன். அவர் கூறுகிறார்: "இல்லை, இல்லை. இது எம். ஜி. ஆர். கொடுக்கவில்லை. 1965-ல் நான் சென்னையில் கைத்தறிக் கண்காட்சியில் வாங்கினேன்." அவரது அடக்கமும், சகஜமான இயல்பும், பணிவும் நம்மை அவரிடம் ஈர்க்கின்றன. தென்னிந்திய இசைக்கு மட்டுமல்ல, மற்றும் உலக இசைகளான இந்தோனேஷியா, ஜப்பான் முதலிய அயல்நாட்டு இசைகளுக்கும் வெஸ்லியன் பல்கலைக்கழகம் உறைவிடமாம்.

இந்த வீட்டிலும், அருகிலுள்ள வீட்டிலும் இசை மாணவர்கள் தங்கி, இசை பயில்கிறார்கள்; உணர் கிறார்கள், உறங்குகிறார்கள்.

"எப்படி வெஸ்லியன் பல்கலைக் கழகம் ஒரு தென்னிந்திய இசைக் கோயிலாக உருப்பெற்றது? உங்களுக்குக் கர்நாடக இசையில் பற்று பிறக்கக் காரண மென்ன?"

என்று டாக்டர் பிரௌனை வினவினேன். அவர் சொன்னார்: “வட இந்திய இசை படிக்கத்தான் இந்தியா சென்றேன். வட இந்தியாவில் ரவிசங்கரைக் கண்டேன். ‘தென்னிந்திய இசை மிகுந்த ஒழுங்கும், அமைப்பும் கொண்டது. அதைப் படியுங்கள்’ என்று, அவர்தான் என்னைத் தென்னிந்தியா போகச் சொன்னார்.”

ரவிசங்கரின் பெரு மனத்தை உள்ளம் தொழுதது. இல்லாவிடில் இங்கே தமிழிசை முழங்குமா இன்று? செவி உணவுக்குப் பின், வயிற்றுக்கு உணவு. சுவையான தமிழ்ச் சமையல், ரசமும் சாம்பாரும், தயிர்ப் பச்சடியும் மணம் வீசின.

நாட்டியக் கலையரசி பாலசரஸ்வதி அவர்களுடன் அண்ணா அவர்கள். இடது கோடியில் துண்டுடன் காணப்படுபவர் டாக்டர் பிரௌன்.

“இவ்வளவு நன்றாக யார் சமைத்தார்கள்” என்றேன். பின்னால் தாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு ஜிப்பாக் கார அமெரிக்கரைக் காட்டிக் கூறினார்கள். “சங்கீதம் படிக்க என்றுதான் சென்னை சென்றார். ஆனால், சமையல் கற்றுக் கொண்டு திரும்பி வந்தார்” என்றார்கள். நெற்றியிலே சந்தனப் பொட்டு, கழுத்திலே அங்கவஸ்திரம்!

அடுத்த ஓர் அரை மணி நேரமும், அண்ணாதுரை எடுத்து, வந்திருந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் வண்ணப் படத்தைக் காட்டினார்கள். “13 காமிராக்கள் இயங்க, 22,000 அடிகள் எடுத்த படத்தை, 2000 அடியாகச் சுருக்கி, ஜெமினி தயாரித்த படம்” என்று கூறினார்.

அந்தப் படத்திற்குக் கருணாநிதி விளக்கம் தந்திருந்தார். படம் தொடங்கியதும், படத்தைக் கவனிப்பதா, கருணாநிதியின் வசனத்தில் கவனம் செலுத்துவதா என்பது கடினமாக இருந்தது. கருணாநிதி படத்திற்கு விளக்கம் தருகிறாரா, வசனம் பேசுகிறாரா, கவிதைக் கண்ணத்தைக் கவிழ்த்து விடுகிறாரா என்று கண்டுபிடிக்க முடியாமல் படம் ஓடியது.

படத்தில் தமிழ்த் தாய் தன் செல்வங்களுடன் பவனி வருகிறாள். “கல் தோன்றி மண் தோன்றக் காலத்தே முன் தோன்றி” என்ற பழைய பாடலுடன் கவிதை மலர் தூவுகிறார் கருணாநிதி. கண்ணகி சிலையைக் காண்கிறோம் பவனியில். “கையில் தனிச் சிலம்பும், காவி உகுநீரும்” என்று சிலம்பின் இளங்கோவைப் பேச வைக்கிறார். போலீஸ்காரர்கள், தடி காட்டி அதட்டிக் கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் காட்சியைப் பார்க்கிறோம். கருணாநிதி கூறுகிறார்: ‘கடிதோச்சி மெல்ல எறி’கிறார்களாம்.

கூட்டம்; கூட்டம்; மக்கள் கூட்டம்! மக்கள் ஆறாக, வெள்ளமாக, சாலைகளில் சாய்கிறார்கள். எங்கே கூட்டம்

தொடங்குகிறது, எங்கே முடிவடைகிறது என்பது காமிராவின் கண்களுக்கே எட்டவில்லை. பவனி வரும் தமிழ்க் காட்சிகள் தமிழனின் புகழ்ப் பரம்பரையைக் காட்டுகின்றன. இடையிடையே உயிர்க் காட்சிகள்: கும்மி, கோலாட்டம், கரகம், பொய்க்கால் குதிரை என வண்ண உடையில் அணங்குகள், பேசும் பொற்சித்திரங்களாகப் பாடுகின்றனர்; ஆடுகின்றனர்.

காட்சி போதை தருகிறதா, கருணாநிதியின் கவிதை வசனம் போதை தருகிறதா எனப் பிரித்துப் பார்க்க நேரமில்லை.

ஜாகிர் உசேன், அண்ணாதுரை, காமராஜர், எம். ஜி. ஆர். என்று பலரைப் பார்க்கிறோம், படத்தில் படம் முடிகிறது. பலத்த கை தட்டல் கேட்டு, வீடே அதிர்கிறது.

"நாம் நேரில் பார்த்ததைவிடப் படத்தில் பார்ப்பது நமக்கே ஒரு 'திரில்'லாக இருக்கிறது" என்கிறார் அண்ணாதுரை."

"இது ஓர் மறக்க முடியாத இரவு" என்கிறார் திரு. விசுவநாதன். அதை யார் மறக்க முடியும்?

“பதவியில் இருக்க இருக்க அதிகார போதை ஏறிவிடுகிறது. நான் அதைத்தான் கடவுளைத் தினம் வேண்டிக் கொள்கிறேன், ‘அதிகார போதை என் மண்டையில் ஏறாமல் இருக்க வேண்டும்’ என்று.” — அண்ணா

4 எதிரியும் ஏற்கும் பேச்சுவன்மை !

திங்கட்கிழமை மாலை இரண்டு மணிக்கு, யேல் பல்கலைக் கழகத்தின் தகவல் இலாகாவின் மாடியில் அண்ணாதுரை நிருபர்களைச் சந்திப்பார் என்று தகவல் வருகிறது. அமெரிக்காவில் அண்ணாதுரை முதன்முறையாக நிருபர்களைச் சந்திப்பது இதுதான். நியூயார்க்கிலிருந்து பி.டி. ஐ., ஹிந்துஸ்தான் ஸ்டாண்டர்டு, ஏ.பி.யு.பி. ஐ., இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், ஆனந்த விகடன். நியூ ஹேவன் ரிஜிஸ்தர், ஜர்னல் கூரியர், ஏர் டெய்லி நியூஸ் ஆகியவற்றின் நிருபர்கள், போட்டோகிராபர்கள்—ஆக ஒரே கூட்டம்.

“ஏன் இவரை அழைத்திருக்கிறீர்கள்?” என்பதிலிருந்து, “நமது வெளிநாட்டுக் கொள்கை பற்றி இவர் என்ன சொல்வார்” என்ற கவலை வரை, பல எண்ணங்கள். அமெரிக்க நிருபர்கள் உள்ளங்களிலோ, “வியட்நாமுக்கு என்ன பதில்” என்ற கேள்வி.

அதோ, சற்றுத் தாமதமாக வருகிறார்! கம்பீரமான தோற்றம், முறுவலிக்கும் பற்கள். கை கூப்புகிறார். “எப்போ வந்தீர்கள்?” என்ற அன்பு மொழி.

மாணவர் பற்றியும், இந்திராகாந்தி பற்றியும், மொழி பற்றியும், தமிழ் நாட்டில்: மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் நாளை எதிரொலிக்கப் போகும் அவர் கருத்துக்கள் இதோ, இன்று இங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவரது ஒவ்வொரு சொல்லிலும் செயலிலும் அவரது பண்புகளும் குணங்களும் பரிமளிக்கின்றன. “ஏன் காங்கிரஸ் தோற்றது?” என்ற கேள்விக்கு அவர் பதிலளிக்கையில், “நீண்ட நாட்களாகப் பதவியில் இருந்ததால்” என்று கூறிவிட்டு, உடனே, “எந்தக் கட்சியும் அதிகமாகப் போனால், பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் பதவியில் இருக்கக் கூடாது. அமெரிக்காவில் நீங்கள் வைத்திருக்கிறீர்களே, ஜனாதிபதி இரண்டு தடவைக்கு மேல் பதவிக்கு நிற்கக் கூடாது என்று, அது நல்ல திட்டம். பதவியில் இருக்க இருக்க அதிகார போதை ஏறி விடுகிறது. நான் அதைத்தான் கடவுளைத் தினம் வேண்டிக் கொள்கிறேன்; அதிகார போதை என் மண்டையில் ஏறாமல் இருக்க வேண்டும் என்று” என்கிறார்.

இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போல் புதன் கிழமை ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. பேராசிரியர் லிண்ட் பிளாம், அண்ணாவை, டாக்டர் பட்டத்திற்குப் படிக்கும் இருபத்திரண்டு மாணவர்கள் கொண்ட வகுப்பிற்கு அழைத்துச் செல்கிறார். யேல் பல்கலைக் கழகம் அமெரிக்காவிலேயே புகழ் பெற்ற இவி லீக் (Ivy League) பல்கலைக் கழகம். அதன் மாணவர்கள்-அதிலும் டாக்டர் பட்டத்திற்குப் படிப்பவர்கள் என்றால் மணியான மாணவர்கள் என்று அர்த்தம்—அந்த மாணவர்கள் இந்தியப் பிரச்சனைகளைச் சிறப்பாகப் படித்து அலசி வைத்திருப்பவர்கள். அண்ணாவோ அப்போதுதான் மூன்றாம் ஆண்டு கல்லூரி மாணவர்களுடன் மதிய உணவு அருந்திவிட்டு விவாதம் நடத்தி விட்டுச் செல்கிறார்.

பேராசிரியர் விண் பிளாம், அண்ணாவை நோக்கி "ஒரு பத்து நிமிடம் பேசங்களேன். பின் விவாதம் தொடங்கலாம்" என்கிறார். அண்ணாவோ "விவாதமே தொடங்குவோம். ஏன் பேச்சு?" என்கிறார். அடுத்து, பேராசிரியர் விண்பிளாம் 'ஒன்றும் லேசாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள்' என எச்சரிப்பது போலவும், அறிவிப்பது போலவும் "மாணவர்கள் எல்லாம் நன்கு விஷயம் தெரிந்தவர்கள்" என்கிறார். "அப்படியானால் ரொம்ப நல்லதாய்ப் போயிற்று. கேள்விகள் குறைவாக இருக்கும்!" என்று கூறுகிறார் அண்ணா. பேராசிரியர் முகத்திலோ ஈயாடவில்லை.

திரு. அண்ணாதுரை வரும் முன்னரே யேல் பல்கலைக் கழகம் பத்திரிகைக்கு ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தது. அதில் அவர் மூன்றரைக் கோடி மக்களின் தலைவர் என்பது பற்றியும், தி. மு. க. வின் அசாதாரண வெற்றி பற்றியும், அண்ணா பத்திரிகையாளராக வாழ்வைத் தொடங்கினார் என்றும், தமிழ்த் தேசிய உணர்வின் மூலம் அரசியலில் புகுந்தார் என்றும், பச்சையப்பன் கல்லூரியில் படித்தது பற்றியும் (பச்சையப்பர்கள் கவனிக்க!) குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

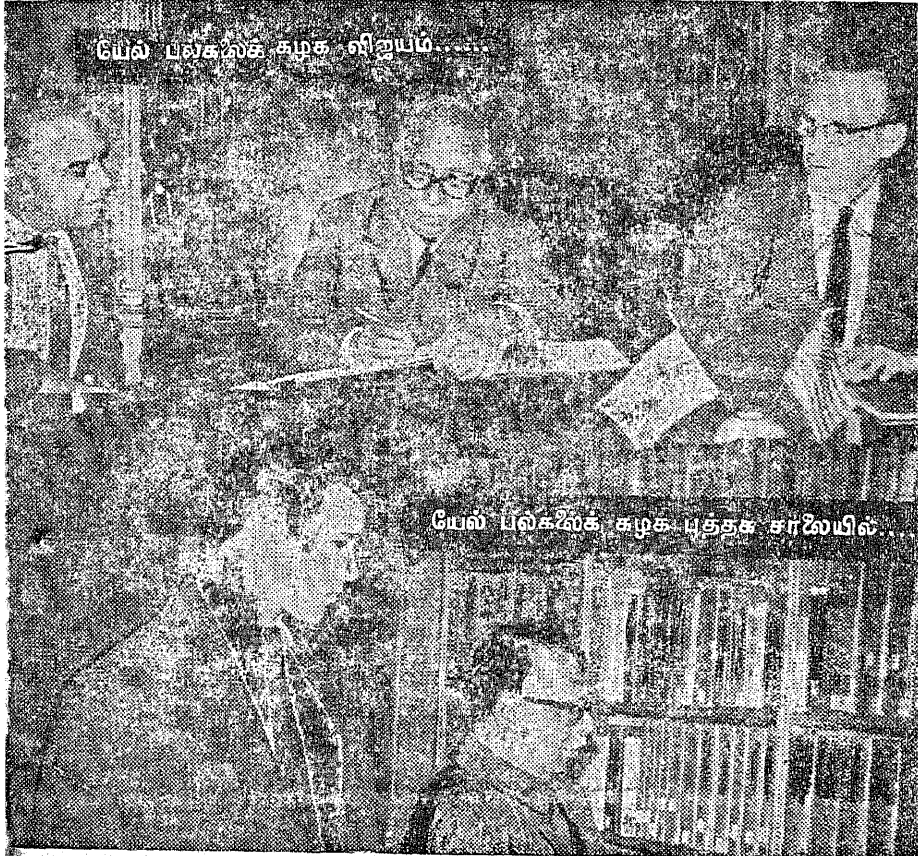
யேல் பல்கலைக் கழகத்தின் ஒரு பகுதியான டிமோகிரிடுவைட் கல்லூரி அவருக்கு (Chubb) 'சப்' உறுப்பினர் என்ற கௌரவத்தை அளித்தது. இது ஒரு தனிக் கௌரவம்.

இதன்படி 'சப்' உறுப்பினர் ஐந்து நாட்கள் கல்லூரியில் தங்கி மாணவர்களுடனும் ஆசிரியர்களுடனும் பேசவும் விவாதிக்கவும் செய்வார்கள்.

யேலில் தங்கியபோது, பி. ஏ. படிக்கும் மாணவர்கள், டாக்டருக்குப் படிக்கும் மாணவர்கள், அரசியல் பேராசிரி

யர்கள், இந்தியா சென்று வந்த அமெரிக்கர்கள், ஆசிரியர் மனைவிகள் என்று வெவ்வேறு கூட்டங்களில் வெவ்வேறு சமயங்களில் அண்ணாதுரை பேசினார். இரவில் தினந்தோறும் எங்காவது விருந்து!

யேலில் செவ்வாய்க்கிழமை காலை அவர் மருத்துவ மனைக்கு உடல் சோதனைக்குச் சென்றார். சென்னையில் அண்ணாவின் டாக்டர் ரத்தினவேலு சப்ரமணியம்

சோதனை பற்றிய தகவல்களை யேல் டாக்டர்களிடம் கொடுத்துக் கவனிக்குமாறு சொல்லி யிருந்தார். புகழ் பெற்ற யேல் டாக்டர்கள் ஓர் அரை நாள் பொழுது அண்ணாவின் உடலைச் சோதனை செய்து விட்டு, “உடலும் உள்ளமும் சிறப்பாக இருக்கின்றன” என்று சான்றிதழ் வழங்கினார்கள்.

செவ்வாய் மாலையிலிருந்து வியாழன் மாலை வரை மாணவர்கள், பேராசிரியர்கள் என்று பேச்சும் விவாதமுமாக நாட்கள் சென்றன. மாணவர்கள் திரும்பத் திரும்ப மொழிப் பிரச்சனையைப் பற்றிக் கேட்டார்கள். இந்தியாவின் எதிர்காலம் பற்றிக் கேட்டார்கள். வியட்நாம் பற்றிக் கேட்டார்கள். இஸ்ரேல் பற்றிக் கேட்டார்கள். இந்தியாவின் பஞ்சம் பற்றிக் கேட்டார்கள். மக்கள் பெருக்கம் பற்றிக் கேட்டார்கள். சாதி பற்றிக் கேட்டார்கள். பஸ் தொழிலாளர்களுக்கும்—மாணவர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சமீப மோதல் பற்றிக் கேட்டார்கள்.

ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் அண்ணாதுரை மிக அழகாக, எதிரியும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி பதில் கூறினார். அவரது ஆங்கிலப் பேச்சு வன்மை—தமிழ் நாவன்மையை மிஞ்சும் படியாக இருந்தது.

“அண்ணாதுரை எங்கு ஆங்கிலம் பேசக் காற்றுக் கொண்டார்?” என்று ஓர் ஆங்கில நிருபர் வந்து கேட்கிறார்.

“அண்ணாதுரை ஓர் எம். ஏ. பட்டதாரி” என்கிறேன். எனினும் அமெரிக்கருக்கு வியப்பு அடங்கவில்லை.

“டில்லியில் தி. மு. க. சேர்ந்த கூட்டு மந்திரி சபை அமைக்கும் நாளை நீங்கள் எதிர்பார்க்க வில்லையா?”

“It is Enchanting, but far Distant. ஆசையூட்டும் எண்ணம்; அடைவதோ நெடுந்தொலைவில்” என்கிறார்.

“நீங்கள் திராவிட நாடு பிரிவினை வேண்டுமெனக் காங்கிரசை எதிர்க்கவில்லையா?”

“ஏன்! செயிண்ட் பால் கூடத்தான் ஒரு சமயம் ஏசு கிறிஸ்துவை எதிர்த்தார்?”

“உங்கள் ஊரில் மாணவர் போராட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறதே!”

“எங்கள் நாட்டில் மட்டுமா மாணவர் போராட்டம் நடைபெறுகிறது? உலகம் பூராவிலும்தான் நடைபெறுகிறது. நேற்றிரவு உங்கள் பத்திரிகை ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். கொலம்பியா பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் நீக்ரோவுக்குச் சம உரிமை தரவேண்டுமெனக் கல்லூரியில் மறியல் செய்து, கல்லூரித் தலைவரை அறையில், வெளியே வராதபடி அடைத்து விட்டார்கள்!”

ஒவ்வொரு பதிலும் பலத்த சிரிப்பைக் கொண்டு வந்தது.

அமெரிக்க மாணவர் ஒருவர் கூறினார்: “அவர் மிகவும் வெட்கப்படுபவர் போலத் தோன்றுகிறார். ஹி இஸ் எ ஷை டைப்; நாட் எ புஷிங் டைப்.”

கள் குடிப்பதைப் பற்றிக் கேட்டார்கள். ‘கள் எங்களைப் போன்ற வெப்ப நாட்டிற்கு வேண்டாம்’ என் பதை விவரமாக விளக்கி விட்டு, எதிரே அமர்ந்திருந்த என்னிடம் தமிழில் கூறுகிறார்: “நம்ம ஊரிலே காலையில் தயிர் போட்டுச் சாப்பிட்டு விட்டுப் போனாலே, ஒரு மாதிரியா போதையும் தூக்கமும் வரும்.”

பல விவாதங்களுக்கு நிருபர்கள் அனுமதிக்கப் படவில்லை. ஆனால், பேராசிரியர் என்ற முறையில் என்னை அழைத்திருந்தார்கள். அவை அனைத்திலும் யேலில் டாக்டர்பட்டம் படிக்கும் மாணவர்கள் அவருடன்

நடத்திய இரண்டரை மணி நேர விவாதம்தான் மிகச் சிறப்பானதாக இருந்தது. அண்ணா அதை மிகவும் அனுபவித்தார். மாணவர்களும், மாணவிகளும் அவரை "விடேன், தொடேன்" என்று கேள்வி கேட்டு நெருக்கிய விஷயம் 'ஏன் பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட்டீர்கள்?' என்பதுதான். "சீனாவுடனும் பாகிஸ்தானுடனும் போர் மூண்டபோது, தனித்து வாழ்வது அபாயம் எனக் கைவிட்டோம்" என்கிறார்.

"அபாயம் காரணமாகத் தானே கைவிட்டீர்கள்! அந்த அபாயம் இல்லாவிட்டால் உங்கள் நிலை என்ன? நல்லதல்ல என்ற கொள்கை அல்லாமல், சேர்ந்திருப்பது எந்த விதத்தில் நல்லது என்று கூறுங்கள். சமயோசிதமாகக் கைவிட்டீர்களா? நிரந்தரமா? கொள்கையைக் கைவிட்டதால்தான் உங்களுக்குப் பதவி கிடைத்தது என்று கருதுகிறீர்களா?" என்று சரமாரியான கேள்விகள்.

கேள்விகளில் குடு ஏற்பட ஏற்பட, எல்லோரும் காதை நீட்டிக் கேட்கிறார்கள். முடிவில் பெருத்த சிரிப்புக் கிடையே அண்ணா கூறுகிறார்: "என் பழைய ஆசைகளைக் கிளப்பாதீர்கள். நான் அவற்றால் இழுத்துச் செல்லப்பட மறுக்கிறேன்!"

கேள்விகள் சில சமயம் அண்ணாவின் காதிற்கு எட்டாமற் போய் விடுவதுண்டு. அந்த சமயங்களில் அருகில் இருப்போர் அதை மீண்டும் எடுத்துக் கூறுவார்கள்.

இப்படியொரு கேள்வி: "சிலோனின் தமிழ்ப் பகுதி களை எடுத்துக்கொண்டு அகண்ட தமிழ் சாம்ராஜ்யம் அமைக்க வேண்டுமென்று ஏன் சிலர் சொல்கிறார்கள்? அது பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன?"

“ஆதித்தன் பற்றிக் கேட்கிறார்கள்” என்று தமிழில் கூறி முறுவலிக்கிறார் அண்ணா: “அவர் அந்தக் கொள்கையை விட்டு விட்டு, இன்று அசெம்பிளியில் சபாநாயகராக இருக்கிறார். அவர் இன்று ஒரு தி. மு. க. மெம்பர்,” பெருஞ் சிரிப்பொலி.

“காங்கிரஸ் உங்களை ஆட்சி பீடத்திலிருந்து வெளியேற்ற முயல்கிறது என்று கூறுகிறார்களே!”

“நான் அதை நம்பவில்லை. ஏன் அவர்கள் அப்படிச் செய்ய வேண்டும்? நான் உள்ளே இருப்பதை விட்டு வெளியே இருந்தால், அவர்களுக்குத் தான் தலைவலி அதிகம்.”

யேலில் முழுக்க முழுக்க அண்ணாவின் சிந்தனை விருந்துதான். ‘அண்ணா எங்கே பொடி போடவே காணோமே!’ என்று விஷயம் தெரிந்தவர்கள் கூட ஆச்சரியப் படுகிறார்கள்.

யேலில் அண்ணா தங்கியிருந்தபோது அவர் பற்றிய கட்டுரைகள் காலை, மாலை தின இதழ்களில் வெளிவந்தன. டெலிவிஷனில் அவர் பேட்டியைக் காட்டினார்கள். ரேடியோவுக்கும், வாய்ஸ் ஆப் அமெரிக்காவுக்கும் அவர் பேட்டி ஒலிப்பதிவாகியது. 150 ஆயிரம் மக்கள் கொண்ட அந் நகரில், எங்கு சென்றாலும் எல்லோரும் அண்ணாவின் விஜயம் பற்றி அறிந்தவர்களாக இருந்தார்கள்.

டிமோதி டுவைட் கல்லூரியின் தலைவர் பார்க்கின்ஸ் வீட்டில்தான் அண்ணா விருந்தினராகத் தங்கியிருந்தார். டாக்டர் பார்க்கின்ஸ் இத்தாலிய இலக்கியத்தில் நிபுணர். வெள்ளிக் கம்பிகளாலான அவரது பரந்த தலைமயிரும், தொங்கிய கன்னங்களும், ஆழ்ந்த கண்களும் அவரை ஒரு தத்துவஞானி போல் காட்டின. ‘அண்ணா துரையை என்ன

காரணத்திற்காக நீங்கள் அழைத்தீர்கள்” என்று கேட்டேன். “யேல் பல்கலைக் கழகத்தில், இந்தியா பற்றிய பேராசிரியர் லீண் பிளாம் எனக்கு. அண்ணாதுரையை அழைக்கலாம் என யோசனை கூறினார். நான் அவர் பற்றிய விவரங்களை அறிந்த போது, பெரிதும் மகிழ்ந்தேன்.”

யேல் பல்கலைக் கழகத்து அரசியல் பேராசிரியர் கூட்டத்தில்தான் அண்ணாவின் மேடைப் பேச்சைக் கேட்க முடிந்தது. “இந்திய ஜனநாயக அமைப்பில் தனக்குள்ள ஈடுபாட்டைப் பற்றியும், இந்திராகாந்தி பற்றியும் கூறினார். திரு. சுப்பிரமணியத்தைத் தாராளமாகப் பாராட்டினார்” என்றார் கூட்டத்திலிருந்த ஒரு பேராசிரியர்.

அண்ணாதுரைக்கும் யேல் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் ஓர் அசாதாரணப் பிணைப்பு இருந்தது.

மேலே, யேல் பல்கலைக் கழகத்தைத் தொடக்கிய யேல் துரையின் படம் மாட்டியிருந்தது. யேல் துரைமகன், சென்னையில் முன்னாளில் கவர்னராக இருந்தார். தான் அங்கு சம்பாதித்த பொருள்களை விற்று, யேல் பல்கலைக் கழகம் கால் ஊன்றக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது உதவினார். ஆகவே, பல்கலைக் கழகத்திற்கு அவர் பெயரை இட்டு, அவரைக் கௌரவித்தார்கள்.

இன்றும் அதே போன்ற மற்றொரு காட்சி. சென்னை அரசின் ஆட்சி பீடத்தில் இருக்கும் ஒரு ‘துரை’ மகனை இன்று யேல் பல்கலைக் கழகம் வரவேற்று, விருந்தோம்பி, கௌரவிக்கிறது. இருவருக்கும் இடையே ஒரு நூற்றாண்டு நிற்கிறது. பலருக்குக் கிட்டாத பேறு அண்ணாதுரைக்குக் கிட்டியது.

“ அமெரிக்காவின் சாதனை கண்டு
பிரமித்தேன். நாம் நமது மனித சக்தியைக்
கொண்டுதான் முன்னேற வேண்டும்.
அமெரிக்க முறைகளை நம் தேவைக்கேற்ப
அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் . . . ”

—அண்ணா

5 வாஷிங்டனில் தமிழ்க்குரல்

வாஷிங்டனில் பெனிசில்வேனியா ரயில்வே நிலையம்
எங்கே இருக்கிறது என்றால் பலருக்குத் தெரியாது. யார்
அமெரிக்காவில் இந்நாளில் அதிகம் ரயிலில் பிரயாணம்
செய்கிறார்கள்? ஆனால் அண்ணாவோ, கிராமாந்தரசு
சூழ்நிலையையும், இயற்கை எழிலையும் மிகவும் அனுபவித்
தார். ‘நான் உங்கள் நாட்டை — அதன் கிராமங்களை —
அதன் ஆத்மாவைப் பார்க்க விரும்புகிறேன்’ என்று கூறிய
தால், கூடிய அளவுக்கு அவருக்குக் கார் அல்லது ரயில்
பயணம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

இன்றைய நமது அமெரிக்கத் தூதுவர் செஸ்டர்
பெளல்ஸ் கன்னெக்டிகட் மாநிலத்தின் முன்னாள் கவர்னராக
இருந்தவர். ஆகவே செஸ்டர் பெளல்சின் நண்பர்
களையும், மாநில கவர்னர் ஜான் டெம்சியையும் பார்த்து
விட்டு, அண்ணாதுரை வாஷிங்டனுக்குப் பயணமானார்.
வாஷிங்டன் ரயில் நிலையத்தில் இந்தியத் தூதுவராலயத்
தைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளும், உலக பாங்க் அதிகாரிகளும்
மற்றும் பலருமாக அவரை வரவேற்றனர்.

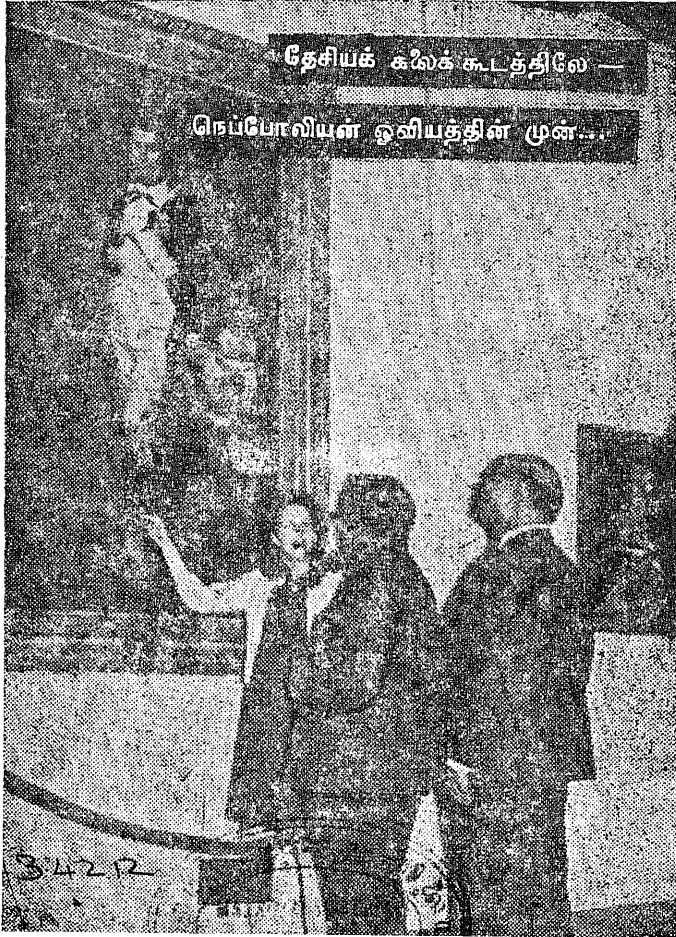
அடுத்த இரண்டு நாட்களும் அவர் அலுவல்கள்,
நெருக்கடி நிறைந்திருந்தன. 400 மைல் தொலைவான

ஔஹையோவிலிருந்து, மாயவரத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் செளந்தரராஜன் அவரைப் பார்க்க வந்திருந்தார். 1000 மைல் தொலைவான பிளாரிடாவிலிருந்து ஜார்ஜ் என்பவர் தமிழ்நாட்டில் கடல் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கூடம் நிறுவுவது பற்றி அவருடன் பேச வந்திருந்தார். அண்ணாவுக்கு அதில் மிக ஈடுபாடு இருந்தது. ஏனெனில், சென்னைகைச் சுற்றிக் கடலிருப்பதால் மீன் பிடிப்பு, துறைமுகம் போன்ற பல திட்டங்களை உருவாக்க அண்ணாவுக்கு எண்ணமிருந்தது. திட்டங்களுடனும், நல்ல யோசனைகளுடனும் வந்து பேசும் தமிழர்களது ஆர்வம்வியக்கத் தக்கதாய் இருந்தது. ஜார்ஜ் திருநெல்வேலியிலிருந்து வருபவர். குறைந்த சம்பளத்தில் அங்கு வந்து திட்டங்களைத் தொடங்குவதாகக் கூறினார். அமெரிக்காவிலிருக்கும் தமிழர்கள் (மாணவரல்லாதவர்கள்) பெரும் சம்பளத்திலும், நல்ல பதவியிலும் இருக்கிறார்கள், அண்ணாதுரை கூறினால் அவர்கள் நாட்டிற்கென எந்தத் தியாகத்தையும் செய்யத் தயங்காதவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள்.

ஆனால், அண்ணா மிக ஜாக்கிரதையாக இருந்தார். முன்பு வந்து போன சிலரைப் போல “நீங்கள் எல்லாம் வந்தாலல்லவா நாடு முன்னேறும்; நாட்டுக்குத் திரும்புங்கள். கஷ்டங்களை மேற்கொள்ளுங்கள்” என்று ஒரு வார்த்தை மறந்தும் கூறவில்லை. நாட்டில் இன்றிருக்கும் கஷ்டங்களை நன்கு உணர்ந்தவராக, திட்டங்களுக்குத் தேவைப்பட்டவர்களைத் தேவைப்பட்ட சமயத்தில் கூப்பிட்டுக் கொள்ளும் எண்ணம் உடையவராக இருந்தார். பலரிடம் “இங்கே இருங்கள். நல்ல தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அமெரிக்க உதவி நமக்கு நிறையத் தேவைப்படுகிறது” என்றும் கூறினார்.

இல்லினியிலிருந்து யாரோ போனில் கூப்பிட்டார்கள். அண்ணாவின் காரியதரிசி வந்து கூறினார்: “யாரோ

செபஸ்டியனும். உங்களுடன் ஒரு வார்த்தை பேச வேண்டுமாம். உங்கள் குரலைக் கேட்டால் போதுமாம்” என்றார். அண்ணாவோ, “யார் இந்த செபஸ்டியன்? எனக்குத் தெரியாதே!” என்று கூறவில்லை. எழுந்து போய், போனில் 900 மைல் தொலைவிலிருந்த ஒருவருடன்

இரண்டு வார்த்தைகள் அன்பாகப் பேசினார்; விசாரித்தார்.

உலக பாங்கைச் சேர்ந்த திரு மாதவன், தமிழகத்தில் தொழில் அடிப்படையில் ஒரு பொருளாதார ஆராய்ச்சிக் கழகம் தொடங்குவது பற்றியும், இங்கு கிடைக்கக்கூடிய உதவி பற்றியும் நாட்டின் தொழில்துறைக்கு அது எப்படி உதவும் என்பதையும் கூறினார். அண்ணா காது கொடுத்துக் கேட்டார்.

தமிழர்களது நாட்டுப்பற்று அவரது இதயத்தைத் தொட்டது என்றே கூறவேண்டும். பிறகு ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது, “நாட்டை விட்டு நாம் தொலைவில் இருப்பதால், நம் நாட்டுப் பற்று மிக அதிகமாகிறது. அதை நான் இங்கே காண்கிறேன்” என்றார்.

அடுத்த நாள் வாஷிங்டனின் சரித்திரம் நிறைந்த காட்சிகளைக் காணச் சென்றார்.

கொலம்பியாவில் பத்திரிகைத்துறை பற்றிப் படிக்கும் இந்து பத்திரிகையைச் சேர்ந்த திரு ராம் வருகினார்.

“நேற்று இரவு ஈஸ்வர்சாகர் வீட்டில் நடந்த விருந்தில் ‘சிறையிலிருந்துவிட்டு இன்று மாநில முதல் வராக இருப்பது எப்படி இருக்கிறது?’ என்று கேட்டார்கள்” என்றார்.

“அண்ணா என்ன சொன்னார்?”

“ரொம்ப ‘டல்’லாக இருக்கிறது” என்றாராம். மேலும் கூறினார் :

“வயதான சில அமெரிக்கக் கிழவிகள் நேற்றிரவு அண்ணாவைச் சூழ்ந்துகொண்டு, ‘ஏன் உங்கள் நாட்டு உடையில் வரவில்லை?’ என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்” என்றார்.

வாய்ஸ் ஆப் அமெரிக்க அலுவலகம் சென்றேன். அண்ணாவின் விஜயம் பற்றி விகடலுக்காக எழுத நான் வருவது பற்றியும், என் படிப்பு, குடும்பம் பற்றிய தகவல்களும், எனக்குப் பூரண ஒத்துழைப்புத் தருமாறும் அமெரிக்கத் தகவல் இலாகா செய்தி அனுப்பியிருக்கிறது என்று கூறினார்கள். அமெரிக்கச் செய்தித்துறையும், பத்திரிகைக்காரர்களுமே தனி வகைதான்! ஏனெனில் நான் கிளம்புமுன், கல்லூரி மூலம் அண்ணா விஜயம் பற்றியும், நான் போவது பற்றியும் செய்தி அறிந்த உள்ளூர்ப் பத்திரிகைக்காரர்கள், என்னைக் கண்டு செய்தி சேகரித்துப் பிரசுரித்தார்கள். நான் வாஷிங்டனி லிருந்து வந்த பின்னும் இதே கதைதான்!

அன்றிரவு அண்ணா, லிங்கன் தியேட்டருக்குச் சென்றார். இங்கு தான் நாடகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது பூத் என்பவனால் லிங்கன் சுடப்பட்டு மாண்டார். அன்றிலிருந்து இது லிங்கனின் நினைவுப் பொருள்களைக் கொண்ட மியூசியமாக அமைந்தது. சமீபத்தில்தான் இதை புனர் நிர்மாணம் செய்து நாடகம் நடத்துகிறார்கள். மற்றும், லிங்கன் அமர்ந்த நாற்காலி, அறை அமைப்பு, சோடனை அனைத்தும் அன்று இருந்தது போலவே அமைந்திருக்கின்றன.

லிங்கன் கொல்லப்பட்ட இடம், அவர் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலி—எல்லாவற்றையும் அண்ணா கண்டார். அந்த உருக்கமான வரலாறு, சோக நிகழ்ச்சிகளாக அவர் கண்முன் விரிந்திருக்க வேண்டும். லிங்கன், கென்னடி, காந்தி, மார்ட்டின் லூதர் கிங் என்று பெருந்தலைவர்களுக்கு நேர்ந்த முடிவு அவர் மனத்தை உலுக்கி இருக்க வேண்டும். இவை பற்றிப் பின்னால் எழுத்திலும் பேச்சிலும் அவற்றை வடித்துக் கொடுப்பதாக அவர் கூறினார்.

வாய்ஸ் ஆப் அமெரிக்கா மூலம் தமிழரெல்லாம் அறிந்த ஒரு தமிழர் வாஷிங்டனில் இருக்கிறார் என்றால் அவர் சின்னராஜ் தான். அவர்தான் வாய்ஸ் ஆப் அமெரிக் காவின் தமிழ்ப் பிரிவை நிர்வகிக்கிறார். அவர் வீட்டில் காலை 11 மணிக்கு அண்ணாவுக்கு வரவேற்பு இருந்தது. அங்கே சென்னை தொழில் நுட்பக் கல்வி டைரக்டர் திரு முத்தையன் அவர்களின் குமாரர் திரு குணசேகரனையும், அவர் மனைவி சசரிதாவையும் கண்டார். திருமதி குணசேகரன், சென்னை டாக்டர் ரத்தினவேலு சுப்பிரமணியத்தின் புதல்வி. “டாக்டர் ஆர். எஸ். என்னுடன் கூட வருவதாக இருந்தார். வந்திருந்தால், என்னை இப்போது இங்கே தோசை சாப்பிட விட்டிருக்க மாட்டார்” என்றார் அண்ணா, சிரித்துக் கொண்டே.

அடுத்து வாஷிங்டன் தூதுவராலயத்தைச் சேர்ந்த திரு ராஜாராம் வீட்டில் மதிய விருந்து. அங்கே வாஷிங்டனின் பெரும்புள்ளிகள் அண்ணாவை வரவேற்றனர்.

வாஷிங்டனுக்கே உரித்தான பாணியில் கப்புகளில் தமிழ் நாட்டின் புகழ் பெற்ற தக்காளி ரசம் அளித்தார்கள். அண்ணா ஓய்வாகத் தூதுவர் அலுவலகத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் பானர்ஜியுடன், உலக பாங்கைச் சேர்ந்த ஜேம்ஸ் ராஜூடன், ராஜாராமுடன், குகனுடன், ஜெகந்நாதனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். நமது தூதுவர் அலியுவர் ஐங் இதய நோயால் பீடிக்கப்பட்டு மருத்துவ மனையில் இருந்ததால், அவர் வர இயலவில்லை.

திரு ஜேம்ஸ் ராஜ் உலக பாங்கின் ஒரு பெரிய பிரிவின் தலைவர், தமிழர்.

“உங்களைப் போன்ற தமிழர்கள் தலைமைப் பதவியிலிருக்கும் போதல்லவா, தமிழ் நாட்டுக்கு ஏதாவது வழி

பிறக்க வாய்ப்புண்டு. உதவி செய்யக் கூடிய திட்டங்கள் பற்றி அண்ணாவுடன் பேசினீர்களா?" என்று கேட்டேன். மிகுந்த செல்வாக்குடனும், பெரிய பதவியிலும் இருக்கிற தமிழர் திரு ஜேம்ஸ் ராஜ். நல்லதொரு திட்டம் தந்தால், பரிசீலித்து சில லட்சம் டாலர்களை எளிதாகக் கடன் கொடுக்கக் கூடிய நிலையிலுள்ள ஒரு பதவி.

“திரு செழியன் எம். பி. வந்திருந்த போது, அவருடன் பல திட்டங்கள் பற்றி சுமார் ஒரு மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவர், அண்ணாவிடம் கூறியிருப்பார். இனி அவர்களிடமிருந்து தான் தொடக்கம் வரவேண்டும்” என்றார்.

வாஷிங்டனில் இருக்கும் தமிழர் கூட்டம் பற்றி நான் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, அவர் கூறினார்: “ஒரு திட்டத்தைப் பரிசீலிக்க ‘போர்டு மீட்டிங்’ கூட்டினோம். நான் உட்கார்ந்திருக்கிறேன். சிலோனுக் காக ஷண்முகம் உட்கார்ந்திருக்கிறார். ஷண்முகம் ஒரு சிலோன் தமிழர். மற்றவர்கள் சுந்தரராஜன், குகன் எல்லோரும் தமிழர்கள். போர்டு மீட்டிங்கைத் தமிழி லேயே நடத்தினோம்” என்றார். இந்தக் குபேர நாடான அமெரிக்காவில், அதன் செல்வம் புழங்கும் ஒரு பெரிய ஸ்தாபனத்தில், தமிழர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றால், எந்தத் தமிழன் மனம்தான் பூரித்துப் போகாது!

அங்கிருந்தோர்களில் பலர், ஜான்சன் அப்படிச் சொன்னார், இப்படிச் செய்தார் என்றும், ஊதாண்ட் பற்றியும் இந்திரா காந்தி பற்றியும் தங்கள் நேரடி அனுபவங்களைக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அண்ணா விமானத்திற்குக் கிளம்ப நேரமாய் விட்டது. அங்கு கூடியிருந்தோருக்கு ஒரு சிறு உரை ஆற்றுகிறார்: “அமெரிக்காவின் சாதனை கண்டு பிரமித்

தேன். நாம் நமது மனித சக்தியைக் கொண்டுதான் முன்னேற வேண்டும். அமெரிக்க முறைகளை நம் தேவைக் கேற்ப அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நம் சாதனையில் எனக்கு நம்பிக்கையும் உறுதியும் இருக்கிறது. நாம் அமெரிக்கர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ள வேண்டும்; நீங்கள் உங்களுக்குத் தோன்றும் கருத்துக்களைச் சேகரியுங்கள், எழுதுங்கள்.”

எல்லாரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு, கார் தேசிய ஓவியக் காட்சிசாலையில் நின்றது. இருக்கின்ற சில நிமிடங்களில் அவ்வோவியக் காட்சிசாலை ஓவியங்களில் கருத்தும் கவனமும் சென்றன.

நேரமாகி விட்டது என்று பறக்கிறார்கள். அண்ணாவின் கறுப்பு காடிலாக் 80 மைல் வேகத்தில் விமான நிலையத்தை நோக்கிப் பறக்கிறது. (அனுமதிக்கப்பட்ட வேகம் 75 மைல் தான்!) மறுநாள் அண்ணாவின் பேட்டியை வாய்ஸ் ஆப் அமெரிக்கா ஒலி பரப்பும் என்று முன்பே அறிவித்து விட்ட திரு சின்னராஜ், பேட்டி காண நேரம் கிடைக்காமல், விமான நிலையத்தில் பேட்டியை ஒலிப்பதிவு செய்யக் காரை 85 மைல் வேகத்தில் ஓட்டிச் செல்கிறார்.

விமான நிலையத்தின் உட்புறத்தில் வாஷிங்டனில் கடைசி முறையாக அத் தமிழ்க் குரல், தீந்தமிழில், மேடைத் தமிழில் பேட்டிக்காக ஒலிக்கிறது.

இந்தியாவிலிருந்து, திரு சவானிடமிருந்து டில்லியில் நடக்க இருக்கும் மாநாடு பற்றித் தகவல் வரவே, அண்ணாவின் அமெரிக்கப் பயண நாட்கள் வழியில் குறைக்கப்படுகின்றன. இங்கிருந்து போர்டோ ரிகோவிற்கும், கான்சாசுக்கும், டிஸ்னிலாந்திற்கும், டோக்கியோ, சிங்கப்பூர், தமிழ்நாடு என அண்ணா பயணமாக, விடைபெறுகிறார். கைகூப்பி விடை கொடுக்கிறார்கள்.

“ஜனநாயகம் எங்களுக்குப் புதிதல்ல! 2000 ஆண்டுக்கு முன்பே பனை ஓலையில் நாங்கள் விரும்புவோரின் பெயரை எழுதி, ஒரு மண் பாளையில் போட்டு (குடவோலை) நாட்டாண்மைக்காரரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்...”
—சுண்ணா...

6 விவாதமும் விளக்கமும்

“அண்ணாதுரையினுடைய காரியதரிசி மிஸ்டர் சொக்கலிங்கம் ஒரு பிராமணரா?” என்று கல்லூரித் தலைவர் பர்கின்சின் மனைவி என்னைக் கேட்ட போது, நான் ஒரு கணம் திகைத்தேன். ‘யாருக்குத் தெரியும்? இது என்ன கேள்வி!’ என்று நானே எண்ணிக் கொண்டு “ஏன் அதுபற்றி அக்கறையுடன் கேட்கிறீர்கள்?” என்றேன். “இல்லை, அவர் மாமிசம், முட்டை, மீன் எல்லாம் சாப்பிடுவதில்லை. அதனால் அவர் பிராமணராகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன்” என்றார் அவர்.

நம் உள்ளங்களில் இக் கேள்விகள் எழுப்பும் எண்ணங்களை அமெரிக்கர்கள் அறிய முடியாது. வேறு வழியில்லாது போனால், ஏதோ ரகசியமாகக் கூறிக் கொள்ள வேண்டிய விஷயம் போல் நாம் இதை அணுகுவதை அவர்களிடம் விளக்க நமக்கு நேரமும் போதாது. இச்சம்பவம் பற்றி ஏதும் அறியாத அண்ணா, ஒரு சமயம் இது பற்றி மிக அழகாகப் பேசினார்.

“சாதிப் பிரிவுகள் இன்னும் இந்தியாவில் இருக்கின்றனவா, அவை எவ்வளவு தூரம் அரசியலில் நுழைந்திருக்க

‘கின்றன?’ என்ற கேள்விக்குப் பதிலளிக்கையில், “சாதி மனப்பான்மை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செத்துக் கொண்டு வருகிறது. முழுவதும் செத்து விட்டது என்று நான் கூற மாட்டேன். மக்கள் மனோபாவம் மாறிக் கொண்டு வருகிறது. ஒரு அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகத்தில், ‘எப்படிச் சாதி அரசியலில் புகுகிறது’ என்பதையும், ‘எப்படிப் படையாச்சி சாதி தமிழ் நாட்டு அரசியலில் பெரும் பங்கு வகிக்கப் போகிறது’ என்றும் ஆராய்ச்சி செய்து எழுதியிருந்தார்கள். அரசியலில் புகு முன்னரே எங்கள் கட்சி, சாதிக் கொடுமைகளைப் பேசிப் பிரசாரம் செய்தது. தென்றாற்காடு மாவட்டத்தில்தான் படையாச்சி இன மக்கள் அதிகம். அங்கே எப்போதும், எல்லா கட்சிகளும் அந்தச் சாதிக்காரரையே வேட்பாளராக நிற்கச் சொல்வார்கள். ஆனால், நாங்களோ அந்தத் தொகுதியில் படையாச்சி அல்லாத மக்களை நிறுத்தி வெற்றி பெற்றோம். மக்கள், சாதிக்காக ஓட்டுப் போடுவதில்லை, கொள்கைக்காக, மனிதருக்காகத்தான் ஓட்டுப் போடுகிறார்கள் என்பதை எங்கள் வெற்றி நிரூபித்தது.

“உங்கள் நாட்டில் கூடத்தான் சாதி மறைமுகமாக நிற்கிறது. கென்னடி கத்தோலிக்கர் என்ற விஷயம், தேர்தலின் போது மக்கள் மனத்தில் நிற்கவில்லையா?

“சாதி மனோபாவம் மாற, கலப்பு மணங்களை ஆதரிக்கிறோம். கலப்பு மணம் செய்து கொள்கிறவர்களுக்குத் தங்க மெடல் தருகிறோம். ‘இது ஒன்றும் வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயம் அல்ல; பெருமைப்பட வேண்டிய விஷயம்’ என்ற மனோபாவத்தை இப்படி வளர்க்கிறோம்.

“சாதி பற்றிய மனோபாவம் எவ்வளவோ மாறி விட்டது. இதோ பாருங்கள், என் நண்பரை. இரண்டு மூன்று நாட்களாக நான் பார்க்கிறேன்; எனினும் நான் அவரை ‘நீங்கள் என்ன சாதி?’ என்று கேட்க வில்லை.

அவரும் என்னைப் பார்த்து என் சாதியைக் கேட்கவில்லை” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்து அண்ணா முடிக்கிறார்.

“உங்கள் நாட்டிற்கு ஜனநாயகம் புதிதாகையால், எப்படி ஜனநாயகம் நிலைக்கப் போகிறது என்கிற பயம் பலர் மனத்தில் இருக்கிறது” என்று ஒருவர் கூறுகிறார்.

“ஜனநாயகம் எங்களுக்குப் புதிதல்ல. 2000 ஆண்டு கட்டு முன்பே பனை ஓலையில் தாங்கள் விரும்புவோரின் பெயரை எழுதி, ஒரு மண் பாணையில் போட்டு (குடவோலை) நாட்டாண்மைக்காரரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். ஆகவே, நீங்கள் நினைப்பது போல ஜனநாயகம் எங்களுக்குப் புதிதல்ல” என்று அண்ணா மேலே தொடருகிறார். ‘காவிரி நதி ஓரத்தில் விளையாடினான், கங்கை நதி தீரத்தில் புகழ் பாடினான்’ என்றும், புகழ்பெற்ற கடாரங் கொண்ட சோழனைப் பற்றியும் பேசுகிறார். தமிழ்நாட்டின் பழைய சரித்திரத்தை முன் வைக்கிறார்.

விவாதம் பிறகு இந்தி மொழி பற்றித் திரும்புகிறது. வட இந்திய மாணவர்கள் சிலர் பொறுமையுடனும்

தேசியக் கலைக்கூடத்தில் — ஏசுவின் திருவுருவின் முன்.....

பொறுப்புடனும் பல கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். இந்தி மாநில மக்களே இந்தி பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய பல செய்திகள் வெளி வருகின்றன.

“இந்தி பொதுவாக மூன்று மாநிலங்களில் பேசப் படுகிறது. அங்கும் இதுவரை இந்தி மொழி ஓர் ஒருமைப் பாட்டைப் பெறவில்லை. ராஜஸ்தான் வழியே ரயிலில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தோம். எங்களுடன் கூட ஓர் இந்தி மொழி பெயர்ப்பாளர் இருந்தார். ஆனால், ராஜஸ்தான் மக்கள் பேசிய மொழியை அவரால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு முறை, இந்தி மொழி பெயர்ப்பீலிருந்து அர்த்தம் கண்டு பிடிப்பது நேருவுக்கே கஷ்டமாய்ப் போய் விட்டது. பார்லிமெண்டில் பின்னால் கோபமாக இது பற்றிப் பேசினார். ‘இந்தி ஒரு சிறந்த மொழியா, அதற்கேற்ற வளர்ச்சியை அது பெற்றதா, என்பதையெல்லாம் நாம் முதலில் கவனிக்க வேண்டும்!’”

“டில்லியில் காங்கிரஸ் அரசாங்கமும், சென்னையில் எதிர்க்கட்சி அரசாங்கமும் இருப்பதை நீங்கள் வரவேற்கிறீர்களா?” என்ற கேள்விக்கு அண்ணா பதிலளித்தார் :

“இந்திராகாந்தி திறமையாக நிர்வாகம் செய்து வருகிறார். மொழி விஷயத்தில்தான் சிறிது அவசர முடிவை எடுத்துவிட்டார். டில்லியில் அரசாங்கப் பொறுப்பை ஏற்கும் அளவுக்கு மற்ற எதிர்க்கட்சிகள் வளரவில்லை. இந்நிலையில் நாட்டின் எதிர்காலத்தைப் பொறுத்த வரை, மீண்டும் காங்கிரஸ் ஆட்சி வருவதையே விரும்புவேன்.”

‘அண்ணாதுரை ஓர் எதிர்க்கட்சித் தலைவர். ஆகவே காங்கிரசுக்குச் சமாதரி கட்டுவதையே விரும்புவார். அல்லது அப்படி மறைமுகமாகவேனும் கூறுவார்’ என்று

எண்ணினோர் ஏமாறும் வகையில் அவர் பேச்சில் நாட்டு நலமும், பெருந்தன்மையும் மிளிர்ந்திருந்தன.

அண்ணாதுரை தன் எல்லையைப் பூரணமாக அறிந்திருந்தார். வெளிநாட்டுக் கொள்கை பற்றி அறிந்திருந்தார். வெளிநாட்டுக் கொள்கை பற்றிக் கேட்டபோதெல்லாம், “அது டில்லி விஷயம். அதில் மாநில அரசாங்கத்திற்கு ஏதும் உரிமை இல்லை. எனினும், இந்திய அரசாங்கத்தின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையுடன் பொதுவாக எங்களுக்கு உடன்பாடு உண்டு” என்று அழகுடனும், அடக்கத்துடனும் கூறினார்.

டில்லி - சென்னை உறவு பற்றியும், பொதுவாக மத்திய - மாநில உறவு பற்றியும் பேசியபோது, தன் சங்கடங்களைத் தெரிவித்தார்.

“டில்லி ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை அகில இந்தியாவுக்குமாகத் தீட்டித் தருகிறது. அதைவிட மொத்தப் பணத்தை எல்லா மாநிலங்களுக்குமாக ஒரு கணக்குப்படி பங்கிட்டுக் கொடுத்தால், நமக்கு வேண்டியதை நாம் விரைவில் செய்ய முடியும்.

“மாநிலங்களுக்கிருக்கும் தடைகளை இந்திராகாந்தி உணராமல் இல்லை. ஆனால், அவர் ஒன்றும் செய்ய முடிவதில்லை. ஏனெனில், அப்படி ஓர் அரசியல் அமைப்பு நாட்டில் புழக்கத்திலிருக்கிறது. அதை மாற்ற வேண்டும்.

“பாருங்கள், சென்னையில் காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தபோதே, சேலத்திற்கு ஓர் உருக்காலை வேண்டுமெனக் கேட்டார்கள். டில்லி அரசாங்கம் பணமில்லை என்று தட்டிக் கழித்தது. பின் சென்னை அரசாங்கம் ‘நாங்களே பணம் போட்டுத் தொடங்கிக் கொள்கிறோம்; லைசென்ஸ் மட்டும், தாருங்கள்’ என்றார்கள். பதிலில்லை.

நாங்கள் வந்த பின்னும் அதுபற்றி விரிவாக எழுதினோம். டில்லியிலிருந்து பதிலில்லை. கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக அந்த 'பைல்கள்' டில்லியில் தூங்குகின்றனர்."

பேச்சை நிறுத்துகிறார். எங்கும் ஓர் அமைதி நிலவுகிறது.

அண்ணா மேலும் தொடருகிறார்: "அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு, சென்னைக்குத் தேவைப்படும் செலவைக் குறிப்பிடுங்கள் என்றார்கள், டில்லியில், 120 கோடி தேவை என்று திட்டம் சமர்ப்பித்தோம். 'இல்லை, இல்லை, அவ்வளவு பணமில்லை, குறைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்' என்றார்கள். 120-ஐ 58 கோடியாக வெட்டிக் கொண்டு போனோம். மீண்டும் 'அவ்வளவுக்கு வழியில்லை' என்றார்கள். பின் 98-ஐ 80 கோடியாக்கித் திட்டங்களைக் குறைத்துக் கொண்டு போனோம். 'உதோ பாருங்கள்! நாங்கள் 42 கோடிதான் தரப் போகிறோம். நீங்கள் என்ன செய்து கொள்ளுவீர்களோ, தெரியாது!' என்று கூறிவிட்டார்கள்."

மாநில அரசாங்கம் ஏதோ பெரிய பஞ்சாயத்து போர்டு போல நம் கண்முன் நிற்கிறது. அண்ணா துரை அதனால் தான், 'மாநிலங்கள் அதிக சுதந்திரம் பெறவேண்டும். டில்லியின் இறுக்கம் குறைய வேண்டும். அமைப்பு மாற்றப்பட வேண்டும்' என்று அடிக்கடி கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

சென்னைக்கான திட்டங்கள் பற்றிக் கூறியபோது, அமெரிக்க விஜயத்தின் எதிரொலியை அவர் கருத்துக் களில் காண முடிந்தது.

'ஊருக்குச் சென்றதும், நம் நாட்டிலுள்ள படித்த வர்களை விவசாயத்திலும், பால் பண்ணையிலும், கோழி, ஆடு வளர்ப்புத் துறைகளிலும் ஈடுபடுமாறு கேட்டுக்

‘கொள்ளப் போகிறேன். சென்னை யைச் சுற்றிக்கடல் இருக்கிறது. ஆகவே, கடல் சம்பந்தமான தொழில்களைத் தொடங்கப் போகிறோம். பிரான்சில் நமக்குப் பல ‘டோரிஸ்’ மின்விசைப் படகுகளைத் தந்தார்கள். இன்னும் தருவதாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள். விஞ்ஞான முறையில் மீன்பிடிக்கும் முறையை நம் மீனவர்களுக்குக் கற்றுத் தரப் போகிறோம். சென்ற ஆண்டு விஷபம் தெரியாமல் சிறிய மீன்களை யெல்லாம் பிடித்துச் சில இடங்களில் மீன் அதிகம் இல்லாமல் செய்து விட்டார்கள்!

“உணவைப் பாதுகாக்கப் பல இடங்களில், பல குளிர் சாதன அறைகளைக் கட்டப் போகிறோம். தூத்துக்குடி துறைமுகத்தை அபிவிருத்தி செய்யப் போகிறோம். தெற்கே விசாகப்பட்டினம், கொச்சி தவிர மற்றத் துறைமுகங்கள் உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வராமல் இருக்கின்றன.

“நமது ஆறுகளில் எல்லாவற்றிலும் அணை கட்டி மின்சாரம் எடுத்தாகி விட்டது. இனி மின்சாரத்திற்கு அணுசக்தியைத்தான் நம்பியிருக்கிறோம். கல்பாக்கத்தில் கட்ட இருக்கும் அணு மின் நிலையம் இதற்குப் பெரிதும் உதவும்.

“அதே போல, எல்லா ஆற்றுத் தண்ணீரையும் உபயோகித்தாகி விட்டது. புதிய நீரைக் கொண்டுவர இனி, பூமியைத் தோண்டப் போகிறோம். இது விஷபமாக ஐ.நா.வுடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி வருகிறோம்.

“ஏ.டி.டி. 27 (A. D. T. 27) என்ற கலப்பு விதை கல்ல பலன்களைத் தந்திருக்கிறது. அடுத்து பெருமளவில் இதை உபயோகித்துப் பயிர் செய்யப் போகிறோம். விரைவில் சென்னை ஒரு உபரி ராஜ்யமாக இருக்கும்.

“மொரீஷஷ் தீவுகளில் நிறையத் தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உதவ, தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்க, என்ன செய்யலாம் என்று அறிந்துவர விரைவில் நமது மந்திரிகள் செல்லப் போகிறார்கள்!”

அண்ணா பேசி முடிக்கிறார்.

‘தமிழகத்தில் இன்னும் பல துறைகளில் பல காரியங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறதே’ என்று குறிப்பிட்டு அண்ணாதுரையின் முகத்தை ஆதுரத்தோடு நோக்குகிறார் ஒருவர்.

கண்கள் எங்கோ நோக்க, அண்ணா கூறுகிறார் :
“ஓர் ஆயிரங் கோடி ரூபாய் இருந்தால் எல்லாவற்றையும் உடனே செய்து விடலாம்!” என்கிறார்.

அவர் முகத்தில் ஒரு மென் சிரிப்பு மலர்கிறது.

“நமக்கு ஒன்றும் ‘மிளாணிங் கமிஷன்’
தேவையில்லை; எல்லா ஜடியாக்களையும்
நாங்கள் பிரித்துத் தொகுத்து வைத்திருக்
கிறோம். வேண்டியதெல்லாம் பணம் தான்...”

—அண்ணா

7 அரிய பண்புகள் படைத்த மனிதர்

‘அமெரிக்காவில் அண்ணாதுரை’ என்று பக்கம் பக்கமாக எழுதியாகி விட்டது. இனி ‘அண்ணாவைப் பற்றி’ என்று சில வரிகள் எழுதாவிட்டால், இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் நிறைவு பெற்றதாகாது.

கடந்த முப்பதாண்டுகளாக அவர் செய்த பகுத்தறிவுப் பிரசாரமும் எழுதிய சீர்திருத்தக் கருத்துகளும் அவர் பின் நிற்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் சமூகப் பிரச்சனைகள் பற்றி ஆராய்ந்துள்ள பேராசிரியர் டாக்டர் எல்டர் என்பவர், ‘அவரது (அண்ணாதுரையின்) கருத்துக்கள் மக்களிடம் தோற்றுவித்த மறுமலர்ச்சிக்கு இணையாக, இந்தியாவில் வேறெந்தக் கட்சியும் சாதிக்கவில்லை’ என்று எழுதுகிறார்.

அண்ணாதுரையின் உயர் குணங்களைப் பற்றிக் கதை கதையாக எழுதலாம். ஆனால், அண்ணாவை எப்படித் தொலைவிருந்து பார்ப்பது? அவரை எப்படி எடை போடுவது? அது மிகவும் சிக்கலான காரியம். ஏனெனில், துதி பாடுவதிலேயே (Hero Worshipping) வளர்ந்து விட்ட கதை நம் கதை. ‘ஆகா, ஓகோ’ என்றும், ‘இந்திரன்

சந்திரன் என்றும் வருணித்துப் பழக்கப்பட்டு விட்ட பரம்பரை நம்முடையது.

இந் நிலையில், அண்ணாவை எப்படி எடை போடுவது?

அண்ணாவின் லட்சியங்களுக்கு எதிராக இருப்பவர் யார்? தாம் வீரூட்டும் இடத்திற்குத் தமிழகத்தை அழைத்துச் செல்வதில் அண்ணாவுக்குக் குறுக்கே நிற்பது எது?

ஓரே வார்த்தையில் பதில் கூறுவோமானால் அவருடைய 'இதயம்' என்று தான் கூற வேண்டும். அண்ணாவுக்கு மிகப் பெரிய இதயம் அமைந்திருக்கிறது!

அதனால்தான் பஸ் தொழிலாளர் - மாணவர் சண்டை என்று சென்னையில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி, அவர் கண்ணீர் வீடக் காரணமாயிருந்தது. அதனால் கடிய வேண்டிய இடங்களில் கடிய முடியவில்லை; கண்டிக்க வேண்டிய இடங்களில் சண் கலங்குகிறார்!

அன்று பழமையைப் பரிகசித்தவர், இன்று பழமைக்குப் பாலங் கட்டுகிறார். பழமையைப் பகைத்துக் கொள்ள வீரூப்பாத நிலை. பெரிய இதயம்!

வயோதிக மனப்பான்மையை அன்று சாடிய அவர், இன்று நம் கல்விக் கூடங்களில் நிலவும் வயோதிக மனப்பான்மையையும், தேக்கத்தையும் கண்டும் காணாமல் இருக்க முயல்கிறார்!

மடங்கள் பற்றி அன்று புரட்சிக் கருத்துக்கள் தெரிவித்த அண்ணா, இன்று மடங்கள் மாறி விட்டன என்று கூறுகிறார். போப்பாண்டவரைச் சந்தித்து, வாழ்த்துக் கோருகிறார்! பெரிய இதயம், சந்தேகமில்லை!

சரிக்கப் பேசுகிறார்; சிந்திக்க வைக்கிறார் என்று கூறுகிறோம். ஆனால், செயலாற்றுவதில் எவ்வளவு

வலிமை, திறமை அவருக்கு உண்டு என்பது தெரியவில்லை. ஆண்டு ஒன்றுக்கு மேல் உருண்டோடி விட்டது.

“நீங்கள் நிறையப் பேசியிருக்கிறீர்கள். மக்கள் உங்களிடம் நிறைய எதிர்பார்க்கிறார்கள். இன்று நீங்கள் செயலாற்றக் கூடிய நிலையிலிருக்கிறீர்கள்” என்று நான் கூறுகிறேன்.

“மக்கள் நிறைய எதிர்பார்க்கிறார்கள். அதுதான் பயமாக இருக்கிறது” என்கிறார் அண்ணா.

“தமிழ் நாட்டுக்கெனத் தனியே ஒரு திட்டக் கமிஷன் வேண்டாமா? அப்போதல்லவா ‘நமக்கிருக்கும் வசதிகள் என்ன? எதை ஐந்து ஆண்டுகளில் சாதிக்க முடியும்? எதை முன்னே சாதிக்க வேண்டும்’ என்று தெரியவரும்?” என்று நான் கேட்கிறேன்.

அதற்கு அண்ணாதுரை, “நமக்கு ஒன்றும் ‘பிளானிங் கமிஷன்’ தேவையில்லை. எல்லா ஐடியாக்களையும் நாங்கள் பிரித்துத் தொகுத்து வைத்திருக்கிறோம். வேண்டியதெல்லாம் பணம்தான்!” என்கிறார்.

“கென்னடி ஐனாதிபதியான போது ப்ரெயின் டிரஸ்ட் (Brain Trust) என்ற ஒரு திறமை மிகுந்த சிந்தனைக் குழுவைக் கூட்டினார். அப்படிக்கூட்டியவர்களுக்குள் வந்தவர்கள் தான் ஹார்வர்டு பேராசிரியர் கால்பிரய்த், மக் ஐர்ஜ் பண்டி, போர்டு கம்பெனியிலிருந்து வந்த மக்நயாரா, சரித்திரப் பேராசிரியரான ஸ்லீஷிங்கர். நீங்கள் வெறும் அதிகாரிகளை மட்டும் நம்பியிராமல், ஓர் அறிஞர் குழு அமைக்க வேண்டும்” என்றேன்.

“அறிஞர் குழு நமக்கு வேண்டாம். மத்திய அரசுக்குத்தான் வேண்டும்” என்கிறார் அண்ணா!

தமிழ் நாட்டின் கல்வி நிலை பற்றிக் கேட்கும்போது, "மாணவர்களில் பலர், சொல்வதைக் கேட்காமல் நடந்து கொள்கிறார்கள்" என்று வருத்தப்படுகிறார் அண்ணா.

'ஏன் அப்படி? அவருக்கும் இளைஞர்களுக்கும் இடையில் இருந்த உறவு துண்டிக்கப்பட்டு விட்டதா? அது தலைமுறை வித்தியாசமா? இளைஞர்களுக்காகப் பேசி, அவர்களை எழச் செய்தவரின் எண்ணங்களில் வயோதிகம் புகுந்து விட்டதா?'—இப்படிப்பட்ட சந்தேகங்கள் நம் மனத்தில் எழுகின்றன.

'கல்வி நிலை மாற, தூங்கும் கல்வி முறையை அல்லவா குற்றக் கூண்டில் ஏற்ற வேண்டும்? காலத்துக்கு ஒவ்வாத கல்வி முறையை மாற்றி அமைக்க எங்கே திட்டம்?' என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது.

"நமது மக்களின் மனோபாவம் தான் நம் முன்னேற்றத்திற்கு எதிராக இருக்கிறது. பொதுவாக நாம் சோம்பேறிகள், நேரத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்காதவர்கள். சுலப வேலைக்கு நிறைய ஊதியத்தை எதிர்பார்ப்பவர்கள். கீழே இருப்பவர்களிடம் அதிகாரத்தைக் காட்டுவோம். மேலே இருப்போரிடம் பயந்து சாவோம்' என்றெல்லாம் கன்னூர் மிர்டால் என்ற ஸ்வீடிஷ் ரிபுணர், பத்து ஆண்டுகள் ஆராய்ந்து 'ஆசிய நாடகம்' என்ற மூன்று வால்யூம் புத்தகம் எழுதியிருக்கிறாரே, பார்த்தீர்களா?" என்று கேட்டேன் அண்ணாவை.

"அதை வாங்கிப் படித்தேன். மறைமலை அடிகள் முன்பு 'அறிவுரைக் கொத்து' என்று ஒரு நூல் எழுதினார். இதையேதான் அவர் அன்று எழுதினார். அப்போது அதற்கு நிறைய எதிர்ப்பு இருந்தது. மாணவராய் இருந்த நாங்கள் எல்லாம் அப்போது, 'நம்மிடம் குறைகள் உள்ளன. ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்' என்று

கூறியேனும். அதைப் படித்துப் பாருங்கள்!" என்றார் அண்ணா.

"அதற்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?"

"என்ன செய்வது?"

"பிரசாரம்!" என்கிறேன் நான்.

"அதைத்தான் செய்ய வேண்டும்" என்கிறார் அண்ணா துரை.

அண்ணாவின் பேச்சுக்களைக் கூர்ந்து கவனித்தால், ஒன்று தெளிவாகப் புரிகிறது. பல பிரச்சனைகளைக் குறித்து 'ஏன்?' என்பதற்கு அண்ணா அழகாக விளக்கம் தருகிறார்; ஆனால், 'அதற்கு என்ன செய்வது?' என்பது பற்றி அவர் ஏன் அதிகம் பேசுவதில்லை என்பது நமக்குப் புரியாத புதிராக இருக்கிறது. பேசிப் பேசியே, மேடைப் பேச்சாளராக விஷயங்களை விளக்கியே வளர்ந்துவிட்ட வழக்கமா? அல்லது, பதவிக்குப் புதிது என்பதால் ஏற்படும் இயற்கையான தயக்கமா? அல்லது, பிரச்சனைகளை அவர் அணுகும் விதமே அப்படித்தானே?

அவரது அமெரிக்க விஜயம் முடிந்ததும், நம் முன் பல சந்தேகங்கள் எழுகின்றன: 'பத்தாயிரம் மைல்களைக் கடந்து இவ்வளவு தொலைவு வந்த அவர், ஏதாவது குறிப்பான திட்டங்களை மனத்தில் எண்ணி வந்தாரா? பேசி, சாதனை கண்டாரா? 'சில உதவிகள் தர முடியுமானால் தான் நான் வர முடியும்' என்று நிபந்தனையிட்டு, எளிதில் சாதித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடியவற்றைச் சாதித்துக் கொண்டாரா? உலக பாங்கிலும், ஐ. நா. விலும் தமிழ் நாட்டுக்கு என்றுமில்லாத வாய்ப்பும் வசதியும் இன்று இருப்பதை உணர்ந்து, பயன் கண்டாரா?'

நாமறியோம். அவர் சாதித்திருக்கக்கூடும் என்றே நம்புவோம்.

அண்ணாதுரை என்ற அரிய பண்புகள படைத்த மனிதரை யாரும் குற்றம் சொல்லத் துணிய மாட்டார்கள். அரசு பற்றிய அனுபவமில்லாத அவர்கள் பதவிக்கு வந்து ஓராண்டுதான் முடிந்திருக்கிறது. எத்தனையோ ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சனைகளை யெல்லாம் காட்டி, 'ஏன் ஓராண்டில் செய்யவில்லை' என்று கேட்பது சரியல்ல.

கட்சி யென்று பாராமல், எதிர்க் கட்சியிலுள்ள திறமைசாலிகளையெல்லாம், அனுபவசாலிகளை யெல்லாம் கலந்து உதவி பெற்றுக் காரியம் ஆற்ற வேண்டிய நாள் வந்து விட்டது. அதை அண்ணாவால்தான் செய்ய முடியும். ஏனெனில், 'மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகைக்கும் மணமுண்டு' என்று ஒப்புக்கொள்ளும் ஒரு சிலரில் அவர் முதல்வர்.

இன்று ஒரு புதிய தலைமுறை கிளம்பியிருக்கிறது. செய்வார் என்ற நம்பிக்கையில் ஓர் இளைஞர் சமுதாயம் அவரைப் பதவியில் வைத்திருக்கிறது.

அமெரிக்காவில்
எம். ஜி. ஆர்.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF SOUTH ASIAN LANGUAGES
AND CIVILIZATIONS
POSTER HALL
1130 EAST 59TH STREET
CHICAGO - ILLINOIS 60637

September 26, 1974

Tiru M. G. Ramachandran, M.L.A.
Founder and General Secretary
Anna D. M. K.
Madras 600014
Tamilnada
India

Dear Tiru Ramachandran:

On behalf of the South Asia Seminar Committee, I would like to invite you to address the South Asia Seminar, composed of University of Chicago faculty and students concerned with subjects related to South Asia, on Thursday, October 31, 1974, at 4:00 P.M. The Seminar meets for 90 minutes, divided into up to an hour for the formal talk followed by the remaining period for questions and discussion. May we suggest that you talk on the topic "The Anna DMK Party's plans and programmes."

We look forward with anticipation to your visit.

Sincerely yours,

C. M. Naim
Co-chairman
South Asia Seminar Committee

அறிஞர் அண்ணா வழியில் உலகைக் கவர்ந்தார் மக்கள் திலகம் எம். ஜி. ஆர்.

“நேருவுக்கும் அண்ணாவுக்கும் அடுத்தபடியாக மக்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் இத்தகைய தொரு வசீகர சக்தியை இந்தியா கண்டதில்லை. அப்படியொரு தலைவரைக் கண்டு பேசுவதில் ஆர்வம் கொண்டே அழைப்பு விடுத்தோம்”

— ஓர் அமெரிக்க அரசியல் பேராசிரியர்

1 எம். ஜி. ஆர். என்ற நல்லவர்

அமெரிக்காவின் தலை சிறந்த பல்கலைக் கழகங்கள் திரு. எம். ஜி. ஆரை வந்து பேசுமாறு அழைப்புக்கள் விட்டிருந்ததைக் கண்டபோது நான் வியப்பால் சற்று மலைத்து நின்றேன்.

சாதாரணக் குடிமகன் என்று அவரை அவர்கள் அழைக்கவில்லை. ஏனெனில் இந்தியா 57 கோடி குடிமக்களால் நிறைந்திருக்கிறது. அவரை சினிமாவில் நடிக்்கும் நடிகர் என்று அழைக்கவில்லை. ஏனெனில் சினிமாவுக்கும்* அரசியலை ஆராயும் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் அதிகம் தொடர்பு இல்லை. ஓர் அரசியல் தலைவரை அழைக்கிறார்கள் என்றால், அவர் துவங்கிய கட்சியின் வயது இன்னும் பால பருவத்தைத் தாண்டவில்லை. “நேருவுக்கும் அண்ணாவுக்கும் அடுத்தபடியாக மக்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் இத்தகையதொரு வசீகர சக்தியை இந்தியா கண்டதில்லை. அப்படி யொரு தலைவரைக் கண்டு பேசுவதில், அறிந்து கொள்ளுவதில் ஆர்வம் கொண்டே அழைப்பு விடுத்தோம்” என்கிறார் ஓர் அமெரிக்க அரசியல் பேராசிரியர்.

இந்த அழைப்புக்களையும் ஆர்வத்தையும் கண்ட போது எனக்கு வியப்பு மட்டும் மேலிடவில்லை; இது சற்று நான் எதிர்பார்க்காத அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

நானே சிவாஜி ரசிகன். சிவாஜி கணேசனின் துடிப்பான நடிப்பில், தமிழ்க் கலைஉலகம் தலை நிமிர்ந்து வாழ முயலும் துடிப்பைக் கண்டு நான் மகிழ்வதுண்டு. 1972-ல் எனது அமெரிக்க நண்பர்கள்-டீபராசிரியர் களுடன் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தபோது முதலில் பல சிவாஜியின் படங்களைப் பார்க்க நான் அவர்களை அழைத்துச் சென்றேன்.

ஒருநாள், திரு. எம். ஜி. ஆர். எங்களுக்காகத் தனது புதிய சில படங்களின் பகுதிகளைப் போட்டுக் காட்ட எனது நண்பர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். திரு. எம். ஜி. ஆர். அப்போது தி. மு. க-வின் செல்வாக்கு மிகுந்த மனிதர். இந்திய அரசாங்கம் அப்போதுதான் அவருக்கு 'பாரத்' பட்டம் வழங்கிக் கௌரவித்திருந்தது. 'பாரத்' பட்டமளிப்பை ஒட்டிப் பல இடங்களிலும் அவருக்குப் பாராட்டு விழாவும், விருந்தும் அளித்தனர். அத்தகையதொரு பெரிய இடத்து விருந்தில் நாங்கள் அவரைச் சந்தித்தோம். சாதாரணமான சந்திப்பு: அறி முகம். எனினும் எனது அபிமான நடிகரின் இடத்தில் வேறு யாரையும் ஏற்றி வைக்கும் உத்தேசம் என்னுள் இல்லை.

இரவு பத்து மணிக்கு வாகினி ஸ்டூடியோவிற்குச் சென்று திரு. எம். ஜி. ஆரின் படங்களைப் பார்க்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். நாங்கள் அங்கு செல்வதற்குள் இரவு மணி 11-00 ஆகிவிட்டிருந்தது. திரு. எம். ஜி. ஆர். அவ்வளவு தாமதமாகக் காத்திருப்பாரோ என்ற பெரும் ஐயம் என் நண்பரின் மனத்தை

ஆட்டிப் படைத்தது. கீழே இறங்கியதும் என் நண்பர் கேட்டார். “எம். ஜி. ஆர். இருக்கிறாரா?” என்று. “உங்களுக்காகத்தான் காத்திருக்கிறார்” என்றார்கள் பதிலாக.

உள்ளே நுழைந்த நாங்கள் சற்று மலைத்து விட்டோம். சுமார் 70 பேர் நடிப்புகள், நடிப்புகள், இயக்குநர், டெக்னீஷியன்கள் என ஒரு பட்டாளமே அந்த இரவு நேரத்தில் அங்கே காத்திருந்தது. அமைச்சர் ராசாராமுடன் திரு. எம்.ஜி.ஆர் எங்களை வரவேற்ற மறு கணம் படம் ஓடத் துவங்கியது.

மவுண்ட் செனரியோ கல்லூரியின் தலைவர் டாக்டர் லவட், எம். ஜி. ஆர். அவர்களை வரவேற்கிறார்.

படம் முடிந்ததும் என் அமெரிக்க நண்பர்களைப் பார்த்து “என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டேன்.

“எம். ஜி. ஆர். சிறந்த நடிகர், சினிமா மீடியத்தை நன்கு உணர்ந்து நடிக்கிறார். சினிமா மீடியத்தை இயல்பான நடப்பால் நன்கு பயன்படுத்துகிறார்” என்றார்கள். நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். ஆனால் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. எனது நண்பர்கள், சினிமா நாடகத்துறையில் தனிக் கருத்து செலுத்திப் படிக்கும் கைவந்த பேராசிரியர்கள்.

இடைவேளை வந்தது. அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் அங்கிருந்த அனைவருக்கும் உபசாரத்துடன் காப்பியும் பல காரமும் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். திரு. எம்.ஜி ஆர். எழுந்து நின்று எங்கோ கை காட்டிக் கொண்டிருந்தார். மூன்றாவது வரிசையில் யாரோ ‘நமோது’ இல்லாது உட்கார்ந்திருந்த ஒருவரைக் கை காட்டி, “நம்ம ராமசாமி காப்பி சாப்பிடமாட்டாரே, அவருக்குப் பால் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார். யாரோ ஊர் பேர் இல்லாத ஒரு சாதாரணத் தொழிலாளியை—ஒரு மூன்றாவது வரிசையில் உட்கார மட்டுமே தகுதி படைத்த ஒரு சாதாரண மனிதரைப் பற்றி இவ்வளவு அக்கறையும் கவனமும் அவர் எடுத்துக் கொண்டது என் உள்ளத்தைத் தொட்டது. நான் நெகிழ்ந்தேன். எனக்கு அது ஓர் அனுபவம்.

மீண்டும் படம் திரையில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நான் அருகிலிருந்த அவரை மீண்டும் ஒரு முறை அந்த மங்கிய ஒளியில் பார்த்தேன். சுமார் 56 வயதுள்ள மனிதர். அனுபவமும் முதிர்ச்சியும் மிக்க மனிதர் ஒருவராக அருகில் அமர்ந்திருக்கிறார். இந்த மனிதர் அதோ, அங்கே திரையில் இருபத்தைந்து வயதுள்ள இளைஞனாக மாறி,

கையில் இசைக் கருவியை வைத்துக் கொண்டு முழங்கி எக்காளமிடுகிறார்; ஓடுகிறார்; ஆடுகிறார். "நீங்கள் தானா அது? என்னால் நம்பவே முடியவில்லை!" என்றேன் அவரிடம். புன்முறுவல் செய்தார்; 'வேஷம் போட்டதும் நான் வேறு பனிதன். அது தான் நடிப்பு' என்று அவர் என்னிடம் விளக்கமாகக் கூறவில்லை. பதிலுக்கு "ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீர்கள்!" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

தி. மு. கழகத்திலிருந்து அவர் பிரிந்தார் என்ற செய்தி வந்தபோது, "மக்களின் சினிமா மோகத்தை உண்மையான அபிமானம் என்று நம்பி இறங்குகிறாரே" என்று ஒரு கணம் சிந்தித்தேன். எனது பத்திரிகாசிரிய நண்பர், "சீர்காழி நாடகக் கொட்டகையில் அவருக்கு கால் எலும்பு முறிந்தது; அவர் சகாப்தம் முடிந்தது என்று கூறினார்கள். ஆனால் அவர் கால் குணமாகி மீண்டும் பழையபடி நடித்தார். எம். ஆர். ராதா அவரைச் சுட்ட போது மனிதனின் கதை முடிந்தது என்றார்கள். ஆனால் அவர் மீண்டும் முன்னைவிடப் புகழுடன் வெளி வந்தார். 'தி. மு. க-வின் அரசியல் ஆகரவில் சினிமாக் கூட்டம் சேருகிறது; பிரிந்ததும் அதுவே அவரது கடைசி நாடகம்' என்றார்கள். உண்மையில் அவர் புகழும் பெருமையும் மேலும் ஓங்கி நிற்கிறது. ஒவ்வொரு வாழ்க்கைப் போராட்டத்திலும் எதிர்நீச்சல் போட்டு வெற்றி கண்டவர்" என்று எழுதியிருந்தார். 'மனிதனின் பழைய வெற்றிகள் ஓர் எண்ணப் பாதையை மனத்துள் அமைக்கிறது, அதுவே எதிர்கால வெற்றிக்குப் பாதையாய் அமைகிறது' என்ற மன தத்துவ உண்மைகளைப் பற்றி நான் சிந்தித்தேன்.

தீயிழ்நாட்டு அரசியலை — இந்திய அரசியலை மிக ஆர்வத்துடன் வெளி நாட்டிலிருந்து பார்த்துவரும் நான்,

விஸ்கான்சின் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் டாக்டர் ஹென்றி ஹார்ட்டுடன் தமிழ்நாட்டு அரசியலைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். திண்டுக்கல், கோயமுத்தூர், பாண்டிச்சேரி என்று நண்பர்களும் வியக்கும் வண்ணம், எதிரிகளும் கம்பிக்கை இழக்கும் வகையில் அவர் கட்சி வெற்றி பெற்ற சமயம். "என்ன, எம். ஜி. ஆர். அடுத்த தேர்தல் வெற்றி பெற்று விடுவார் போலிருக்கிறதே" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார் அமெரிக்கப் பேராசிரியர்.

"கருணாநிதி திறமைசாலி" என்றேன். "திறமை சாலியாக இருக்கலாம். மக்களின் ஆதரவு இல்லை என்றால், மக்களின் ஆதரவு குறைகிறது என்றால் அப்புறம் எப்படி ஆட்சி செய்வது?" என்றார்.

நான் சிரித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவரை மடக்குவதாக எண்ணி "அண்ணா தி. மு. க.வுக்கென்று தனியான தெளிவான கொள்கை ஒன்றும் இல்லையே" என்றேன்.

"ஏன் நேர்மையான ஆட்சி செய்ய வேண்டும்; சுத்தமான அரசாங்கம் நடத்த வேண்டும் என்பது நல்ல கொள்கையில்லையா? இந்தியா இன்றிருக்கும் நிலையில் இதைவிட முக்கியமான பிரச்சனை வேறு இருக்கிறதா?" என்றார் பேராசிரியர்.

நான் பதில் சொல்லவில்லை. பதில் சொல்லும் மன நிலையை அந்தக் கேள்வி எழுப்பவில்லை.

"இதேதா பாருங்கள்! நமக்கு தனிப்பட்ட முறையில் கருத்து வேறுபாடிருக்கலாம். நாளை அவர் பதவிக்கு வருவதை, அவருக்கிருக்கும் ஆதரவை யாரும் தடுத்தது விட முடியாது. நாம் வீரும்புகிறோமோ இல்லையோ, அவர் பதவிக்கு வரப்போவதென்னகிவா நிச்சயம். இந்நிலையில் நாம் என்ன செய்யலாம்? நாம் அவரைத் திட்டலாம்;

அவரை மறுக்கலாம், அல்லது அவருடன் பேசலாம், விவாதிக்கலாம்; உதவலாம். எதைச் செய்கிறோம் என்பது தமிழ் நாட்டின் மீது நாம் கொண்டுள்ள அக்கறையையும், தீர்க்க தரிசனத்தையும் பொறுத்தது. சும்மா விருப்பு வெறுப்புகளை வைத்துக் கொண்டு அவசிக் கொண்டிருப்பது அரசியல் விவேகமாகாது” என்றார் ஹோட்டி.

“அவருக்கிருக்கும் மக்கள் ஆதரவைக் கொண்டு அவரை நல்ல காரியங்கள் செய்ய ஏன் தமிழ்நாடு பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது? அவரை அமெரிக்காவுக்கு அழைத்து வந்து அவர் கட்சியைப் பற்றி விவாதிப்பதைப் பற்றி நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்த்தீர்களா?” என்று தொடர்ந்து கேட்டார் அவர்.

விஸ்கான்சின் மாநில தொழிலமைச்சர் திரு கிட் அவர்களுடன் சந்திப்பு

“என்ன, வீணையாடுகிறீர்களா?” என்றேன் நான். அவர் முகத்தில் தென்பட்ட உறுதி, அவர் வேடிக்கையாகப் பேசவில்லை என்பதைக் காட்டியது.

“அவருக்கு சரளமாக ஆங்கிலம் பேச வராதே” என்றேன் நான்.

“உங்களுக்குத் தமிழ் தெரியும் அல்லவா?” என்றார் பேராசிரியர்.

“சக அமெரிக்கப் பேராசிரியர்களுக்கு எழுதிக் கேட்கலாம். ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், திரு. எம். ஜி. ஆர். இங்கு வருவது நாளை நிர்வாகத்தில் அவருக்குப் பெரிதும் உதவும்” என்றார் டாக்டர் ஹென்றி ஹார்ட்.

இதன் வீணைவாக, பல பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களும் காட்டிய ஆர்வம், என் கருத்துக்களை நான் மீண்டுமொருமுறை சீர்தூக்கி சிந்திக்குமாறு செய்தது.

அமெரிக்காவின் தலை சிறந்த பல்கலைக் கழகங்களான விஸ்கான்சின், சிகாகோ, பெர்க்லி-கலிபோர்னியா, பென்சில்வேனியா அனைத்தும் அவரை இங்கு அழைத்து விஷயங்களை விவாதிப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள்; அதிகாரபூர்வமான அழைப்பு விடுத்தார்கள்.

இந்த அழைப்புகளைக் கண்டு திரு. எம். ஜி. ஆர். சற்று திகைத்திருக்கக்கூடும். எனினும் வர இசைந்தார். அவர் வருகிறார் என்ற செய்தியைக் கேட்டு, பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். அவர் வருவதைப்பற்றிப் பத்திரிகைகளுக்கு ஏதும் தகவல் அனுப்பவில்லை; எனினும் நியூயார்க்கிலிருந்து சான்பிரான்சிஸ்கோ வரை உள்ள தமிழ்ச் சமுதாயம் விஷயத்தை எப்படியோ அறிந்து கொண்டு அங்கங்கிருந்து அழைப்பையும் விருந்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அமெரிக்காவில் மின்னியாபோலிஸ் நகரத்தில் அவர் வந்து இறங்கியதும், எங்கிருந்தோ ஒரு கூடைப் பூவை வாங்கி பெரிய மாலை தொடுத்து, மாலை அணிவித்து மின்னியாபோலிஸ் பாரதி தமிழ்ச் சங்கம் வரவேற்றது. வரவேற்பிற்காக பாரதி தமிழ்ச் சங்க நண்பர்கள் எல்லா சிரமங்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். டாக்டர் ரெட்டி வீட்டில் அவருக்கு விருந்தளித்தார்கள். வரவேற்பில் டாக்டர் பாலு மகிழ்ச்சியில் தினைத்த வண்ணம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

மின்னசோட்டா மாநில கவர்னர் பாதுகாப்பு போலீஸ் கார் முன் தொடர, திரு. எம். ஜி. ஆரை அழைத்துச் சென்ற காடில்லாக், மின்னியாபோலிஸ் நகர வீதிகளில் சென்றது. எந்தப் பதவியிலும் இல்லாத திரு. எம். ஜி. ஆருக்கு இத்தகையதொரு கௌரவத்தை அவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. தமிழர்களின் மனத்தை எல்லாம் தொட்டது.

என் மனத்திரையில் 1972-ல் திரு. எம். ஜி. ஆர். எங்களுக்குப் போட்டுக் காட்டிய இரு படங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மனிதனின் எண்ணங்களே மனிதனை உருவாக்குகின்றன என்ற திடமான நம்பிக்கை உடையவன் நான். அவர் என்ன படங்களை எங்களுக்குப் போட்டுக் காண்பித்தார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? 'உலகம் சுற்றும் வாலிபன்', 'நினைத்ததை முடிப்பவன்'. இதுதான், உலகம் சுற்றும் தமிழ் நாட்டுத் தலைவராக எங்கள் அருகில் அமர்ந்திருக்கிறார். நினைத்ததை முடிப்பவராக அவரது பேச்சின் தொனி கேட்கிறது.

தமிழ் சமுதாயம் அவர் கூறும் கருத்துக்களைக் காது கொடுத்துக் கேட்கிறது.

“அண்ணாவக்குப் பெரிய இதயம்’ என்று நான் குப்பு எழுதினேன். ‘அண்ணா அண்ணா’ என்று திவம் தூறு ருறையாவது எண்ணுகின்ற, பேசுகின்ற ஒரு மனிதரது உள்ளம், அண்ணாவைப் பேசுந்றே ஆகியிருப்பதில் வியப்பென்ன!”
—ஆசிரியர்

2 எம். ஜி. ஆர். என்ற கலைவர்

இந்தியாவைப் பற்றியும், தமிழ்நாட்டைப் பற்றியும் படிக்கும்-ஆராயும் பல அபெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களும் எம். ஜி. ஆரைப்பற்றி நன்குபுரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. திண்டுக்கல், கோயமுத்தூர், பாண்டிச்சேரி என்று நடைபெற்ற தேர்தல்கள் ஒரு வியப்பையும், புது விழிப்பையும் ஏற்படுத்தின. பொதுமக்களது இந்தத் தீர்ப்பைப் பலர் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகவே தான் அவரை அறிந்து கொள்ளும் வகையில் பேராசிரியர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் அவரைக் கேள்விகள் கேட்டனர்.

திரு. எம். ஜி. ஆர். ஆங்கிலத்தில் பேசவில்லை. எனினும் ஆங்கிலத்தில் வரும் கேள்விகளையும், அதற்குத் தனது பதிலை எடப்படி மொழிபெயர்ப்பாளர் மொழிபெயர்க்கிறார் என்பதில் கவனமும் கருத்தும் கொண்டிருந்ததும் சில சமயம் மொழிபெயர்ப்பாளரையே வியப்படையச் செய்தது.

வஸ்கான்கின் பல்கலைக் கழகத்தின் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர்களான ஹார்ட், எட்டர், பிரைக்கன்பர்க், வர்மா என்று இந்திய துணைக்கண்டம் பற்றி அக்கறை

செலுத்தும் அத்தனை நிபுணர்களும் அங்கே அமர்ந்திருந்தார்கள். பட்டப் படிப்புப் படிக்கும் பல மாணவர்கள் அங்கே அமர்ந்திருந்தார்கள். அதுவன்றி வேறு துறை படிக்கும் தமிழ் மாணவர்களும் தமிழ் மக்களும் அங்கே ஆர்வத்துடன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

திரு. எம். ஜி. ஆர். முதலில் நமது இந்தியாவின் வெளி நாட்டு நடுநிலைக்கொள்கை பற்றிப் பேசினார். “நாடுகள், நாடுகளைச் சமமாக மதிக்க வேண்டும். உதவி புரிவதைக் கோரி, பிறர் உரிமைகளில் தலையிடக் கூடாது” என்றார். அதற்கு உதாரணம் காட்டி எப்படி இந்தியா, பங்களா தேஷ் நாட்டிலும், ஸ்ரீலங்காவிலும் அதன் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடக் கூடிய வளமையும் வாய்ப்பும் இருந்தாலும் தலையிடுவதில்லை என்பதை அழுத்தத் திருத்தமாக விளக்கினார்.

“நான் திரும்பி இந்திராகாந்தி அம்மையாருடன் இப்பயணம் புறப்படுவதற்கு முன், சுமார் ஒரு மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் என்னை தனிப்பட்ட முறையில் இந்தியாவின் நல்லெண்ணங்களை நான் பேசும் இடங்களிலெல்லாம் தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள். நாம் ஒருவரை ஒருவர் மதிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சந்தேகப்படக் கற்றுக் கொள்ளக்கூடாது. நாங்கள் சில விஷங்களில் அமெரிக்க அரசின் கருத்துக்ளோடு மாறுபட்டிருக்கிறோம் என்பதற்காக நாங்கள் எங்கள் கொள்கைகளை ரஷ்யாவுக்கு விற்று விட்டோம் என்று பலர் எண்ணுகிறார்கள். அது தவறு” என்றார்.

அண்ணா தி. மு. க-வைப் பற்றிப் பேசும் போது, “எங்கள்தி ஆட்சி, பதவிக்கு வந்தால்—ஒரு நாளும் நீதியில் தலையிடாது. நீர்வாகம் என்றும் நீதியில் தலையிடக் கூடாது. நீதிதான் நீர்வாகத்தை ஆட்சி செய்ய

வேண்டும்; நிர்வாகம், நீதியை அல்ல” என்று பேசி, சபையில் ஒரு கலகலப்பை ஏற்படுத்தினார்.

“எப்படி நிர்வாகம் நீதியை ஆட்சி செய்தது இங்கே, அதனால் என்ன கேடுகள் நிகழ்ந்தன உங்கள் நாட்டில், எப்படி அமெரிக்காவில் மக்களும் பத்திரிகைகளும் நிர்வாகம் நீதி மீது தடம் புரளாவண்ணம் கண்காணிக் கிறீர்கள் என்பது உலகநந்த விஷயம்” என்றார்.

அங்கே சிரிப்பொலி நிலவியது. திரு. எம். ஜி. ஆர். தனக்கே உரித்தான பாணியில் வாட்டர்கேட் ஊழலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

“அதையேதான் தமிழ்நாட்டில் நான் கிளப்பினேன். தி. மு. க. பொதுக் குழுவில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப் போகிறேன். ‘மக்கள் நம்மைச் சந்தேகிக்கிறார்கள், ஊழல் நிறைந்த அரசாங்கமாகி விட்டது. லஞ்சம்வாங்கி நம் கட்சி உறுப்பினர்களும், அவர்கள் சொந்தக்காரர்களும் (!) பணக்காரர்களாகி விட்டார்கள்’ என்று மக்கள் நீனைக் கிறார்கள். கட்சிக்குள்ளேயே, பாரபட்ச மற்ற ஒரு நீதிக் குழுவை அமைப்போம். விசாரணை செய்வோம். குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிப்போம். குற்றம் செய்யாதவர்கள் நம் கட்சித் தலைவர்கள் என்று நிரூபிப்போம்’ என்றேன். ‘லஞ்சம் வாங்கி ஏழையின் வரிப் பணத்தில் பணக்காரர்களாகும் கெட்டவர்களைக் கட்சியிலிருந்து நீக்குவோம், வெளியே தள்ளுவோம்’ என்றேன்; என்னை வெளியே தள்ளி விட்டார்கள்.”

சிரிப்பொலி.

“தி. மு. க. ஒரு காலத்தில்—அண்ணா இருந்த நேரத்தில்—லஞ்சம் வாங்குவதைப் பற்றிக் கனவிலும் நீனைக் முடியாத தன்னலமற்ற தொண்டர்களால் நிறைந் திருந்தது. இன்று லஞ்சம் வாங்கும் கட்சித் தலைவர்

களால் நிறைந்திருக்கிறது. கல்லூரி அட்பிஷனுக்குக் கூட லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள்.”

சிரிப்பொலி.

சிலர் எண்ணுவதுபோல் திரு. எம். ஜி. ஆர். ஆழ மில்லாதவரல்ல. நடிப்புத் துறையில் அவர் கடந்த பல ஆண்டுக்காலமாக ஈடுபட்டிருந்ததன் காரணமாக, நேரடியான அரசியலில் அவர் ஈடுபட்டதில்லை. அவரது முதல் ஈடுபாடு கலைதான். ஆகவே, நாடும், பொதுமக்களும் அவரைப் பற்றி, அரிதாரம் பூசி, கதாசிரியர்கள் பேசச் சொல்லும் கதாநாயகராகவே அவரை எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றன; எண்ணிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவர்

அமெரிக்காவிலுள்ள இந்திய தூதர் திரு. டி. என் கவுல் திரு எம். ஜி. ஆர். அவர்களை வரவேற்கிறார்.

கூற்றூர்: “நான் 13 வயதிலேயே கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்களுடன் நட்பு கொண்டிருந்தேன். கலைவாணர் என்னைக் குடியரசு பத்திரிகை படிக்கச் சொல்லுவார். நான் அன்றிலிருந்தே தீவிரவாதி. அப்படித் தான் நான் சிந்திக்க— மாறுபட்ட கருத்துக்களை வர வேற்கக் கற்றுக் கொண்டேன்” என்றார்.

அவர் பேச்சுக்களில் ஆழம் இருந்தது; “மனிதர் பல நாள் பல விஷயங்களையும் சிந்திந்துப் பார்த்திருக்கிறார் என்பதை அவர் பேச்சு எடுத்துக் காட்டியது. அதைக் கண்டு வியந்தேன் நான். இப்படி அவரை எதிர்பார்க்கவில்லை” என்றார் மில்வாக்கி பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் டாக்டர் சங்கர். டாக்டர் சங்கர் அவருடன் பொருளாதார விஷயங்களைப் பற்றி நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

அவருக்கு மாறுபட்ட கருத்துக்களை அவரிடம் கேள்விகளாகக் கேட்டுப் பலர் அவரைச் சிண்ட முயன்றனர். சிலர் கேள்விகளில் பிடிவாதம் நிறைந்திருந்தது. அவர் பொறுமையுடன் பதிலளித்தார். நான் பூராவும் சுற்றி விட்டு, ஒரு விருந்தில் உணவுத் தட்டை எடுத்து முதல் கவளத்தை அள்ளிப் போடப் போன போது, யாரோ ஒருவர் அருகில் வந்து ஏதோ ஒரு கேள்வியை எழுப்பப் போக, சாப்பாட்டுத் தட்டைக் கீழே வைத்துவிட்டுப் பேசிக் கொண்டே போனார். பின் அவர் சாப்பிடவே இல்லை.

பல இடங்களில் நேரம் ஒதுக்கியதற்கு மேல் ஆகிக் கொண்டிருந்தது. அவரைக் கூட்டத்திலிருந்து பிரித்து இழுத்து வர வேண்டிய பொறுப்பை, ஒரு பேராசிரியரிடம் ஒப்படைத்திருந்தோம். அப்போதெல்லாம் அவர், “என்னைத் தயவு செய்து விடுங்கள். நான் இதற்கு முழுமை

யாகப் பதில் சொல்லியாக வேண்டும்” என்று அன்புடனும் இளம் கண்டிப்புடனும் கூறுவார்.

ஒரு சமயம் ஒரு கூட்டத்தில் அவரது படம் திரையிடப்பட்டிருந்தது. முதல் திட்டப்படி அவர் இடைவேளை நேரத்தில் பேசவிட்டு உடன் போய் விடுவதாக ஏற்பாடு. ஆனால், அவர் கூறினார்; “என்னங்க, இப்படிச் செய்யலாமா? படத்தின் நடுவில் நான் போய் பேசினால் கண்டினியுட்டி விட்டுப் போய்விடாதா? அடுத்து, நான் இடை வேளைக்கு மேல் எழுந்துபோய் வீட்டால் அது மரியாதை ஆகுமா? நமக்குச் சற்றுச் சிரமம் ஆனாலும் காலதாமதம் ஆனாலும் பரவாயில்லை. படம் ஓட்டும்” என்றார்.

அருகே நின்றிருந்த கூட்டத் தலைவர்களின் மனம் அங்கே நெகிழ்ந்ததைக் கண்டேன். பிறரது நோக்கில் எதையும் செய்ய விரும்பும் அவரது பெருந்தன்மையான உள்ளம் அங்கே ஒரு கணம் எல்லோரையும் பேச்சிழக்கச் செய்தது.

‘அண்ணாவுக்குப் பெரிய இதயம்’ என்று நான் முன்பு எழுதினேன். ‘அண்ணா அண்ணா’ என்று தினம் நூறு முறையாவது எண்ணுகின்ற, பேசுகின்ற ஒரு மனிதரது உள்ளம், அண்ணாவைப் போன்றே ஆகியிருப்பதில் வியம்பென்ன!

“மக்கள் வரீப்பணத்தை, பொதுப் பணத்தைச் சூறையாடும் கொடுமை இனியும் நடக்க அனுமதிக்க முடியாது. இது நிறுத்தப் படவேண்டும். உடனடியாக நல்ல அரசு உருவாக வேண்டும்.” —எம். ஜி. ஆர்.

3 எம். ஜி. ஆர். என்ற நிர்வாகி

திரு. எம். ஜி. ஆர். அங்கங்கும் பல பொருளாதாரப் பேராசிரியர்களையும், நிபுணர்களையும், தொழில் வல்லுனர்களையும் சந்திக்க ஏற்பாடாகி இருந்தது. அப்படிப் பலரை ரேடிசனிலும், மில்வாக்கியிலும், சிகாகோவிலும், லாஸ் ஏஞ்சல்சிலும், வாஷிங்டனிலும் அவர் சந்தித்தார்.

மில்வாக்கிப் பல்கலைக் கழகப் பொருளாதாரப் பேராசிரியர் டாக்டர் சங்கர் கூறினார்: “நாட்டின் பொருளாதார அடிப்படையை நன்கு புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். எல்லாவற்றையும்விட, நமது கிராமங்களிலிருந்து நாட்டின் வளர்ச்சி தொடங்க வேண்டும் என்று அவர் கூறியது என் மனத்தைத் தொட்டது. நம்முடைய ‘பிளாக் டெவலப்மெண்ட்’ திட்டமெல்லாம் இந்த அடிப்படையில் போட்டதுதான். எனினும் அது வெற்றி அடையவில்லை. காரணம், மக்களின் ஈடுபாடு அங்கே இடம் பெறவில்லை. மக்களின் ஈடுபாடு இல்லாமல், அதுவும் அந்த ஈடுபாடும் அவர்களிடமிருந்து தொடங்கினால் ஒழிய நாட்டிற்கு விடுவாசனமில்லை. மனிதர் இதை உயல்வாழ்வு நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார். இப்படி இருப்பார்

என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. மிகச் சிறந்த குணம் ஒன்றை அவரிடம் கண்டேன். விஷயங்களைப் பிறர் கோணங்களிலிருந்து நோக்கவும், விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வமும் காட்டுகிறார்.

“அவருக்கு மக்களிடையே நல்ல செல்வாக்கு இருக்கிறது. இந்தச் செல்வாக்கை உபயோகித்துத் துணர்ச்சிலுடன் காரியங்கள் ஆற்ற வேண்டும். இப்படிப்பட்ட மக்கள் தலைவர்களால்தான் துணர்வுடன், அசாதாரணமான காரியங்களை, ‘மக்கள் ஒட்டு எப்படிப் போகுமோ’ என்று பயப்படாமல் செய்ய முடியும்” என்றார்.

கூடர்களும், சாலைகளும், வானளாவிய பெரிய கட்டடங்களும், ஓட்டம் நிறைந்த வாழ்க்கையும் சிகாகோவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைக் காட்டியது. சிகாகோ பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஜேம்ஸ் லின்பிளாம், பல்கலைக் கழக விருந்தினர் விடுதியில் தங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

சிகாகோ பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்நாட்டின் இன்றைய நிலையை—இந்திய நாட்டின் அரசியல் நிலையைப் பற்றி சுமார் அரை மணி நேரம் பேசினார். எல்லா இடங்களிலும் திரு. எம். ஜி. ஆர். ஒரு ‘பாணி’யைக் கைப்பற்றினார். அதாவது சுமார் முப்பது நிமிடம் பேசுவது, பின் அங்கு வந்திருப்பவர்களைக் கேள்வி கேட்க அனுமதிப்பது. அமெரிக்காவில், கேள்வி கேட்பது ஒரு கைவந்த கலை, பேசிய இடங்கள் பெரும்பாலும் பல்கலைக் கழகங்கள் ஆதலால், படித்தவர்கள் கேட்டார்கள்; நாட்டின் விஷயத்தை நன்கு தெரிந்தவர்கள் கேட்டார்கள்.

கேள்வி - பதில் துவங்கும் போதெல்லாம் எனக்கு ‘யேல்’ பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியான நினைவுக்கு வரும். நிகழ்ச்சிகள் அடுத்தடுத்து யேலில்

அமைந்திருந்தன. அறிஞர் அண்ணா, பட்டப் படிப்பு மாணவர்களது விவாத நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ள வேண்டும்: அண்ணாவுக்கு இதன் 'கனம்' தெரியுமோ என்ற அச்சத்தில், பேராசிரியர் விண்பினாம் அண்ணாவிடம் கூறுகிறார்: "லேசாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள் என்ற எச்சரிக்கையை, "எல்லாம் பட்டப் படிப்பு மாணவர்கள், விஷயம் தெரிந்தவர்கள், கேள்வி கடுமையாக இருக்கும்" என்று.

அண்ணா கூறினார் பதிலாக: 'எல்லோரும் பட்டப் படிப்பு மாணவர்களானால் வேலை ரொம்ப எளிதாக இருக்கும்!' என்று.

திரு. எம். ஜி. ஆரிடம் யாரும் அப்படிச் சென்று கூறவில்லை. எனினும் கேள்வி—பதில் நிகழ்ச்சி வந்த போது, அவர் அதை அப்படித்தான் எளிதாகச் செய்தார்; திறமையாகச் செய்தார். எல்லோரும் வியக்கும் வண்ணம் செய்தார். கச்சத்திவு பற்றிக் கேட்டார்கள்; தமிழ் நாட்டின் உணவு நிலை பற்றிக் கேட்டார்கள்; மக்கள் பெருக்கம் பற்றிக் கேட்டார்கள்; அண்ணா தி. மு. கழகத்தின் கொள்கைகள் பற்றிக் கேட்டார்கள்.

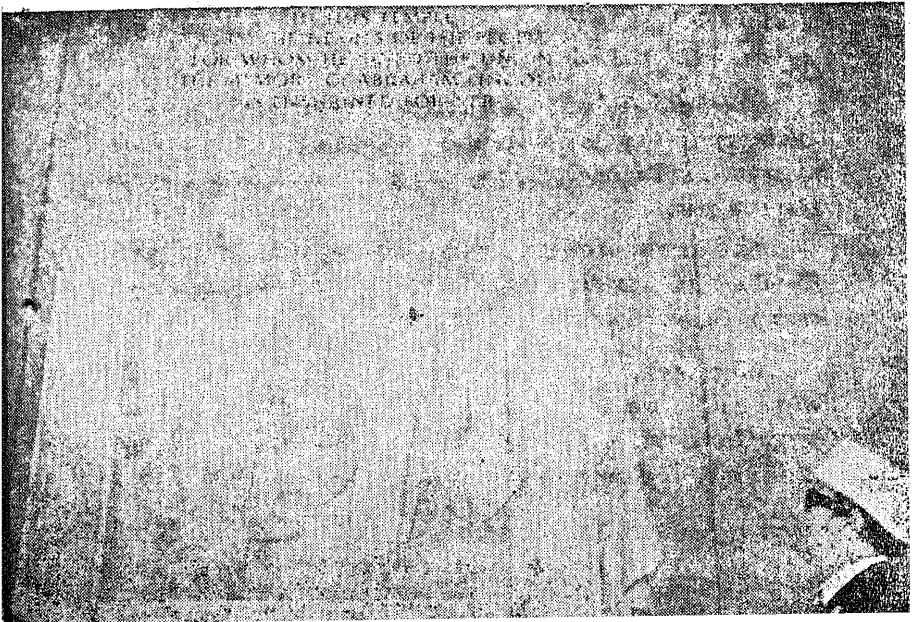
திரு. எம். ஜி. ஆர். தமது எல்லா பேச்சிலும் "நீதியில் நிர்வாகம் தலையிடக்கூடாது. நிர்வாகத்தை நீதிதான் ஆட்சி புரியவேண்டும்" என்பதைத் தாரக மந்திரமாகக் கூறி வந்தார். அதற்கேற்ப அமெரிக்காவில் நீதிக்குத் தவறியதைக்கப்பட்டதை வெளிப்படுத்திய இடமான வாட்டர்சு கேட் ஹோட்டலில் (வாஷிங்டனில்) அவர் தங்கியதில் பொருத்தம் இருந்தது.

பலர் கேட்டார்கள், "மதியழகனை உங்கள் கட்சியில் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையா? உங்கள் கட்சிக்கு வந்ததும் எப்படி அவர் செய்த ஊழல்கள் புனிதம் அடைந்தன?"

என்று. எம். ஜி. ஆர் கூறினார்: “எங்கள் கட்சியில் அவர் சேர்ந்தபோது எந்தவிதமான பதவியும் தரவில்லை. எந்த விதமான பொறுப்பும் தரவில்லை. உறுப்பினராக வந்தார், உறுப்பினராகப் போனார்.”

“ஊழலற்ற அரசாங்கத்தை எப்படி நீங்கள் நிறுவ முடியும்? உங்கள் திட்டம் என்ன?” என்று வாஷிங்டனில் கேட்டார்கள்.

“எந்தப் பதவிக்கு யாரை நியமிக்குமென்றும் அவர்களது விவகாரங்களை ஆராய ஒரு பாரபட்சமற்ற கமிஷனை நிறுவுவோம். அது ஒரு நீதிபதியின் தலைமையில் இயங்கும். அவர்களது மீது எந்த குற்றங்களும் இல்லையென்று நிரூபிக்கப்பட்ட பின் அவர்கள் பதவியில் நியமிக்கப்படுவார்கள். குற்றவாளி என சந்தேகம் இருக்குமானால் வாஷிங்டனில் உள்ள லிங்கன் நினைவுச்சின்னத்துக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறார்.

வழக்கு நீதிமன்றம் செல்லும். குறிப்பிட்ட மனிதர் குற்றவாளி ஆனால் பதவி ஏற்புக்குப் பதில், சிறை செல்ல நேரும். அதேபோல் அமைச்சரோ, மற்ற தேர்ந்தெடுத்த உறுப்பினர்களோ தங்கள் வேலையைச் சரியாகச் செய்யாத போது மக்களுக்கு அவர்களை நீக்கும் உரிமை (Right to Recall) இருக்க வேண்டும் எனத் திட்டம் வகுத்திருக்கிறோம்” என்றார்.

சற்று நிதானித்து விட்டு உணர்ச்சிவசமாகக் கூறினார்: “மக்கள் வரிப் பணத்தை—பொதுப் பணத்தை சூறையாடும் கொடுமை இனியும் நடக்க அனுமதிக்க முடியாது. இது நிறுத்தப்பட வேண்டும் உடனடியாக. நாட்டில் நல்ல அரசு உருவாக வேண்டும்” என்று கர்ஜித்தார் எம். ஜி. ஆர்.

ஏதோ அவர் தமிழ்நாட்டின் முதல் அமைச்சர் ஆகிவிட்டது போலவும், தமிழ்நாட்டின் முதல்வராகவே விஜயம் செய்திருப்பது போலவும், எங்குமுள்ள தமிழர்கள் அவரை நடத்தியதும், அந்த எண்ணத்தில் அவரைக் கேள்விகள் கேட்டதும் வியப்பாக இருந்தது.

பதவியில் இல்லாத ஒரு மனிதருக்கு—எம். ஜி. ஆருக்கு, அண்ணாவுக்கோ, மற்ற எந்த முதல்வருக்குடோ அளிக்கப் படாத வரவேற்பும், ராஜ உபசாரமும், கௌரவமும் கிடைத்தன.

‘சுத்தமான மனிதர். அவருக்கென்று எந்த சுயநலமும் கிடையாது. அதனால்தான் அவரை நம்ப முடிகிறது’ என்று பேசிக் கொண்டவர்களைக் கண்டேன்.

மறுநாள், சிகாகோ தமிழ்ச் சங்கத்தில் வரவேற்பும், விருந்தும் அளித்து தமிழ்ச் சங்க நிர்வாகிகளான திரு. கோபால கிருஷ்ணனும், டாக்டர் பாலசந்திரனும் அவரைத் திணற வைத்துவிட்டார்கள்—அன்பினால்.

அன்பு வதை என்பதன் பொருளைச் சிகாகோவில்தான் நாங்கள் கண்டோம்.

சுமார் 500 பேர் கொண்ட கூட்டம். அவர் படமான உலகம் சுற்றும் வாலிபனைக் காட்டினார்கள். எம். ஜி. ஆர். என்ற பெயர் வந்ததும், கூட்டம் கைதட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. படம் ஓடிக் கொண்டிருந்தபோது, உச்சக் கட்டங்களிலும், சிரிப்புக் கட்டங்களிலும் கைதட்டினார்கள்; ஆரவாரம் செய்தார்கள். தமிழ்நாட்டைப் போலவே இங்கும் மக்கள் ஆரவாரம் செய்ததைக் கண்டபோது, தமிழ் மக்கள் எங்கிருந்தாலும், எந்தத் தரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயினும், உணர்ச்சிகளைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் ஒரே இனம்தான் என்பதைக் காட்டியது. வரவேற்பிதழ் வாசித்தளித்த ஒரு நண்பர் 'மக்கள் துலகமே' என்றும் 'புரட்சித் தலைவரே' என்றும் அவரை மேடையில் அழைத்தபோது, அக்கூட்டம் கலகலத்தது. சிரிப்பொலியும் மகிழ்வும் அங்கே துள்ளின.

அமெரிக்காவில், அமெரிக்கர்கள் இப்படி அவர்களது தலைவனைப் பலபடப் பாராட்டுவதில்லை. அமெரிக்கா வாழ் தமிழர்களோ தங்கள் பாச உணர்வினை, தலைவர்களுக்கு அளிக்கும் தனி மரியாதையை, பண்பினை எங்கு சென்றாலும் மறந்துவிடாமல் கடைபிடிக்கும் நன்றி உள்ளத்திற்கு அது எடுத்துக் காட்டாக அமைந்தது.

சிகாகோவில் விவேகானந்தர் பேசிய இடத்தைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டார். உலகின் மிக உயரமான சியர்ஸ் கட்டடத்தைப் போய்ப் பார்த்தார். பெரிய கடை வீதிகளையும், நீக்ரோ குடியிருப்புக்களையும் சென்று பார்த்தார்.

எங்கும் அடுத்தடுத்து நிகழ்ச்சிகளை, வரிசையாக ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். "தமிழ் நாட்டுத் தேர்தல் கூட்டம் போல வரிசையாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்களே!" என்று சிரித்துவிட்டு, மேலே நடந்தார் அந்த இளைஞர்.

“தமிழ் நாட்டு அரசியலில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றமும் சலசலப்பும் எப்படி அமெரிக்க பல்கலைக் கழகங்களின் சிந்தனை யாளர்களைக் கவர்ந்திருக்கிறது. உலகின் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்கிறது, என்பதற்கு எம். ஜி. ஆரின் அமெரிக்க விஜயம் ஒரு எடுத்துக்காட்டு”

—ஜகந்நாதன்

4 எம்.ஜி. ஆர். என்ற வள்ளல் குணம்!

“மக்கள் திலகத்தை வரவேற்கிறேன்” என்று வரவேற்றார் சான்பிரான்ஸிஸ்கோவில் ஒரு தமிழர். அவர் கையில் திரு. எம். ஜி. ஆரை ஒப்படைத்து விட்டு, ஷெராட்டன் ஹோட்டலுக்கு நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்தோம். அரை மணி ஆயிற்று, திரு. எம். ஜி. ஆர். வரவில்லை. சுமார் முக்கால் மணி நேரம் ஆயிற்று, எம். ஜி. ஆர். வரவில்லை. சற்று நேரம் கழித்து திரு. எம். ஜி. ஆர். தளர்வோடு வந்து சேர்ந்தார்.

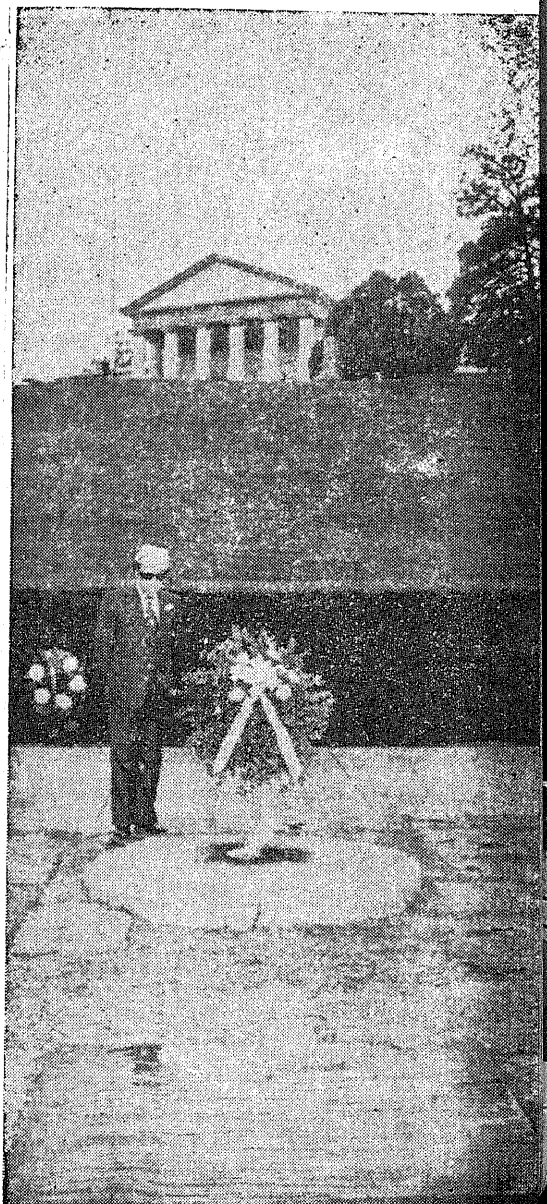
“மக்கள் திலகம், மக்கள் காரில் தான் போக வேண்டும்” என்று சொல்லி, ஒரு சின்னஞ் சிறிய ‘போக்ஸ் வேகன்’ காரில் ஏற்றினாராம் அழைக்க வந்தவர். காரில் ஏறி உட்கார்ந்ததும், “நான் இப்போதுதான் கார் ஓட்டக் கற்றுக் கொண்டேன். அதிகம் கார் ஓட்டிய தில்லை” என்று கூறி ஓட்ட ஆரம்பித்தாராம். அவர் ஓட்டிய அழகு திரு. எம். ஜி. ஆருக்குக் கவலையையும் பயத்தையும் அளித்திருக்க வேண்டும். இதற்கு மேலாக திடீர் பிரேக்கை அடிக்கடி போட்டு முதுகெலும்பைப் பலமுறை ஆட்டங் காண வைத்திருக்கிறாராம். போதும் போதாதற்கு நடுரோட்டில் கார் நின்று போய் தள்ள வேறு வந்ததாம்!

இதையெல்லாம்
 சின்னத் திரு. எம். ஜி.
 ஆர். சொல்லக்கேட்டு
 எங்களுக்குச் சிறிப்
 பதா, அழுவதா
 என்று தெரியவில்லை.

எம். ஜி. ஆர். என்ற
 நாட்டுத் தலைவரை
 விஷயம் தெரியாமல்
 இப்படி அனுப்பி விட்
 டோமே என்று
 எண்ணும் போது
 எல்லோருக்கும் ஒரு
 கலக்கம் ஏற்பட்டது.
 சான்பிரான்ஸிஸ்கோ
 நிகழ்ச்சி, வேறெங்
 கும் அப்படி நிகழா
 வண்ணம் காப்ப
 தற்கு முன் அனுபவ
 மாக அது அமைந்
 தது.

உலகின் தலை
 சிறந்த பல்கலைக்
 கழகங்களில் முதலா

ஆர்லிங்டன் கல்ல
 றையில் கென்னடிக்கு
 அஞ்சலி செலுத்து
 கிறார் எம். ஜி. ஆர்.

வதாகக் கருதப்படுவது 'பெர்க்வி-கலிபோர்னியா' பல் கலைக் கழகம். அதன் தென் ஆசியப் பிரிவின் பேராசிரியர் யூஜின் இர்ஷிக், திரு. எம். ஜி. ஆரை வரவேற்றார். கலிபோர்னியா மாநிலம் சினிமா உலகின் தலைநகராகக் கருதப்படுவதால் 'சினிமா - நாடகங்களின் செல் வாக்கும் தமிழ்நாட்டு அரசியலும்' என்பது பற்றி திரு. எம். ஜி. ஆர். அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேசினார். சமுதாய விழிப்பை சினிமா மூலம் ஏற்படுத்திய கலை வாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் பற்றியும், விடுதலைப் பாடல்களைப் பாடி அரசியல் விழிப்பை ஏற்படுத்திய கே. பி. சுந்தரரம்பாளைப் பற்றியும், நவாப் ராஜ மாணிக்கம் நாடகங்கள் பற்றியும், அண்ணாவின் வேலைக் காரி, சொர்க்கவாசல் நாடகங்கள் பற்றியும் விரிவாகப் பேசினார்.

அப்போதுதான் பலருக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது, தமிழ்நாட்டில் சினிமா நாடகங்களால் ஏற்பட்ட சமுதாய அரசியல் கருத்துக்கள் இன்று நேற்று ஏற்பட்டவை அல்ல; நீண்ட காலத் தொடர்பு கொண்டவை என்பதும், மற்றும் வேறெந்த மாநிலங்களிலும் நாடுகளிலும், இப்படி ஒரு சாதனத்தை ஒரு கட்சியின் உறுப்பினர்கள் தெரிந்து பயன்படுத்திப் பலன் காணவில்லை என்பதும்.

"உலகம் சுற்றும் வரலிபனில் அண்ணா தி. மு. க கொடியைக் காட்டுகிறோம். எங்கெல்லாம் மக்கள் சினிமா பார்க்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் எங்களை அறிமுகப் படுத்திக் கொள்ளுகிறோம்; எங்களைப் பற்றி எண்ண வைக்கிறோம். உங்களுக்கிருக்கும் டெலிவிஷன் சாதனம் எங்களிடமும் இருக்குமானால், இன்னும் அதிசயங்களைச் சாதிப்போம்" என்றார் அவர்.

“ஏன் வட நாட்டில் இப்படி அரசியலில் சினிமா நடிக்கர்கள் இறங்கவில்லை?” என்று கேள்வி கேட்டார்கள். திரு எம். ஜி. ஆர். சொன்னார்:

“அரசியலில் ஈடுபட்டுள்ள நடிக்கர்கள் வட இந்தியாவில் இருக்கிறார்கள். தேர்தலுக்குப் பண வசூல் செய்திருக்கிறார்கள்; தேர்தல் கூட்டங்களில் பேசி இருக்கிறார்கள். ஆனாலும், அங்குள்ள தயாரிப்பாளர்களும் திரைப்படக் கதாசிரியர்களும் ஒரு தொடர்ந்த நோக்கில் ஈடுபடவில்லை என்றே நான் கருதுகிறேன்” என்றார்.

“நீங்கள் ஏன் ரிடையராகாமல் இன்னும் நடித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் ஒரு அன்பர்.

“நான் செய்வது ஒரு தொழில். கடை வைத்திருக்கிறேன் என்றால், அங்கே மக்கள் கூட்டம் குறையும் போதுதான், ‘வியாபாரம் இல்லை, கடையை மூட வேண்டும்’ என்று பொருள். மக்கள் ஆதரவு என்படங்களுக்கு இருக்கிறது; பெருமளவில் இருக்கிறது. இந்த மாதத்திலேயே என்னுடைய இரண்டு படங்கள் வெளியாகின்றன. அதனால் தான் நான் நடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

சான்பிரான்ஸிஸ்கோவில் நமது தூதுவரகத்துத் தலைவர் திரு. அரோரா, திரு. எம். ஜி. ஆரைக் கௌரவிப்பதற்காக, கலிபோர்னியாவின் தலை சிறந்த பத்திரிகாசிரியர்களுக்கும் நிருபர்களுக்கும் வாடுனாலி, டெலிவிஷன் நிறுவனத்தினருக்கும் ஒரு மதிய விருந்தளித்தார். ‘சான்பிரான்ஸிஸ்கோ கிரானிகல்’ ‘சான்பிரான்ஸிஸ்கோ எக்சாமினர்’ ‘பெர்க்லி கௌன்டி ஜர்னல்’ இவற்றின் சிரவாக ஆசிரியர்களும், தலையங்கம் எழுதும் ஆசிரியர்களும், நிருபர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை பற்றியும், இந்திரா காந்தி பற்றியும் இந்திய அரசியல் நிலை பற்றியும் தமிழ் நாட்டுப் பிரச்சனைகள் பற்றியும் அழகாகப் பேசினார் திரு. எம். ஜி. ஆர்.

இந்திரா காந்தி அமைச்சரவையில் சமீபத்தில் ஏற்பட்ட இலாகா மாற்றங்களின் உட்கருத்து என்ன என்ற கேள்விக்கு, "இது உள்நாட்டு அரசியல் விஷயம். திரு. எம். ஜி. ஆர். நல்ல பதில் சொல்லக் கூடும்" என்று நமது துணைத் தூதுவர் கன்ஸால்வஸ் அவர்கள் கூற, திரு. எம். ஜி. ஆர். பதிலளித்தார்: "நிர்வாக செளகரியங்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் மாற்றமே ஒழிய, இது கொள்கை மாற்றமல்ல. எங்கள் நாட்டின் உணவு இலாகாவை யுத்த இலாகா போல் மேற்பார்வையிட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே, ஸீனியர் அமைச்சர் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கிறார்... இப்படிச் சில மாற்றங்கள். இதில் எவ்விதக் கொள்கை மாற்றமும் இல்லை" என்றார்.

அமெரிக்கா வருமன், திரு. எம். ஜி. ஆர். பிரதமர் இந்திராகாந்தி அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசி வந்தது இங்கு அவருக்கு ஒரு தனி முக்கியத்துவத்தை அளித்தது. இதை திரு. எம். ஜி. ஆரின் அரசியல் வியூகமாகவும், அரசியல் விவேகமாகவும் பத்திரிகையாளர்கள் கருதினார்கள்.

அன்றிரவு வயலின் டி. என். கிருஷ்ணன் வீட்டில். கே.வி. நாராயணசாமி பாட, டி.என். கிருஷ்ணனும் அவர் மகனும் வயலின் இசைக்க, நாகராஜன் கஞ்சிரா வாசிக்க விநாயகராம் கடம் அடிக்க, திரு. எம். ஜி. ஆருக்கென்று தனிக் கச்சேரியே செய்தனர். கலைஞர்கள் மற்றொரு கலைஞனைக் கௌரவிக்கும் பாங்கும் பண்பும் எல்லோரையும் புல்லரிக்கச் செய்தது.

அங்கிருந்து திரு. எம். ஜி. ஆர் லாஸ்ஏன்ஜல்ஸ் சென்றார். ஹாலிவுட்டைப் பார்த்தார். பாரமவுண்ட், எம். ஜி. எம்., நுவெண்டியத் சென்சரி பாக்ஸ் என எல்லா ஸ்டூடியோக்களையும் சென்று பார்த்தார். எழுத்தாளர்களை தயாரிப்பாளர்களை, நட்சத்திரங்களை, கலை நுணுக்க நிபுணர்களைச் சந்தித்துப் பேசினார். பலர் இந்தியாவுக்கு வந்து படம் எடுக்க விரும்பும் தங்கள் ஆசையைத் தெரிவித்தனர். 'மினியேச்'ரில் செட் போட்டுப் பெரிய காட்சிகளை எல்லாம் குறைந்த செலவில் படமாக்கும் ஒரு புது உத்தியை பாரமவுண்டில் கண்டார்.

"ஐப்பானில் எக்ஸ்போவைப் பார்த்த பிறகு டிஸ்னி லாண்ட் ஒன்றும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. எனினும் ஒரு தனி மனிதர் தன் கற்பனையால் வெறும் பொட்டல் வெளியில், ஒரு புது உலகையே சிருஷ்டித்திருக்கிறார்; பாராட்டுகிறேன்" என்றார்.

லாஸ்ஏன்ஜல்ஸ் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் திரு. எம். ஜி. ஆரை வரவேற்று டாக்டர் ஜகந்நாதன் பேசினார்: "தமிழ் நாட்டு அரசியலில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றமும் சலசலப்பும் எப்படி அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களின் சிந்தனையாளர்களைக் கவர்ந்திருக்கிறது; உலகின் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்கிறது என்பதற்கு திரு. எம். ஜி. ஆரின் அமெரிக்க விஜயம் ஒரு எடுத்துக்காட்டு" என்று பெருமையுடன் கூறினார் ஜகந்நாதன்.

வழக்கம் போல் கேள்வி பதில் பகுதி சுவையாக இருந்தது. சகஜமாகப் பேசாது அடக்கத்துடன் அமர்ந்திருக்கும் பெண்கள்கூட, அன்று திரு. எம். ஜி. ஆரிடம் சரமாரியாகக் கேள்விகள் கேட்டனர். இது ஒரு புதிய அனுபவமாக இருந்தது.

ஹாலிவுட்டல்லவா? அதிகம் அரசியலைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை. சினிமாவைப் பற்றிக் கேட்டார்கள். அவர் நடிக்கும் படங்கள் பற்றிக் கேட்டார்கள். அதில் நடிக்கும் கதாநாயகிகள் பற்றிக் கேட்டார்கள். “ஏன் உங்கள் மனைவி வரவில்லை?” என்று கேட்டார்கள். “பொன்னியின் செல்வன் எப்போது வருகிறது?” என்று கேட்டார்கள்.

சாண்டியாகோ நகரிலிருந்து பொருளாதாரப் பேராசிரியர் டாக்டர் மாதவன், திரு. எம். ஜி. ஆரைச் சந்தித்துப் பேசினார். கிராமப்புறங்களை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றித் தன் கருத்துக்களை அவர் தெரிவித்தார்.

லாஸ் ஏன்ஜல்ஸ் விமான நிலையத்தில் திரு. எம். ஜி. ஆர். புறப்பட இருந்தபோது ஓர் அமெரிக்கப் பெண், கையில் குழந்தையுடன் அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். சகஜமாக இப்படி அழும் பெண்களைக் காண முடியாது. அப்படிக் கண்ணீர் விடுபவர்களின் துயரத்தைக் கண்டு விசாரிப்பதும் அமெரிக்காவில் மரபு அல்ல.

ஆனால் திரு. எம். ஜி. ஆர். சென்று என்னவென்று கேட்டார். அந்தப் பெண்ணின் பெட்டியும் பாஸ் போர்ட்டும் காணாமல் போய் விட்டதாம். மறுநாள் காலை ஹவாய் மாநிலத்தில் மிலிட்டரியில் உள்ள தன் கணவனைச் சந்திக்கச் செல்கிறோளாம். “உதவி வேண்டுமா?” என்று கேட்டார் திரு. எம். ஜி. ஆர். நிலைமையை விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டார்.

பிறகு அருகிலிருந்த டாக்டர் நவீத கிருஷ்ணனை அழைத்தார். “தம்பி, நாளைக்கு எல்லா வேலையும் போட்டு விட்டு இந்த அம்மாளுக்கு பாஸ்போர்ட் வாங்கிக்

கொடுத்து விமான நிலையத்தில் அவர்களை வழியனுப்ப வேண்டியது உன் பொறுப்பு. என்ன சிரமமானாலும் ஏற்றுக் கொள்” என்றார். “சரி” என்றார் நவரீதன். வருத்தத்துடனும், தயக்கத்துடனும் திரு. எம். ஜி. ஆர். விடைபெற்றார் வாஷிங்டனை நோக்கி.

வாஷிங்டனில் உலகம் சுற்றும் வாலிபனைத் திரையிடுகிறார்கள். அதில் ஒரு பெண் பாடுகிறாள்.

‘பொன்னின் நிறம், பிள்ளை மனம், வள்ளல் குணம் யாரோ, மன்னன் எனும் பேரில் வரும் தேவன் மகன் நீயோ?’ என்று. நான் அவரை உற்றுப் பார்க்கிறேன். பொன்னின் நிறம், பிள்ளை மனம், வள்ளல் குணம் படைத்த அவர் என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறார், “என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்று.

என் மனத்திரையில் லாஸ்ஏன்ஜல்ஸ் விமான நிலையத்தில் கண்ணீருடன் நின்ற பெண்ணும், மழைக் கோட்டு போட்டுக் கொண்டு சென்னையில் ரிக்ஷா இழுக்கும் தொழிலாளியின் உருவமும் படமாக ஓடுகின்றன.

“எம். ஜி. ஆர். கேள்வி-பதிலில் பிரமாத மாகப் பிரகாசித்தார். நுணுக்கமாகப் பதிலளித்தார். விஷயங்களை யெல்லாம் எவ்வளவு தீர்க்கமாகச் சிந்தித்திருக்கிறார் என்பதையே அவர் பதில்கள் நிரூபித்தன. பதில்களில் மழுப்பல் இல்லை; உண்மை இருந்தது. சிந்தித்திருக்கும் ஆழம் இருந்தது.”

— ஆசிரியர்

5 எம். ஜி. ஆர். என்ற அரசியல்வாதி

வாஷிங்டனில், அழகிய தமிழில் வாய்ஸ் ஆப் அமெரிக்கா சின்னராஜ் திரு. எம். ஜி. ஆரை வரவேற்றார். ஹால் நிரம்பி வழிந்தது. அந்த இரவு நேரத்தில் கண்கூசுமளவுக்கு—எம். ஜி. ஆர். வேண்டாமென்று தடுக்குமளவுக்கு—ஒளி விளக்கை ஊட்டி, போட்டோ பிடித்துத் தள்ளினார்கள். ஒரு கணம் எங்கோ தமிழ் நாட்டின் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் இருக்கும் நினைவு வந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் படித்தவர்கள், பட்டம் பெற்றவர்கள்; பெரிய பதவியில் இருப்பவர்கள், மருத்துவர்கள், பொறியியல் வல்லுநர்கள், கல்வியாளர்கள். அவர் சுருக்கமாகப் பேசி முடித்தவுடன், ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து மேடையில் நின்று கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தனியார் துறைக்கு நமது அரசு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் போற்றி வளர்க்காததால், தனி மனித ஆர்வமும் முயற்சியும் பாழடைந்து, திறனற்றவர்கள் மேற்பார்வையில் பொதுத்துறைத் தொழில்கள் நலிவடை

கின்றன என்ற கருத்தைப் பல்வேறு கேள்விகளில் அமெரிக்கா வாழ் தமிழர்கள் தெளிவுபடுத்தினார்கள்.

சிலர் கேள்வி என்ற பெயரில் பெரிய பிரசங்கமே செய்யத் துவங்கினர். அவர் கோபத்தைக் கிளறவேண்டும் என்றும் ஒரு சிலர் முயன்றனர். யாரோ ஒருவர் எங்கோ கிறிஸ்துவராக நின்று தோற்றவராம்; அப்படி ஒருவர் கூட்டத்தில்; அவரது கேள்வி தனி. இப்படி வாஷிங்டனில்—அமெரிக்காவின் அரசியல் தலைநகரில்—தமிழ் நாட்டின் அரசியலின் வேகத்தையும் ஆர்வத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. தமிழ் நாட்டின்பால் அவர்கள் கொண்டுள்ள அக்கறையைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

எம். ஜி. ஆரைப் பற்றிச் சரியாகத் தெரியாதவர்கள், ஒரு சினிமாக்காரர் எப்படி இத்தகைய ஆழமான—
விஸ்கான்ஸின் பஸ்கலைக் கழக மாணவர்,
பேராசிரியர்களுடன்...

நுணுக்கமான கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லக்கூடும் என்று நினைத்திருக்கமாட்டார்கள். திரு. எம். ஜி. ஆர். பேச்சில் பிரகாசிப்பதைவிட, கேள்வி-பதிலில் பிரமாதமாகப் பிரகாசித்தார். நுணுக்கமாகப் பதிலளித்தார். சில இடங்களில் கேள்வி கேட்டவர்களைக் கேள்வி—பதில் தோரணையில் மடக்கியதே கைதட்டலைப் பெற்றது. விஷயங்களை யெல்லாம் எவ்வளவு தீர்க்கமாகச் சிந்தித்திருக்கிறார் என்பதையே அவர் பதில்கள் நிரூபித்தன. பதில்களில் மழுப்பல் இல்லை; உண்மை இருந்தது. சிந்தித்திருக்கும் ஆழம் இருந்தது. “அவர் கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எனினும் அவரது நேர்மையை நான் பாராட்டுகிறேன்” என்றார் வாஷிங்டன் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த ஒருவர்.

“ஜஸ்டிஸ் கட்சி தி. க. ஆயிற்று. தி. க. பின்னால் தி. மு. க. ஆயிற்று. தி. மு. க. இன்று அண்ணா தி. மு. க. -வாகப் பிரிந்துள்ளது. ஒவ்வொரு தலைவருக்கும் ஒவ்வொரு கட்சியா? இதுவா அரசியல்?” என்று ஒருவர் கேட்டார்.

திரு. எம். ஜி. ஆர். கேட்டார்: அமெரிக்காவில் இரண்டு கட்சி என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? டெமாக்ரடிக் கட்சி இங்கு வாலசால் பிளவுபடவில்லையா? மனிதர்களுக்காகக் கட்சி தோன்றுவதில்லை. கொள்கைகளுக்காகக் கட்சிகள் தோன்றுகின்றன. சூழ்நிலையும் மக்கள் எண்ணங்களும் தேவைகளும் மாறும்போது, அவற்றைப் பிரதிபலிக்கப் புதிய கட்சிகள் தோன்றுகின்றன. நல்லவற்றை மக்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். நாடு இன்று இருக்கும் நிலையில் லஞ்சமும் ஊழலும் அன்றாட உண்மைகளாகிவிட்டன. இதை எதிர்த்துச் சுத்தமான அரசாங்கம் மக்களுக்காக, மக்களால் நடத்தப்பட வேண்டுமென்பதில் என்ன தவறு? என்று கூறிவிட்டு, சம்பவம் பின்னால் சம்பவமாகக் கல்லூரி அட்மிஷன்களில் எப்படி

லஞ்சம் தாண்டவமாடுகிறது என்று குறிப்புக்களுடன் தகவல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் பதில் முடிந்ததும், ஒரு கணம் அங்கே பெரும் அமைதி நிலவியது. பதிலைக் கேட்டவர்கள் நம்ப முடியாமல் ஒரு கணம் அயர்ந்து போனார்கள்.

“கம்ப்யூனிஸ்டுக் கட்சி நமது ஊரில் இரண்டு. காங்கிரசில் இரண்டு காங்கிரஸ்கள். தி. மு. க-வில் இன்று அண்ணா தி. மு. க. இப்படி நல்லதொரு தேங்காய் தமிழ்நாட்டில், சிதல் சிதலாக உடைந்து கொண்டு போகிறதே, இது ஜனநாயகத்திற்கு நல்லதுதானா?” என்று நெஞ்சை நெகிழ்வித்தார் ஒருவர்.

திரு. எம். ஜி. ஆர். கூறினார்: “தேங்காய் சிதறி ஒன்று மில்லாமல் போகவில்லை. பழைய தேங்காய் அழுகிவிட்டது. நாங்கள் நல்ல ஒரு தென்னங்கன்றை நட்டு, பயிரிட்டு வளர்க்கிறோம். தானுண்ட நீரைத் தலையாலே தரும் தென்னை மரம் போல, மக்கள் ஆசைகள் என்ற நீரை உண்டு மக்கள் நலன்கள் என்ற சாதனைகளாக மாற்ற உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

இப்படிப் பல இடங்களிலும் திரு. எம். ஜி. ஆரின் சமயோசித அறிவு வெளிப்பட்டது.

அப்படித்தான் பிலடெல்பியா கூட்டத்தில் ஒருவர்தான் கேள்வியைத் தனி மனித விவாதமாக மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். கேள்வி கேட்டவர் சொன்னார்: “அமெரிக்காவைப் பார்த்து விட்டு, அமெரிக்காவில் இருந்துவிட்டு, தனியார் துறையால்தான் நாடு முன்னேற முடியும் என்கிறேன் நான். உங்களுக்குச் சந்தேகம் இருந்தால் இங்கு வந்துள்ள பிலடெல்பியா தமிழ் மக்களிடம் ஒட்டெடுப்போம்...” என்றார்,

“இருங்கள்; இருங்கள். ஓட்டெடுப்பில் முக்கிய பங்கு பெற வேண்டியவர்கள் தமிழ்நாட்டிலுள்ள நாலரைக் கோடி மக்கள். அவர்கள் அக்கருத்தைத் தெரிவித்தால் அது உண்மையாக இருக்கும். இங்கிருக்கும் தமிழர்களின் ஓட்டை எண்ணித் தமிழ் நாட்டின் விதியை இங்கு நிர்ணயிக்க முடியாது” என்றார் திரு. எம். ஜி. ஆர். கூட்டம் சிரிப்பால் கலகலத்தது.

பலரும் திகைத்திருக்கக் கூடிய இடங்களிலெல்லாம் திரு. எம். ஜி. ஆர். வாகவமாக கேள்வியை வாங்கித் திருப்பினார்.

சினிமாவில் தெரிந்த அளவுக்கு, அவருக்கு உயரம் இல்லை என்றனர் சிலர்; சினிமாக்காரர்—அவரது பேச்சில் சிந்தனையில் ஆழமிருக்காது என்று சந்தேகப்பட்டனர் சிலர். பிறர் வசனத்தைப் பேசி வளர்ந்தவர், சொந்தமாகப் பேச வராது என்று கூடச் சொன்னார்கள்.

ஆனால், லாஸ்ஏன்ஜல்ஸிலும், வாஷிங்டனிலும், நியூயார்க்கிலும், பிலடெல்பியாவிலும் அவர் பேசிய பேச்சுகள், அளித்த பதில்கள், அவரை முதிர்ந்த அரசியல்வாதியாகக் காட்டின. அவர் கார் ஏறும் வரையிலும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்த கூட்டமும், முன்னே ஒரு காடிலாக் காரில் அவர் செல்ல, பின்னே பல காடிலாக் கார்களில் ஒரு பெரும் கூட்டமும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றதைக் கண்டபோது, தமிழ்நாட்டில் ஏதோ ஓர் அரசியல் மாநாடு முடிந்து புறப்பட்ட உணர்ச்சியே ஏற்பட்டது.

“என் கட்சி பதவி ஏறுமானால் திறமைக் குத்தான் முதலிடம். படித்தவர்களைத் தேடிப் போகத் தயங்க மாட்டேன். படித்த நிபுணர்களைக் கொண்டு ஒரு சிந்தனையாளர் வட்டம் அமைப்பேன். அவர்கள் பல துறைகளில் ஆராய்ந்து ஏற்ற கருத்துகளைத் திட்டங்களைத் தருவார்கள்.” —எம். ஜி. ஆர்

6 எம். ஜி. ஆர். என்ற பண்பாளர்

எம். ஜி. ஆரைக் கௌரவிக்க நமது இந்தியத் தூதுவர் டி. என். கவுல், அமெரிக்கப் பிரமுகர்களை அழைத்து, வாஷிங்டன் பாணியில் ஒரு பெரிய விருந்து அளித்தார். அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகத் தலைவர்களையும், அமெரிக்க சினிமாப் படத் தயாரிப்பாளர் சங்கத் தலைவர் ஜாக் வேலண்டியையும், நமது வெளிநாட்டுக் காரியதரிசி கேவல்சிங்கையும் திரு. எம். ஜி. ஆர். அங்கே சந்தித்தார்.

வாஷிங்டன் தலைநகரைப் பார்த்த பின், பிட்ஸ் பர்க்கை நோக்கி விமானம் சென்றது. பிட்ஸ்பர்க்கிலுள்ள இந்தியர்கள் இன வேறுபாடு, மொழி வேறுபாடில்லாமல் சுமார் எட்டு ஏக்கர் நிலத்தில் திருப்பதி தேவஸ்தான உதவியுடன் ஒரு ஹிந்து கோயிலைக் கட்டி வருகிறார்கள். அங்கே திரு. எம். ஜி. ஆர் பேசினார். அது தீபாவளி விழா வாகவும் அமைந்தது. “இரும்பு நகரில் அன்பு மனிதர்” என்று குறிப்பிட்டு டாக்டர் சீனிவாசகம் பேசியதைக் கேட்டநான், அவரது வரவேற்புரையைப் பாராட்டினேன். டாக்டர் சீனிவாசகம் ஒரு ரகசியத்தை என்னிடம் வெளியிட்டார். ‘எம். ஜி. ஆரை வரவேற்பதற்கான பேச்சை

ஒரு வாரமாக எழுதிப் பேசிப் பயின்று வருகிறேன்' என்ற உண்மை தான் அது!

இரும்பு நகரில் அன்பு மட்டுமில்லை; ஒரு தங்கமும் இருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டேன். கோயிலுக் காகத் தனது வேலை நேரம் போக எல்லா நேரத்தையும் செலவிடும் திரு. ராஜகோபாலை—அடக்கமே உருவான அவரை—திரு. எம். ஜி. ஆருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

“எம். ஜி. ஆர். சுடப்பட்டு, மருத்துவமனையில் இருந்தபோது, அவரை அங்கு சந்தித்தேன். அவர் வயதற்றவர். பெனிசில்வேனியா பல்கலைக் கழகம், தமிழ் செல்விக் கொடுப்பதில் அமெரிக்காவின் மிகப் பழமையான பல்கலைக் கழகம். அவர் இங்கு இரண்டு நாள் தங்கி பேசுவதை விரும்புகிறேன்” என்று எழுதியிருந்தார், பேராசிரியர் பாமர். எனினும் அலுவல் நெருக்கடி காரணமாக ஒரு நாளே திரு. எம். ஜி. ஆர். பிலடெல்பியாவில் தங்க முடிந்தது.

பெனிசில்வேனியாப் பல்கலைக் கழக ஹால், அறிஞர்களாலும், பேராசிரியர்களாலும் நிரம்பி வழிந்தது. சுவைமிக்க கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். எதிர்காலம் பற்றிச் சூசகமான கேள்விகளை நயம்படக் கேட்டார்கள்.

“ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் நடத்தும் பீகார் போராட்டம் உங்கள் போராட்டத்தை ஒத்திருக்கிறதே, அவர் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?” என்றார்கள்.

எம். ஜி. ஆருக்குச் சூடு பிடித்தது.

“ஜெயப்பிரகாஷ் வரிகொடா இயக்கம் என்று தொடங்கியிருக்கிறார். சம அரசு என்ற ஒன்றை நிறுவுவதை விரும்புகிறார். சம அமைச்சரவை, சம உரிமைகள், சம கலெக்டரேட் என்று ஒரு தனி அரசை நிறுவுவது

அவர் விருப்பம். இது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? காந்தி கூட வரி கொடா இயக்கம் நடத்தினார். ஆனால் அவர் வரியை என்னிடம் கொடுங்கள் என்று கூறவில்லை. பிரிட்டிஷாரை எதிர்க்கும் ஒரு கருவியாகவே அவர் வரி கொடா இயக்கத்தை உபயோகித்தார். ஜெயப்பிரகாஷின் முறைகள் தவறு. ஜெயப்பிரகாஷ் காந்தியத் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர் என்பதால், மரியாதையும், முக்கியத்துவமும் கொடுக்கப்படுகிறது. மற்றபடி அவருடையது அர்த்தமற்ற போராட்டம்.”

நியூயார்க் நகரில் சுமார் 500-க்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள்—இந்தியர்கள்—கொலம்பியா பல்கலைக் கழக ஹாலில் கூடியிருந்தார்கள்; ஏதோ தேர்தல் கூட்டம் போல. “மக்கள் திலகமே வருக!” என்று எழுதி வைத்திருந்தார்கள்.

தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் டாக்டர் குமரேசன் தனது இனிய பாராட்டுரைகளுக்கிடையே அரிய கருத்துக்களையும் யோசனைகளாகக் கூறி வரவேற்புரையை வாசித்தார்.

நியூயார்க்கில் சுமார் ஐம்பது கேள்விகளாவது கேட்டிருப்பார்கள். அத்தனைக்கும் பொறுமையாக நறுக்குத் தெறித்தாற் போல ஓரிரண்டு வாக்கியங்களில் பதில் அளித்தார் திரு. எம். ஜி. ஆர்.

“கல்லூரி அட்மிஷன்களில் சாதிவாரிப் பிரிவினை காரணமாகத் திறமையை இழந்து விடுகிறோமே, எதிர் காலத் தமிழ் நாட்டிற்கு இது நல்லதா?” என்று கேட்டார்கள்.

“எனது கட்சி பதவி ஏற்குமானால், திறமைக்குத்தான் முதலிடம். தாழ்த்தப்பட்டவர்களை முன்னேற்ற தனிப் பயிற்சியும், அதற்குத் தனிப் பணமும் செலவிடப்படும்.”

படித்தவர்களுக்கெல்லாம் கூறும் செய்தியாக, “என் கட்சியில் திறமைசாலிகள் இல்லாமலிருக்கலாம். நான் திறமைசாலிகளை, படித்தவர்களைத் தேடிப் போகத் தயங்க மாட்டேன். படித்தவர்களை, நிபுணர்களைக் கொண்டு ஒரு சிந்தனையாளர் வட்டம் (Brain Trust) அமைப்பேன். அவர்கள் நாட்டு நலனைப் பல துறையிலும் தீர ஆராய்ந்து எனக்குக் கருத்துக்கள், யோசனைகள், திட்டங்கள் தருவார்கள். அரசியல்வாதி தன் செல்வாக்கையும் சிந்தனா வாதிகளின் அறிவையும் திறனையும் உபயோகிக்க வேண்டும். உதாரணமாக, கல்வி பற்றி இத்தகைய மாற்றங்கள் கொண்டு வரவேண்டுமென்று சொல்ல எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது?” என்று கேட்டு ஒரு கணம் நிறுத்தினார். அவரது அப்பட்டமான பேச்சு, மக்களை ஒரு கணம் திகைப்பு அடையச் செய்தது.

‘எல்லாம் தெரிந்தவர்களாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் அரசியல்வாதிகளிடையே இப்படியொரு மனிதரா?’ என்ற கேள்வி, வியப்பாக எல்லோர் மனத்திலும் விரிந்து கொண்டிருந்தது.

‘வால்டார்ப் ஆஸ்டோரியா’ ஹோட்டலில் புகழ் பெற்ற நடிகர் கிரிகரிபெக்கை திரு. எம். ஜி. ஆர். சந்தித்தார். 10 நிமிடச் சந்திப்பு, சவையுடன் 45 நிமிடங்கள் நிகழ்ந்தது. கிரிகரிபெக்கிற்கும் 57 வயது. அவரும் இளவயதில் நாடகத்தில் நடிக் கத் துவங்கியவர். இன்றைய சினிமா உலகத்தைப் பற்றி இருவரது கருத்துக்களும் ஒன்றாக இருந்தன.

ஆஜானுபாகுவான அந்த மனிதர், “உங்களால் சகல காரியங்களையும் சாதிக்க முடிகிறது. உங்களைப் பற்றிய நியூயார்க் டைம்ஸ் கட்டுரையைப் பார்த்தேன்” என்றார்.

உள்ளம் நெகிழ்ந்த திரு. எம். ஜி. ஆர்., “என் தாய் செய்த புண்ணியம் என்னைத் தொடருகிறது” என்றார்.

கலிபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்தில் படித்த கிரிகரிபெக், “கலிபோர்னியாவில் பேசினீர்களே, அங்குள்ள மாணவர்களைப் பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

“மாணவர்களைச் சந்தித்தேன் என்று கூறுவதைவிடப் பேராசிரியர்களைச் சந்தித்தேன் என்று கூறுவதே பொருந்தும். ஏனெனில் மாணவர்கள் எல்லாம் அத்தனை விஷயம் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்” என்றார்.

“உண்மை... உண்மை” என்றார் பெக்.

நியூயார்க்கின் துணைமேயர், ஒரு நினைவுச்சின்னத்தைப் பரிசளித்தார், திரு. எம். ஜி. ஆருக்கு. நியூயார்க் நகர

வாழிங்டன் ஸ்டார் நியூஸ் பத்திரிகையின் நிருபர் திருமதி ஜாய் பில்லிங்டனுடன்...

போலீஸ் 175 பேரை டிஸ்மிஸ் செய்த ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி திரு. எம். ஜி. ஆர். வ்சாரித்தார். துணை மேயர் கூறினார்: “ரிப்பேர் செய்கிறோம் என்பதாகக் கூறிப் பணம் வாங்கிக்கொண்டு கணக்கெழுதி விட்டார்கள்...!”

“எங்கள் ஊர் ‘மஸ்டர் ரோல்’ கதைதான்.”

“ஆமாம் ஊழல் விஷயங்களை நீங்கள் அம்பலப்படுத்தி கீதி மன்றத்துக்கு எடுத்துச் செல்வதாக உங்களைப் பற்றிப் படித்தேன்” என்றார் துணை மேயர் சிரிப்பினூடே.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பி. டி. ஐ. நிருபர் திரு சக்ரபாணி, நியூயார்க் டைம்ஸ், நியூஸ்வீக், யு. பி. ஐ. ராய்ட்டர்ஸ் என எல்லா முக்கிய பத்திரிகையாளரையும் அழைத்து அவர்கள் திரு. எம். ஜி. ஆரைச் சந்திக்க ஏற் பாடு செய்திருந்தார். ‘இந்தியாவைப் பற்றிய செய்திகள் சரியானபடி தெரிவிக்கப்படவில்லை’ என்ற தன் கருத்தை எடுத்துக் கூறினார் திரு. எம். ஜி. ஆர். எம். ஜி. ஆரது பேச்சை, அந்தப் புகழ் மிக்க பத்திரிகையாளரிடை ஆங்கி லத்தில் மொழிபெயர்க்கும் பெருமை மற்றொரு பத்திரிகை யாளரான சமரீதி துணை ஆசிரியர் காதருக்குக் கிடைத்தது. அறிவும் கம்பீரமும் கொண்ட அந்த மெல்லிய மனிதர், தன் பணியினைச் சிறப்பாகச் செய்தார். எம். ஜி. ஆரின் அன்பிற்குப் பாத்திரமடன காதர், எம். ஜி. ஆரைப் போலவே பண்புக்கு உறைவிடமாகத் திகழ்ந்து எங்கும் பலரது அபிமானத்தைப் பெற்றார்.

அன்புக்கும் விருந்தோம்பலுக்கும் இலக்கணமாய் டாக்டர் மொகிதீன், நியூயார்க்கில் திரு. எம். ஜி. ஆரைக் கவனித்துக் கொண்டார்.:

எம். ஜி. ஆர். என்ற நல்லவராக அவரை அறிமுகம் பெற்றேன். நியூயார்க்கில் அவர் பிரியும் தருணம் வந்த போது, எம். ஜி. ஆர். என்ற தலைவரைப் பல கோணங்களில் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒரு சமயம் 'அவரைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு விட்டேனோ முதலில்' என்ற ஐயம் எழுந்தது என்னுள். நான் மட்டுமா குறைத்து மதிப்பிட்டேன்? பொதுக் குழுவிலிருந்து அவரை நீக்கியதன் மூலம், திறமை மிகுந்த கருணாநிதியே தப்புக் கணக்கல்லவா போட்டிருக்கிறார் என்று மறுகணம் என்னுள் ஓர் எண்ணம் எழுந்தது.

“திரு. எம்.ஜி.ஆர் தல்லைவர் மட்டுமல்ல, வல்லைவரும் கூட என்பதைக் கரண்பதில் ஒரு திறைவு ஏற்படுகிறது; தம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.”
—ஆசிரியர்

7 எம். ஜி. ஆர். என்ற வல்லவர்!

“நீங்கள் பள்ளிக்கூடமே போனதில்லை என்ற கிரூரர்களே, உண்மைதானா?” என்று ஒரு சமயம் அவரைக் கேட்டேன்.

“இல்லை. நான் மூன்றாவது வரை படித்திருக்கிறேன்” என்று பெருமைபுடன் சிறு குழந்தை போல கூறினார்.

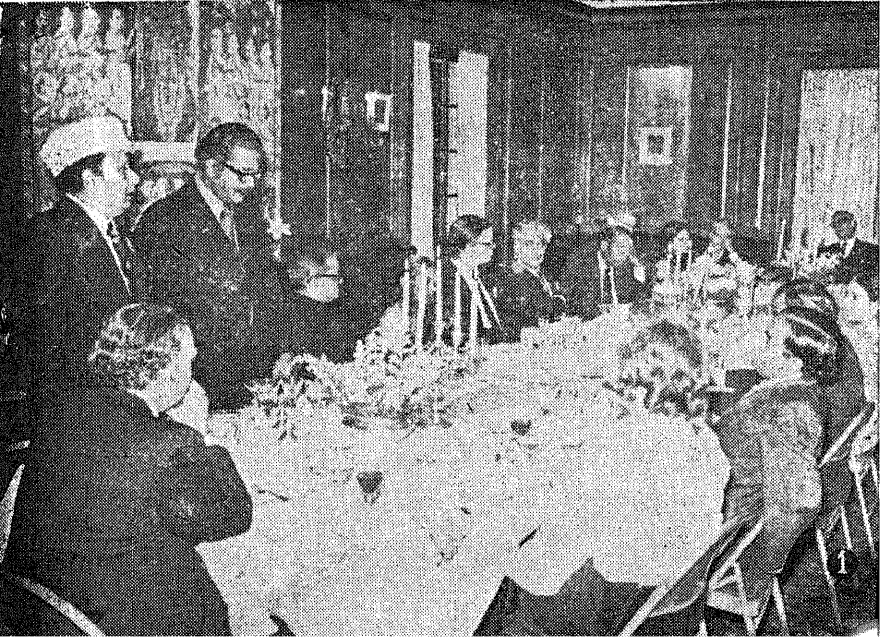
“அந்தக் காலத்தில் நடிக்கிற நேரம் போக மற்ற நேரத்தில் ஆசிரியர் வைத்து எல்லாவற்றையும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். எனினும் கஷ்டமான வாழ்க்கை. ‘தலைமுடி அழகாக இருக்கிறது. அதனால்தான் முக்கியமான பாத்திரங்களில் நடிக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது’ என்று தெரிந்தால் இரவில் வேண்டாதவர்கள் நம் தலைமுடியைத் தூங்கும் போது ஓட்ட வெட்டிவிடுவார்கள். அத்தகைய போட்டி உள்ளம் அங்கே” என்று விவரித்தார்.

மூன்றாம் வகுப்பு மட்டுமே படித்தவர், வாழ்க்கை என்ற அனுபவப் பள்ளியில் எல்லாவற்றையும் கஷ்டப் பட்டுப் புரிந்து கொண்டு இன்று அமெரிக்கா வந்து, அதுவும் அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களில் பேசுகிறார். அந்த அறிஞர்களின் கேள்விகளுக்கு ஈடுகொடுக்கிறார் என்றால் — எண்ணும் போது அதிசயம் மேலிடுகிறது.

நியூயார்க் நகரில் புத்தகங்கள் வாங்கினார். தினமும் காலை யில் எழுந்து தேகப் பயிற்சி செய்பவராதலால், சில தேகப் பயிற்சிப் புத்தகங்களை எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

மறுநாள் காலை அவரைப் பார்த்த போது, "அந்தப் புத்தகத்தில் கூறிய எல்லாவற்றையும் செய்து பார்த்து விட்டேன்" என்றார். எனக்கு மலைப்புத் தட்டியது. இரவோடிரவாக அந்த ஆங்கிலப் புத்தகத்தைப் படித்துப் புரிந்து கொண்டது மட்டுமல்ல, அதைச் செய்தும் பார்த்து விட்டாராம்! அவரது நெறியான வாழ்க்கையும், உணவு

அமெரிக்காவிலுள்ள இந்திய தூதுவர் அளித்த விருந்தில் எம்.ஜி. ஆர் பேசுகிறார்.

முறையும், அவரது காரியங்களைச் செய்து முடிக்கும் ஆர்வத்தையும் திறமையையும் எடுத்துக் காட்டின.

நியூயார்க்கில் சுதந்திரச் சிலையைப் பார்க்கச் செல்பவர்கள் சுமார் 139 கடைசிப் படிகளை நடந்து உயரே செல்ல வேண்டும். 57 வயது கொண்ட அந்த இளைஞர் மற்ற எல்லோரும் கீழே தங்கி விட்ட போதும், சின்னப் பையன் போல மேலே ஏறிப் பார்த்துவிட்டு அநாயாசமாகக் கீழே இறங்கி வந்தார்.

அணைக்க வேண்டியவர்களை அணைத்தும், கண்டு கொள்ள விரும்பாதவர்களை நாகுக்காகச் சொல்லி அனுப்பும் பாணியையும் அவர் அருகிலிருந்து கவனித்தேன். எங்கே மனிதர்கள் இருக்கிறார்களோ எங்கே உணர்ச்சிகள் நிலவுகின்றதோ அங்கெல்லாம் மோதல்களும் சிக்கல்களும் எழுவது இயல்பு. அப்படி நிகழ்ந்த இடங்களிலெல்லாம் அவர் நடந்துகொண்ட விதம் என்னைப் பிரமிக்க வைத்தது.

அதே போல் பேசுவதிலும் அவர் மிக கவனம் செலுத்துகிறார். "இரண்டாவது கேள்வியையும் எதிர்பார்த்துப் பதில் கூறினேனே, பார்த்தீர்களா?" என்பார். உண்மையும் அதுவே.

சில நேரங்களில் சில காரியங்களைச் சாதிக்க மனத்தில் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்கிறார். பின், பிறருக்கு மன நெருக்கடி ஏற்படுமாறு நிகழ்ச்சிகளை அமைக்கிறார். எல்லாம் அவர் போட்ட திட்டப்படி முடிகிறது. பிறகு வெற்றிப் புன்னகையுடன் நம்மை நோக்குகிறார்.

இப்படித்தான் தி. மு. க. பொதுக் குழுவில் பணத்திற்குக் கணக்குக் கேட்டு ஒரு மன நெருக்கடியைப் பலர் மனத்தில் ஏற்படுத்தினாரோ என்று ஒரு கணம் நான்

யோசித்ததுண்டு. பல சினிமாக்களைக் கதைகளையும், கதை அமைப்புக்களையும், வில்லனது சதித் திட்டங்களையும் படித்துப் படித்து மனிதர், தான் கதாநாயகனாக வெற்றி காணும் திட்டத்தை சரி செய்து வைத்து இருக்கிறாரோ என்று நான் யோசித்தேன்.

கோபம் வந்தாலோ, அல்லது யாராவது அதிகம் பேசினாலோ அவர் பதில் பேசமாட்டார். மௌனம் சாதிப்பார். அதைப் போலவே யாராவது அவரைப் பாராட்டினாலும் அவர் அதைக் கண்டு கொள்வது இல்லை.

சினிமா உலகிலிருந்து வருபவர் ஆதலால் தனது உருவத்தை மிக கவனமாகக் கவனித்துக் கொள்கிறார். அவரது உருவத்தைத் தூக்கிக் காட்ட அவர் அணியும் தொப்பியையும் கறுப்புக் கண்ணாடியையும் விட வேறு எதுவும் அவ்வளவு அழகாக அதைச் செய்ய முடியாது என்று அமெரிக்காவின் புகழ் 'பெற்ற விளம்பரக் கலை வல்லுநர்களைக் கேட்டால் கூறியிருப்பார்கள். ஓர் இடத்தில் உட்கார்ந்தால், ஒரு கூட்டத்திற்குப் போக நடந்தால் 'இதோ இருக்கிறார் தலைவர்' என்று பிறர் கண்டு கொள்ளும் வண்ணம் கண்களை நிறைக்கிறார். இதை யெல்லாம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ உணர்ந்து பயிலும் இவரது சாமர்த்தியம் என்னை சிந்திக்கச் வைத்தது.

மேலும் அவர் கூறும் அண்ணாய்சமும் அது போலத் தான். அண்ணாவின் நாமத்தையும் கருத்துக்களையும் உண்மையாக உணர்வுடன், நன்றியுடன் எங்கும் எம். ஜி. ஆர். குறிப்பிடுகிறார். எனினும் அண்ணா என்ற பெயரைத் தனது கழகத்திற்குச் சூட்டி, அண்ணாய்சம் என்று தன் கொள்கைகளுக்குப் பெயரிட்டதன் மூலம், அண்ணாவை தி. மு. கழகத்திலிருந்து சாமர்த்தியமாக வெளியே எடுத்து வந்து விட்ட பிரமையை மக்கள் மனத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அது உண்மையாகவே இருக்கலாம். ஆனால் அதை அவர் கையாண்ட விதம் அவரது அபார சாமர்த்தியத்தையே காட்டுகிறது.

விளம்பரக் கலையில், பிரசாரக் கலையில் தி. மு. கழகத்தினர் மிக வல்லவர்கள். தி. மு. கழகத்தின் தேர்தல் வாசகங்கள் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவை. ஆனால் இன்றோ, அந்தப் பிரசார வல்லுநர்களுையே மண் காட்டிய பெருமையை அவர் சாதித்து விட்டார் என்று கூறலாம்.

பேராசிரியர் டி. ஜி. வைத்தியநாதன் தனது கட்டுரையில், "சிவாஜி கணேசன் ஒரே நாளில் ஒரே படத்தில் தன் புகழை நிலைநாட்டினார். 'பராசக்திக்கு முன்—பராசக்திக்குப் பின் திரைத் துறை' என்று பேசுமளவுக்கு அவர் வளர்ச்சி நிகழ்ந்தது. ஆனால் எம். ஜி. ஆரோ கடந்த முப்பதாண்டுகளில் பல்வேறு சக்திகளின் வேலை காரணமாக முன்னுக்கு வந்தார். சொல்லப் போனால் 'யோக ஜாதகம்' என்று கூற வேண்டும்" என எம். ஜி. ஆரைப் பற்றி எழுதுகிறார். யோக ஜாதகம் என்று கூறுவதன் மூலம், அவரது அறிவை, உழைப்பை, உலகைப் பார்த்து உயர்ந்ததை, திட்டமிட்டுக் காரியங்களைச் செயலாற்றிய அவர் திறமையை எல்லாம் நாம் குறைத்து மதிப்பிடுகிறோம் என்றே நினைக்கிறேன்.

அதிர்ஷ்டத்தைப் பற்றி அவரே கூறுகிறார், 'அது என் அன்னையின் அருள்' என்று. மீண்டும் கவனியுங்கள். தமிழ் நாட்டில் தாய்க்கு மதிப்புக் கொடுப்பவனை, தெய்வமாகக் கருதுபவனை, உயர்ந்த மனிதனாக, பாராட்டுக்கு உரியவனாகக் கருதுவது நமது பண்பு. அதிலும் கவனமாக, பரிசை அவர் தட்டிக் கொண்டு போய் விடுகிறார்!

ஒரு தலைவனைப் பலப்பட பாராட்டுவதை பண்பாகக் கொண்டவர்கள் நாம். இப்படித்தான் நம் தலைவர்களைத் தலை வீங்கியவர்களாக்கிக் கொடுப்பது நம் வழக்கம்.

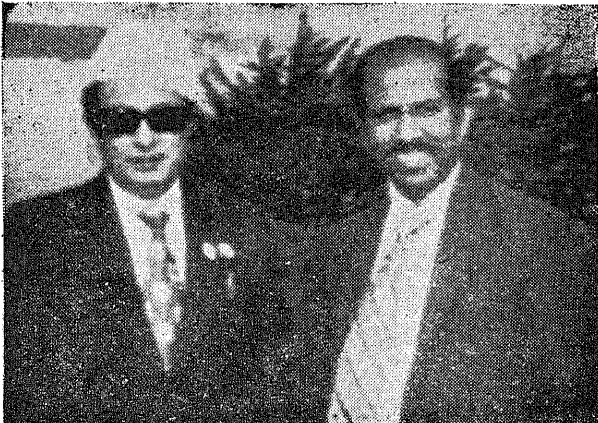
திரு. எம். ஜி. ஆர். சினிமாவில் நடிக்கும் போது திரு. சின்னப்ப தேவர், "என்னய்யா 'ஆங்கள்' பார்த்து கிட்டு? முருகன் நடக்குது; முருகன் பேசுது. புடிய்யா" என்பாராம்.

“நான் உழுது போட்டிருக்கும் நிலத்தில் நீங்க வந்து நடக்க வேண்டும், உங்கள் பாதம் படவேண்டும்” என்று பாண்டிச்சேரியில் அழைத்துப் போனாராம் ஒரு நம்பிக்கை கொண்ட விவசாயி. தமிழ் நாட்டில் பாமர மக்களிடையே அப்படியொரு எம். ஜி. ஆர். பக்தி உருவாகி இருப்பதை நான் அறிவேன். வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் படத்தைப் பார்த்து விட்டு “நம்ம வாத்தியாருன்னா அந்த பானர்மென்னைத் தூக்கிலே போடாமல் உட்டிருப்பாரா?” என்று ஆதங்கப்பட்டாராம் ஒரு கிராமத்து ரசிகர். இப்படியொரு செல்வாக்கு அவருக்கிருப்பதை நாம் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அவரிடமும் குறைகள் உள்ளன; பலகிணங்கள் உள்ளன.

“எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பொதுவாகப் பேசுகிறார்” என்றார் விஸ்கான்சின் பல்கலைக் கழகத்து டாக்டர் வர்மா. தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதி, ஒரு தமிழறிந்த புலவன் மகனாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு சம்பிரதாய வாடை அங்கே அடிப்பதைக் கண்டேன்.

டாக்டர் எம். எஸ். உதயமூர்த்தியுடன்
எம். ஜி. ஆர். அவர்கள்

“நல்லவர்தான். பதவி ஏற்றால் அவரால் சாதிக்க முடியுமா?” என்று கேட்டார்கள் சிலர்.

“அண்ணாயிசமா? என்ன இது அண்ணாயிசம்? லெனின், மாக்ஸ் கூறுததை அண்ணா என்ன கூறி விட்டார்?” என்றனர் சில தத்துவவாதிகள்.

இதெல்லாம் சிறு குறைகளாக எனக்குப் பட்டன. தனியே தானே உயர்ந்திருக்கும் அவர் திறமையைக் கண்டேன்; அவரது சாமர்த்தியத்தைக் கண்டேன்; அவரது நல்ல எண்ணங்களைக் கண்டேன்; அவரது பெருந்தன்மையைக் கண்டேன்.

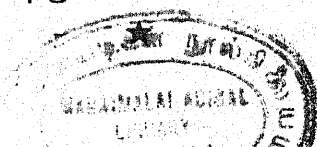
நான் தினமும் ஜேம்ஸ் ஆலன் எழுதிய மன தத்துவக் கட்டுரைகளைப் படிப்பது உண்டு. ஒவ்வொரு சமயம் படிக்கும் போது எனக்குப் புதிய கருத்துக்களும் புதிய தெம்பும் நம்பிக்கையும் ஏற்படும். அதேபோல நல்ல மனிதர்களுடன் பழகும்போது நானும் புதிய புதிய அனுபவம் நம்மையே மேலும் அவர்கள்பால் ஈடுகொள்ளச் செய்யும்; நமது மதிப்பையும் நட்பையும் உயர்த்தும். அதேபோல் எம். ஜி. ஆருடன் பழகப் பழக அவரிடம் நிலவும் பண்புநிறைந்த சூழ்நிலை நம்மைக் கவர்கிறது.

‘நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு’

என்ற திருவள்ளுவரின் இலக்கியத்திற்கு இலக்கணமாய் அமைகிறார் திரு. எம். ஜி. ஆர்.

“நல்லவராய் இருந்தால் மட்டும் போதாது. வல்லவராயும் இருக்கவேண்டும்” என்பார், எனது மதுரை நண்பர் பெரியண்ணன்.

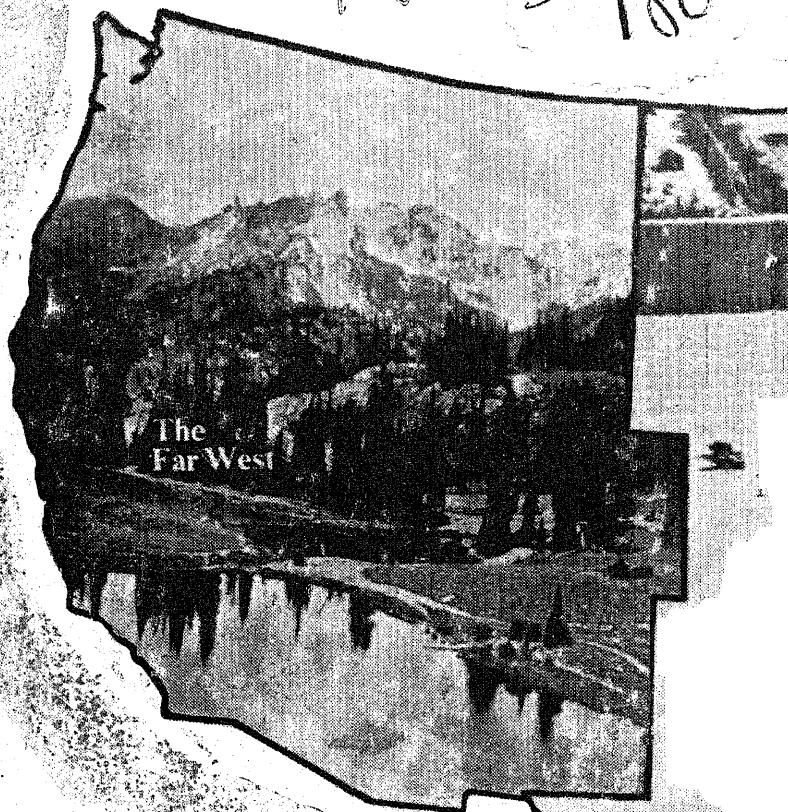
திரு. எம். ஜி. ஆர். நல்லவர் மட்டுமல்ல, வல்லவரும் கூட என்பதைக் காண்பதில் ஒரு நிறைவு ஏற்படுகிறது; நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

180

24/80

வித்வான் பதிப்பகம்